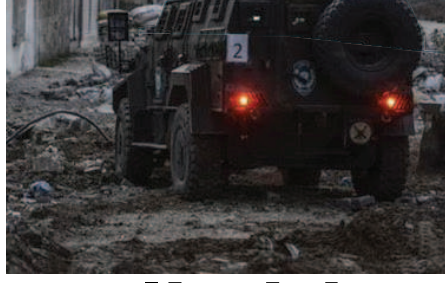

**Anarşist Ekonomi
Tartışmaları(19)**
Endüstride İşçilerin Özyönetimi
s 22

**Yerli Şirket
İşgalden Kar Et**
s 14

**Domuz Gribi
Kimi Öldürüyor?**
s 11

**İnsanlık İçin Tapınaktan Öte
Göbeklitepe**
s 29

meeydan

1 TL

www.meydangazetesi.org

"İnsan ancak kendi
kadar özgür insanların
arasında özgürdür"

AYLIK
ANARŞİST
GAZETE
SAYI: 31
ŞUBAT
2 0 1 6

TERS TEPE

**Fitne ve fesatla arzuladığınız, halkların
birbirine nefret ve kindarlığı oluşmayacak,
planlarınız ve stratejileriniz ters tepecektir.**

s 20

AK Nişasta Sendikalı İşçiyi İşten Attı

Lüleburgaz'da bulunan AK Nişasta fabrikası yönetiminin, yaklaşık on yıldır aynı fabrikada çalışan Fatih Arıburnu'yu, fabrikada yürüttüğü sendikal çalışmalar sebebiyle ve DİSK/Gıda-İş'e üye olduğu için işten attı.

İşten atılmasının ardından,

30 Ocak Cumartesi günü, birçok sendika ve örgütün de katılımıyla, fabrika önünde eylem gerçekleştiren Gıda-İş Trakya Bölge Sorumlusu Cengiz Atlı, atılan işçi geri alınana ve işçiler üzerinde uygulanan baskı sonlandırılana kadar, eylemin süreceğini vurguladı.

Rebeka Trent Tekstil'de 760 İşçi İşten Atıldı

Mersin Serbest Bölge'nin büyük fabrikası olan Rebeka Trent Tekstil'de, asgari ücret zammının maaşlarına yansımaları için eylem yapan işçiler, 1 Şubat tarihinde iş-

ten atıldı. Şirketin, aynı bölgede bulunan iki atölyesinden toplam 760 işçiyi işten atmasının ardından işçiler, fabrika bahçesinde eylem başlattı.

İnşaat İskelesinden Düşen İşçi Yaşamını Yitirdi

Beşiktaş'ta yapımı süren Vodafone Arena inşaatında çalışan 50 yaşındaki işçi Şahin Aydın, 20 Ocak günü yaşanan iş cinayetinde yaşamını yitirdi. İş cinayetinin

ardından bir açıklama yapan Beşiktaş Kulübü, işçinin "kemere takmaması sebebiyle" düştüğünü vurgulayarak, yaşamını yitiren boya ustası Şahin Aydın'ı suçladı.

İşçi Servisi Devrildi Bir İşçi Yaşamını Yitirdi

Geçtiğimiz 28 Ocak günü, İstanbul TEM Otoyolu'nda yaşanan trafik kazasında, İTÜ'de çalışan işçileri taşıyan servis devrildi.

Çarpmanın etkisiyle serviste bulunan işçilerden 17'si yaralanırken, 30 yaşındaki Ramazan Öztürk adındaki işçi ise yaşamını yitirdi.

Patrona Kaza İşçiye Cinayet

Antalya'nın Kemer ilçesinde halatı kopan yük asansörünün altında kalan 52 yaşındaki İshak Şahan isimli işçi, yaşamını yitirdi.

Kemer'e bağlı Tekirova Mahallesi'nde açılış yapılacak fırında çalışan İshak Şahan bodrum katta, yük

asansörüyle zemin kattan gönderilen malzemeleri beklediği sırada, işyeri sahibi 51 yaşındaki Osman Kürşat Demirdöven'in de içinde bulunduğu asansörün halatı koptu. Hızla aşağı inen asansörün altında kalan İshak Şahan yaşamını yitirdi.

Temizlik İşçisine Kar İşkencesi

Rize'nin Pazar ilçesinde, kaymakamlık bünyesinde geçici süre ile çalışan 50 kadar kadın ve erkek işçi, futbol sahasındaki karların temizlenmesi için 1,5 saat boyunca zeminde yürütüldü. Futbol sahasında Pazar günü yapılacak veteranlar ligi karşılaşmaları nedeniyle zeminin

kardan temizlenmesi için uygun iş makinesi bulunmadığından, İŞKUR bünyesinde 6 ay süreyle geçici olarak işe alınan işçiler, sahanın temizliği ile görevlendirildi. İşçiler, soğuk ve yağışlı havada, karla kaplı zeminde normal ayakkabı ve giysilerle yürümek zorunda kaldı.

"TOKİ" TOKİ'yi Denetlemez, Yargılamaz

Mecidiyeköy Torunlar Center'da meydana gelen ve 10 işçinin yaşamını yitirmesi ile sonuçlanan iş cinayeti davasında, sorumluluğu olan TOKİ yöneticileri de yargılanacak.

İş cinayetinin gerçekleştiği arsa TOKİ'ye ait. TOKİ yetkilileri denetim sorumluluğunu yerine getirmediği için, haklarında "görevi ihmal ve kötüye kullanmaktan" dolayı soruşturma ve dava açılması isteniyor.

Ankara Bölge İdare Mahkemesi 1. Kurulu, aldığı kararda şu ifadelere yer verdi: "...TOKİ'nin, tapunun geç devredilmesi suretiyle, inşaatı yapan şirkete yapı de-

netiminden muafiyet sağladığı, vergi ve harç muafiyetinden yararlandığı, inşaatı kamu yararı gerekçesiyle 24 saat çalışma izni çıkarılmasına sebebiyet verildiği..."

Daha önce, TOKİ ve İş Müfettişleri hakkında soruşturma açılması ve yargılanması talebi reddedilmiş, yapılan itiraz sonucunda İş Müfettişlerinin yargılanması kabul edilmişti. Yapılan ikinci itirazın ardından TOKİ yetkilileri hakkında soruşturma izni verilmemesi yönündeki kararın iptal edilmesiyle birlikte, TOKİ memurları ve İş Müfettişleri'nin soruşturulması aynı dosyada yer alacak.

Davutpaşa Katliamı 8. Yılında

2008 yılında İstanbul'un Davutpaşa semtinde bulunan bir havai fişek fabrikasında yaşanan ve 21 kişinin ölümüne, 117 kişinin de yaralanmasına sebep olan patlamanın 8. yılında da, katledilenler unutulmadı.

Patlamanın yıldönümünde, yaşanan katliamda yaşamını yitirenlerin aileleri, patlamanın yaşandığı fabrikanın bulunduğu yerde bir basın açıklaması gerçekleştirerek, yaşamını yitirenleri unutmayacaklarını, kâtillerini affetmeyeceklerini vurguladı.

www.meydangazetesi.org

iletisim@meydangazetesi.org

İstanbul: İstiklal Caddesi Mis Sokak No: 4/5 Taksim/(Saray Ozalit Üstü) Tel: 0212 244 22 41

Amed: Kooperatifler mah. Bahar sokak. Pamukçuoğlu No:11/18 Ofis

GAZETE MEYDAN Yerel Süreli Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Faaliyet Yayınevi adına Hüseyin Civan Adres: İstiklal Caddesi Mis Sokak No: 4/5 Taksim/İSTANBUL İletisim@meydangazetesi.org www.meydangazetesi.org Baskı: Özdemir Matbaacılık Davutpaşa C. Güven San. Sit. C Blok No:242 Topkapı/İST Tel:(212) 577 54 92

Örgütlenen İşçiler Teknosadan Atıldı Direniş Başladı

Teknosa'nın Gebze'de bulunan deposunda geçtiğimiz günlerde işçi kıyımı yaşandı. Yaklaşık 1,5 yıldır süren sendikalaşma mücadelesinde işçiler Liman-İş'te örgütlendi. Sendi-

kanın yetki almasının ardından, patron bu duruma itiraz ederek çeşitli gerekçelerle 25'i sendikalı toplam 30 işçinin işine son verdi.

Charoen Pokphand İşçileri Direnişte

Asgari ücrete yapılan zamla birlikte, CP Piliç'in, işçilerin dört ikramiye hakkını ortadan kaldırmak istemesine ve kendilerine yeni bireysel sözleşmeler dayatmasına karşı işçiler, Gıda-İş Sendikası'nda örgütlenme çalışması yürütüyordu. Sendikal çalışma yürüttükleri için, CP Piliç'in Manisa Turgutlu'da bulunan fabrikasında 40'a yakın, Bilecik Osmaneli'de

ise 10 işçi işten çıkarıldı.

İşçiler, Gıda-İş Sendikası'nın örgütlemesiyle birlikte, Turgutlu'da bulunan CP fabrikasında bir eylem düzenledi. İşçilerin işe geri alınması ve işçi kıyımının durdurulması için düzenlenen eyleme, farklı iş kollarından sendikalar da katılım göstererek destek verdi.

Şişecam İşçilerinin Direniş Sürüyor

Yaklaşık üç ay önce işten atılan ve üyesi oldukları Kristal-İş Genel Merkezi önünde direnişte olan işçilerle dayanışmak için Beykoz'da eylem yapıldı.

Beykoz Meydanı'nda dayanışmak için gelenler ve direnişteki cam işçileri "Beykoz Halkı" imzalı "Şişecam işçisi yalnız değildir!" pankartı arkasında Kristal-İş Genel Merkezi önüne yürüdü. Yürüyüş boyunca, işçilerin hazırladığı "Babalar işsiz, çocuklar geleceksiz kalsın", "Otobüs yok, çadır yok, yığınlık yok; direniş var!" dövizleriyle sendikanın genel merkezine gelindi ve basın açıklaması yapıldı.

Direnişçi işçilerden İsmail Yılmaz'ın okuduğu basın açıklamasında, işten atılan işçileri sahiplenmeyen Kristal-İş yöneticilerinin vali ve kaymakamlığa şikayette bulunduğu, çevik kuvvet çağırarak işçileri binadan attığı, dün sabah da bina önüne kurulan çadırın polis tarafından yıkıldığı aktarıldı. İşçiler, daha önce içinde kaldıkları minibüsün masraflı olmasından dolayı artık bina önünde soba başında direndiklerini söylediler.

Basın açıklamasından sonra direnişteki Şişecam işçilerinin Kristal-İş Genel Merkezi için hazırladıkları siyah çelenk binaya bırakıldı.

AKFA Holding'te Yine Direniş Kazandı

20 Ocak Çarşamba günü İnşaat İşçileri Sendikası, Akfa Holding bünyesinde çalışırken barınma koşullarının iyileştirilmesini talep ettikleri için ücretleri ödenmeden işten çıkarılan 19 taşeron işçisi için, Emaar Square satış ofisi önünde bir eylem ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

Ücretleri 10 günü aşkın bir süredir ödenmeyen işçiler için şantiye önünde başlayan yürüyüş, Emaar Square satış ofisi önünde son buldu. Yürüyüşten sonra yapılan basın açıklamasında "barınma koşullarının iyileştirmesini istedikleri için işten

atılan Akfa taşerona bağlı işçilerin alacaklarının da 10 günden fazla süredir gasp edildiği ve Emaar Square satış ofisi önünde başlayan direniş, atılan işçilerin gasp edilen alacaklarının tümü ödenene kadar devam edecekleri" dile getirildi.

İşçilerin satış ofisinin önünde sloganlarla oturarak giriş çıkışları kapattığı eyleme, Devrimci Anarşist Faaliyet ve Alınteri de dayanışmaya gelerek destek oldu. Akşam saatlerine doğru Akfa Holding'in tüm alacakların ödenmesini kabul etmesiyle eylem sonlandırıldı.

Patron İşçiyi Öldürmeden de Tabuta Koyar

Merve Demir

mervedemir@meydangazetesi.org

Ölümlerin, ölümün hikayesi değil bu; ölmek isteyenlerin, ölümlü tek çare olarak görmek zorunda bırakılanların...

Güney Kore'de belki sabahın bir körü, belki akşamın bir vakti. Vakit hiç mühim değil. Mesai kavramı olmayan işçiler, gece-gündüz demeden çalıştırılıyorlar. Robotlaşan bu işçiler yaptıkları işe, yanbaşındaki işçiye ve kendilerine bile yabancılaşıyorlar. Bununla da kalmıyor patronların sözde terapileriyle her gün ölüp ölüp diriliyorlar.

Sürekli olarak artan iş yükünden, bitmek bilmeyen kölelikten bıkkarken; çarkı her defasında daha da güçlkle sırtlanırken soruyorlar: Neden? Kafasında bir kördüğümüne dönen bu yumağı çözmeye çalışan her bir işçi, yalnızca tek sonuca sürükleniyor. Tesadüfi olmayan bir şekilde, işçilerin sistematik olarak köleleştirildiği, bu köleliğe razı kılınmak istendiği Güney Kore, intihar oranlarında ilk sırayı alıyor.

Evet, Güney Kore'de işçiler, iş yükünün bir sonucu olarak intihar ediyorlar. Böylece iş sekteye uğrayıp yavaşlayınca da patronlar enteresan bir yöntem geliştirmişler: Tabut terapisi.

İşçiler kefenleri giyer. Sevdiklerine son sözlerini söylemek üzere birer mektup yazarlar; gözyaşları, hıçkırıklar ve yakarışlar içinde.

İşçiler, onlar için hazırlanan tabutlara girerler. Siyahlar içinde Azrail'i anımsatan birileri ise, tabutların kapaklarını çiviler birer birer.

Terapiye katılanlara, tabuta girmeden önce, son günlerini yaşayan bir kanser hastasının ya da doğuştan kolsuz ve bacaksız olup da yüzmeyi öğrenmiş birinin hikayelerini anlatan videolar izletilir.

Tabutta yatan işçiler, burada kendileriyle baş başa bırakıldıkları her an, içinde buldukları sömürden ve kölelikten "daha kötü" şeylerin olduğuna ve içinde buldukları durumun yaşamaya ikna edici derecede "iyi" olduğuna inanırlar. Patronların kontrolünde yapılan bu "tabut terapisi"nin ardından her biri köleleştirilmeye ve kölece yaşama mahkum edilmeye razı olur.

Yaşadığımız coğrafyada da patronların enteresan terapi yöntemleri var. Mesela gaz kaçağı terapisi ile zehirlenme, 12 metre rekare bir minibüste mengene terapisi ile tepe taklak olma, 32 katlı bir gökdelenin asansör boşluğundan düşme ve daha pek çok örnekle açıklayabileceğimiz ancak Güney Kore'dekinin aksine hayata döndüremeyen terapiler...

Sonuçta, patronların daha çok kazanmak için yapmayacakları şey yok. Kimi zaman işçiye motivasyon olsun diye "kahkaha egzersizleri"ni zorunlu kılarlar, kimi zaman da bu kadar eğlenceli yollara başvuramazlar. Güney Kore'de olduğu gibi dünyanın hemen her yerinde patronlar işin verimini arttırmak için enteresan yöntemlerle işçileri çalışmaya mecbur bırakırlar. Yeter ki patronun yüzü gülsün, cebi dolsun.

Sahi AGİ Neydi

Rıfat Güven
rifat@meydangazetesi.org

Tabldotlarla yemekler alınırken usulca sokuldu Azad, kendisi ve diğerleri için hayati değeri olan, güncelliğini hiç yitirmeyen o soruyu sorarken;

-AGİ dahil mi?

Önce anlam veremedim, sonra hatırladım. Ücretleri düzenli ödenmediği için, ücretsiz zorunlu izne çıkarıldıkları için ve ayrıca tuvalet-banyolarında sabunları dahi olmayan, o berbat çalışma şartlarından dolayı iş durdurma eylemine başlayan 3. Havalimanı inşaatında çalışan işçilerin direnişine gittiğimizde, çoğaldı tereddütlü sorular.

-1300 liraya AGİ dahil mi değil mi?

-Ben evliyim benimki ne kadar?

-Benim iki çocuğum var benimki ne şimdi?

-Sigortam kaçtan yatacak peki?

Ardı arkası kesilmeyen sorular.. İlk duyan için anlamsız 3 harfin yan yana gelmesinden başka bir şey ifade etmeyen bu isim; işçiler için bir nefes alma, belki de eve bir tane daha şekerli tatlı bir şey götürmenin anlamıydı. Devlet içinse biraz daha oyalamanın...

AGİ, Asgari Geçim İndirimi Demek. Devletin Verdiği Adıyla...

Hükümetin, yılbaşından sonra Resmi Gazete'de yayınladığı kararın ardından yürürlüğe soktuğu asgari ücret 1300 lira oldu. Neyin asgarisi, neyin ölçütü olduğu belli olmayan; kiminin tek gecelik harcaması, kiminin tüm geçimi olan bu uygulama, devletin işçisine verdiği en az para.

Değişen Tek Şey; Tutarlar

Asgari ücretin belirlendiği ilk kanun, 1894 yılında Yeni Zelanda'da yasalaştı. Avustralya ve İngiltere, Yeni Zelanda'yı izleyen ilk ülkeler oldu. Türkiye'de ise asgari ücret 1936 tarihli İş Kanunu ile mevzuata girse de, uygulamaya 1951'e kadar geçilemedi. 1951'den 1967'ye kadar geçen süre içinde de, asgari ücret mahalli komisyonlar tarafından belirlendi. Günümüze kadar birkaç değişiklikle varlığını sürdüren Asgari Ücret Tespit Komisyonu uygulaması ise 1967'den sonra başladı.

Bu tarihten itibaren değişen tek şey tutarlar oldu. 1969'dan bu yana, Türkiye ekonomisinin her vatandaşının cebindeki 1,5 kat arttıracak kadar büyümesine rağmen, 1969'da asgari ücret alan bir işçi, 2015'te reel olarak ücretin sadece %50 fazlasını alabildi. Türkiye'de, asgari ücretle ve onun yakınında olan bir ücretle çalışan işçi sayısının fazlalığını dikkate aldığımızda, sadece bu tablo bile Türkiye'deki gelir adaletsizliğini gözler önüne seriyor.

Asgari ücret zammının üstünden bir ay geçmemişken, İstanbul'da toplu taşımaya zam geldi. Elbette diğer şehirlerde de benzer zamlar olacak. Yine yılın ilk günlerinde elektrikten pasaporta, vergiden köprü ve otoyola, hatta meyve sebze kadar her alanda yapılan zamlar da cabası... İşçinin aldığı zam, yine bir yolu bulunup geri alınacak.

Bazen Çok, Bazen Az; Fakat Hep Aç!

Asgari ücretin azlığı, yetmediği konusunda fikir ortaklıklarının çoğaldığı bu zamanlarda, emeğin ücretlendirmesinin başlı başına yanlış olduğunu söylemek gerekir. Mesele, devletlerin ekonomisini büyütme adına karın tokluğuna çalıştırdığı işçinin emeğini sömürmesi değildir sadece. Mesele, devletin otoritesini sağlamlaştırmak için patronların sermayesine ihtiyaç duymasındır ve işçinin emeğinin ücretlendirilmesinin kendisi, yoksulun yoksul, zenginin zengin olarak kalmasından başka bir şey değildir. Devletlerin işçiyi oyalamak amaçlı, asgari ücretin ne kadar olması gerektiği konusunda açtığı tartışmalar, sığ sulara yüzmek gibi. "Bilinç taşıyıcılığı"ni şiar edinen ve sınıf perspektifinden baktıklarını söyleyenlerin de bu tutarın etrafında kulaç atmaları, diğer sığ su yüzücülerini de gözler önüne seriyor.

Bazen çok, bazen az; fakat hep aç! Bazen ekmeğin yanında reçel olur, bazen zeytin; ancak yenilen şey, her zaman ekmek ve zeytin kadardır. Asgari denilen ücret de ne kadar değişirse değişsin; biz ezilenlere, işçilere ölmememiz için verilir aslında. Yaşamak için değil, daha fazla çalıştırabilmek adına verilir. Emeğin ücretlendirilebilecek bir değeri yoktur, olamaz da. Hele ki bunu belirleyenler, hiç asgari bir yaşam sürmemişlerse.

Havalimanı inşaatındaki Azad'a ve diğer işçilere gelecek olursak; patronun verdiği söze inandılar, patron sözünü tutmadı elbette. Patron oyaladı onları, devlet gibi. Devlet de oyalıyor bizi, patron gibi. Ücret kırbacını ezilenler üzerinde şaklatarak. Zaman zaman sert, zaman zaman hafif. Sonrasında bir sessizlik...

Ezilenler için umut neydi; kırbacı kaldırmak mı, AGİ mi?

Sahi AGİ neydi?

Yarınları İnşaat Dünü Unutmak

10 Ekim'de yaşanan Ankara Katliamı'nda, aralarında sendika üyeleri ve yöneticilerinin de bulunduğu toplam altı mücadele dostunu yitiren İnşaat İşçileri Sendikası, "Yarınları İnşaat Edebilmek için Dünü Unutmak Yok Affetmek Yok" şiarıyla bir dayanışma etkinliği düzenledi.

9 Ocak Cumartesi günü Küçükyalı Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen etkinliğe, İstanbul'un farklı ilçelerden inşaat işçileri aileleri ile beraber katıldı. Ayrıca İnşaat-İş Samsun Şubesi'nden inşaat işçilerinin de kendi pankartları ile katıldıkları etkinlik, selamlamaların ve Ankara Katliamı'nda katledilenler için yapılan saygı duruşunun ardından, sendika başkanı Mustafa Adnan Akyol'un konuşmasıyla başladı.

İnşaat İşçileri Sendikası'nın şimdiye kadar yaptığı direniş ateşlerinden, yaptığı sokak afişlerine; oturma eylemlerinden, polis saldırılarına; dayanışma kampanyalarından, şirket işgallerine kadar, 2009'dan bu yana kısa ama dolu tarihinin anlatıldığı bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Sonrasında, Ankara Katliamı'nda yitirilen yoldaşların aileleri sahneye davet edildi, her biri, katledilen yakınına anlattığı kadar onun sendikasını, mücadelesini de anlattı; bu mücadeleyi yükseltme ve hesap sorma çağrısı yapıldı.

Dayanışma etkinliğinde Bajar, Pınar Aydınlar, Grup

Yaşamı Edebilmek için Kork Yok Affetmek Yok

Munzur, Grup İsyân Ateşi, İnşaat İşçilerinin Çocukları: Cordel&Meth, Halil Tan, Tural Aslan ve Grup Gölgedekiler sahne aldı.

Devrimci Anarşist Faaliyet, Alınteri, Lise Anarşist Faaliyet, Kolektif 26A, Anarşist Komünist İnisiyatif, Partizan, ve HTKP'nin mesajlar gönderdiği dayanışma etkinliğine, bizler de Meydan Gazetesi olarak dayanışma mesajımızı yolladık.

Etkinlikte okunan dayanışma mesajımız:

"Yaşadığımız topraklarda her geçen gün işçiler birer birer katledilir, patronların ve şirketlerin emeğimizi gasp etmesi normalleştirilirken; yaşamı kendi elleriyle yaratanlar emekleri için, yaşamları için, yeni bir dünya için direniyorlar; tıpkı inşaat işçileri gibi.

Evlerimizi, sokaklarımızı, fabrikalarımızı ve meydanlarımızı inşa eden inşaat işçilerini ve onların örgütlü mücadelesini dayanışmayla selamlıyoruz.

Biliyoruz ki bu dünyayı yaratanlar, onu yıkıp yeni, özgür ve adil bir dünyayı kendi elleriyle yaratabilirler.

Meydan Gazetesi olarak, yeniden kurulacak özgür bir dünyaya yeni tuğlalar ekleyen, yeni temeller atan ve örgütlenerek bu temeli sağlamlaştıran inşaat işçilerini; İnşaat İşçileri Sendikası'nın mücadelesini dayanışmayla selamlıyoruz."

Söz Konusu Devletse Hepimiz Teferruatız

Oğul Akdoğan

19 Ocak, devlet tarafından katledilenlerin anılmasının yıldönümü 9 yıldan bu yana patronların daha fazla kazanma hırsıyla katlettiği işçileri; erkek egemenliğinin katlettiği kadınları; kapatılan sınırları aşmak isterken, sınırlarda vurulan, botlarda boğulan göçmenleri; iktidarın "Türkleştiremediği" için katlettiği bir Ermeni'yi, Arap'ı, Kürt'ü, baskıya biat etmediği için katledilen her bir genci unutturmamanın, katillerini yeniden hatırlatmanın ve hesap sormanın yıldönümü...

9 yıl oldu. Geride bıraktığımız 19 Ocak'ta da yine aynı yerdedik. Hrant Dink için, bir yıl içerisinde devlet tarafından katledilen her bir kardeşimizi anmak için... Bu yıl da, "Teferruatlar" yazılı pankartımız ve her bir teferruatı anlattığımız "Teferruatlar Anısına" bültenimizle oradaydık; olmamız gereken yerde, Agos'un önündeydik.

Hrant, devletin katlettiği ilk teferruat değildi, son da olmadı. Devlet, nasıl Hrant'tan önce de katlettiyse; Hrant'tan sonra da katletmeye devam etti. Katliamcı geleneğini Nihat'la, Kader'le, Rozerin'le, Tahir'le sürdürdü. Gözaltıyla, tutuklamayla, baskıyla, işkenceyle sürdürdü. Coğrafyanın birçok yerinde uyguladığı ablukalarıyla, sokağa çıkma yasaklarıyla ve savaşla sürdürdü.

Katliamla geçen bir yılın ardından, bir araya geldiğimiz ve "aramızda olmayan nicesi"ni andığımız 19 Ocak, bu yıl her zamankinden daha az kalabalıktı. Patlama ihtimali olan bir bomba ya da çekilmesi söz konusu olan bir silah sebebiyle olması gerekenden daha az insan, olması gerektiği kadar öfkeyi haykırmaya çalıştı o gün Agos'un önünde. "Bir güvercin tedirginliği"nde iddik ama "bulanık gölün temiz nilüferleri" olduğumuzu biliyorduk. Ve bunu bilmenin verdiği inançla, güçle, öfkeyle, bir aradaydık.

Ne kadar baskıyla karşılaşırsa karşılaşsın, ne kadar tehdit alırsa alsın susmayan Hrant'ın ardından, tıpkı onun gibi susmayan Tahir Elçi'nin ardından ve susmadıkları için katledilenlerin, "faili meşhur" olan katiller tarafından zorla susturulanların sesi olmak için oradaydık. Tam da bu yüzden "Hepimiz Hrant'ız" dediğimizde Hrant'ın sesi oluyor; "Hepimiz Teferruatız" diye haykırdığımızda, Tahir'in, Dilan'ın, Ümit'in ve nicesinin sesi oluyorduk.

Susmayanları susturmak, sinmeyenleri sindirmek, yılmayanları yıldırma ve inançla yaşayanları katletmek için var olan devlet; düşündüklerimizden, konuştuklarımızdan, eylediklerimizden ve hatta varoluşumuzdan korktuğundan bu kadar zalim. Asıl olanı gizlemekten ve kendi iktidarını daimi kılabilmek için gerçeği manipüle etmekten başkaca bir şey yapmayan devlet, buna karşı hesap vermenin korkusunu yaşar. Bu korkuyla zalimleşir, zulmünü daimileştirir.

Ancak onun türlü yollarla katlettikleri, gün geldiğinde dikilir karşısına; Agos önünde, Taksim Meydanı'nda, polislin giremediği bir sokakta, askerin giremediği bir şehirde ve her yerde... Katledilen her bir teferruatın sesi yankılanır iktidarın ensesinde: "Bütün devletler katildir!"

Zemheri de Uzadıkça Uzadı...

Mercan Doğan

mdogan@meydangazetesi.org

Soğuk zemheri günlerinden geçiyoruz. Havanın soğuşuna alışsa da bedenlerimiz, gördüklerimizin-duydıklarımızın-yaşadıklarımızın kanımızı dondurdu; ancak öfkemizle biraz olsun ısınabildiğimiz günlerden...

Asker, polis, JÖH, PÖH, Esedullah Timi, Yalçınhan Timi; ne varsa saldırıyor. Şu ya da bu hükümetin değil; tarihi katliam, kendisi katliam olan devletin kolluğu, sermayenin bekçileri saldırıyor. 20 Temmuz'da gerçekleştirilen Suruç Katliamı'nın hemen ardından 24 Temmuz itibarıyla yükselmişti bu saldırılar. Ama Ahmed Arif der ya; "Dumanlı havayı kurt sevsin / Asfalttan yürüsün Aralık, / Sevmem, netameli aydır." Netameli gelmişti Aralık, tekinsiz. Devlet hunharca saldırdı.

TİHV (Türkiye İnsan Hakları Vakfı)'nın yayınladığı rapora göre; 16 Ağustos 2015-21 Ocak 2016 tarihleri arasında 7 il, 19 ilçede toplam 1 milyon 377 bin kişiyi etkileyen 58 sokağa çıkma yasağı ilan edildi mesela. Bu süreçte 39'u çocuk(!) 198 kişi, devlet tarafından katledildi. Abluka ve katliamın en yoğun olduğunu söyleyebileceğimiz beş ilçe olan Sûr, Cizîr, Silopiya, Kerboran (Dargeçit) ve Nisêbîn'de 11 Aralık'tan 21 Ocak'a kadar 19'u çocuk 113 kişi katledildi. (Bu rakamlar, yalnızca resmi kayıtlara geçebilen ölümlerimizi kapsıyor.)

Ana akım medyanın, "Teröristlere rağmen devlet Kürt köylerine canla başla çalışıp paletli ambulanslarla yardım götürüyor", "halkına sahip çıkıyor" gibi reklamlarının ayyuka çıktığı günlerden geçiyoruz. Gerçekleştirilen işkenceyi, zulmü, katliamı görüyoruz.

Görüyoruz; 57 yaşındaki kadını vurdular, Taybet Ana'yı. O yaralıyken yardıma gidene de vurdular, öldürdüler. Tam 7 gün boyunca cenazesini almak için evden başını uzatana ateş ettiler. "Annem tam tamına yedi gün sokakta kaldı. Hiçbirimiz uyuyamadık köpekler gelir, kuşlar konar diye. O orada yattı, biz 150 metre ilerisinde öldük. Bir insan bir insana ne kadar acı çektirebilirse, devlet de bize yedi günde bunu yaptı... En acısı, kaç saat yaralı kaldı bilememek. Keşke diyorum hemen ölmüş olsa. Siz benim annemi öldürdünüz." diyen oğlunu, yeni yasa çerçevesinde cenazenin kimseye haber verilmeden gizli kapaklı gömüldüğünü unutamamın hiç kimse.

Kimse Cemile'yi de unutmasın. Katledildikten sonra cenazesine izin verilmeyen, annesinin cansız bedeni kokmanın diye derin dondurucuda sakladığı 10 yaşındaki Cemile Çağırğa'yı.

16 Ağustos'tan 21 Aralık'a katledilen 198 kişiyi, 198 ayrı yaşamı, hikayeyi, öncesinde ve sonrasında katledilenlerimizi unutmasın kimse. Cizîr'de 30'a yakın ağır yaralının 23 Ocak'tan beri mahsur kaldığı, buna rağmen devlet tarafından tanklarla topraklar viran edilmeye devam eden "Bostancı Sok. No:23"teki kırmızı binanın bodrum katını unutmasın. Yaralılar, ambulans ya da hastaneye götürülmelerine izin verilmediği için bu bodrum katına taşındılar. Dayanışma çağrılarına, AİHM tedbir kararlarına, halkın çılığına rağmen hala oradalar. Teker teker ölüyorlar. Bina tepelerine çökmek üzere. Ölenler kokuyor, yaralıların yaraları kokuyor. Dışarıdakilere, "Cizreye Ses Verin" mesajları yollayıp dakika dakika anlatıyorlardı bunları. "Su" diyorlardı, açlardı. Bu yazı yazılırken özel hareketçiler operasyon gerçekleştirdi binaya; sesleri, mesajları kesildi. Kaçının yaşadığını bile bilmiyoruz. Ambulansa hala izin vermiyor devlet. Unutmasın kimse!

Yine Ahmed Arif diyor ya: "Zemheri de uzadıkça uzadı..." Bir araya gelip seslerine ses vermezsek, zemheri sürecektir. Sadece katledilenlerimize değil, kimseye bahar gelmeyecek!

Şu anda bir binanın bodrum katında bekliyorum. Bu son mesajım olabilir.

Rojava'da Devrim Cenevre'de Çözumsuzlük Sürüyor

Suriye'de savaşan tarafları bir araya getirmeyi amaçlayan Cenevre Konferansları'nın üçüncüsü başladı. Haziran 2012 ve Aralık 2013'te gerçekleşen görüşmelerde savaşın sonlandırılmasına yönelik bir karar alınamamıştı. Kasım 2015'te Viyana'da yapılan görüşmelerde ise Suriye Savaşı için bir yol haritası belirlenmişti. Cenevre 3 de bunun ilk pratik adımı olarak yorumlanıyor.

23 Ocak'ta başlaması gereken Cenevre 3, PYD'nin görüşme masasında yer alıp almaması polemikini dolayısıyla ertelendi ve bir hafta geç başladı. TC devletinin PYD'nin görüşmelere katılmaması için yürüttüğü boykot tehdidi diplomasisi "başarılı oldu" ve Kürtler Cenevre'de doğrudan temsil edilemedi. Ancak savaşın uzamasını beraberinde getirecek olan bu durum, TC'nin bölgede çözümün değil

sorunun kaynağı olarak değerlendirilmesine neden oldu. Toplantılara TC devleti dışında ABD, Rusya, İran, Fransa, Katar ve Suudi Arabistan da katılıyor. Suudi Arabistan, Katar ve TC destekli selefi/cihatçı muhalefetin ise görüşmelere katılması netlik kazanmadı. Selefi/cihatçı muhalefet katılma şartı olarak rejim saldırılarının sonlanmasını öne sürüyor.

Suriye'deki sorunları çözme iddiasıyla başlayan görüşmeler, devletlerin ya da tarafların bölgedeki çıkar dengeleriyle oldukça çatışmakta. Bu kez de TC ve selefi muhaliflerin görüşmelere katılmak için çeşitli şartlar dayatması Suriye'de bir çözüm istediğinden öte bir çıkar elde etme anlamına geliyor. Bu da birinci ve ikinci görüşmelerde olduğu gibi, bu görüşmeler de Suriye halklarına yönelik olumlu bir gelecek vaatmedi.

Rojava-Bakur Sınırında Dayanışma Eylemleri

Geçtiğimiz Aralık ayının sonunda başlayan, Kuzey Kürdistan'daki özyönetim direnişlerine destek eylemleri, Rojava'nın farklı yerlerinde devam etti. Dérık halkının Rojava-Kuzey Kürdistan sınırındaki nöbet eylemlerine yönelik saldırılara rağmen devam ettirdiği dayanışma eylemleriyle Kuzey Kürdistan'daki direniş, Kürdistan'ın dört bir yanına taşındı.

Rojava halkı, 20 Ocak'ta, Kuzey

Kürdistan'da devam eden katliamları protesto etmek için meydanlardaydı. Gerçekleşen yürüyüş boyunca, devlet katliamlarında katledilenler anıldı. Demokratik Toplum Hareketi'nin çağrısıyla gerçekleşen eylem, Cizîr kantonundaki kentlerden, kasabalardan, köylerden gelen binlerce insan destek verdi. Kuzey Kürdistan'da ilan edilen özyönetimlere sahip çıkılan eylemde, direnişe sahip çıkıldı ve dayanışma çağrısı yapıldı.

Devlet Tehcire Hazırlanıyor

Halil Çelik

hcelik@meydangazetesi.org

Bir gariptir devletlerin hikayeleri. Aynı iktidar temellerinden oluşmuş aynı yöntemlerle kabul ettirmeye çalışırlar iktidarlarını.

Mesela işgal ederler halkların yaşam alanlarını. Çerokiler, Çikasovlar, Çoktavlar, Krikler ve Seminoleler gibi kabilelerin yaşam alanlarını gasp ederek bu yaşam alanı üzerine kurulan ABD gibi veya Keltlilerin yaşam alanlarından biri olan İrlanda'yı işgal eden Roma İmparatorluğu ve İngiltere devletleri gibi.

Katliamlar yaparlar mesela. 1794'te Varşova'da 20.000 Polonyalı'yı katleden Rus devleti gibi; 1838'de 300 Aborjin yerlisini katleden Avustralya devleti gibi; Aralık 1937'de 26.000 Nanking'liyi katleden Japonya devleti gibi.

Soykırım vardır devletlerin yöntemlerinde. 1920-30 yılları arasında Nordik ırkının arılığını korumak gibi bir safsafta yüzünden Tater(Göçer) kadınlarını zorla kısırlaştırmış, insülin ve elektroşok yöntemleri ile soykırım yapmıştır Norveç devleti. Almanya devleti Büyük Alman İmparatorluğu'nu kurmak ve mükemmel Alman ırkını yaratmak safsatalarına sığınmış ve farklı etnik kökenden 21 milyon insanı topluca kurşuna dizmiş, toplama kamplarında, fırınlarda yakmış, gaz odalarında zehirlemiştir.

Bizim coğrafyamızda kurulan devletlerin de tarihinde vardır işgal, katliam, soykırım. Ama buralarda bir başkadır adı sanı her şeyin. Üçünü de içinde barındıran bir yöntem vardır mesela: TEHCİR. Tehcir, Osmanlı'dan bu yana Anadolu, Mezopotamya ve Ortadoğu'da uygulanır. Hicret'ten gelir tehcir. Hani şu Müslümanların İslam yok olmasın diye Kureyş kabilesinin zulmüne karşı Mekke'den Medine'ye kısa süreliğine göç ettikleri hicret.

Osmanlı İmparatorluğu devleti, tehciri kutsal kitaba dayandırır, Hicret'i anlatan Haşr süresine. İroni midir intikam mıdır bilinmez ama bu kutsal kitaba dayanarak hakimiyeti altındaki coğrafyalarda halklara dayatmıştır tehciri. Türk alevisi Dedeşeli Oymağı'ndan tutalım da Ermenilere kadar uygulanmıştır. Sırf güçlerini göstermek için Karamanoğulları Türk-

lerini Sudan'a Mısır'a ve İran'a diyerek tehcir etmiştir Osmanlı. Bu tehcirler ile halkların yaşam alanları, devletin hakimiyet alanı olmuş; tehcire maruz kalan insanların büyük bir kısmı ya yol ve hava şartları ya da tehciri uygulayan devlet görevlilerinin yanlış uygulamaları gibi bahanelere sığınarak katledilmiştir. Tehcire rağmen yaşamayı sürdürebilenler ise farklı bir etnik köken, farklı bir din, farklı bir mezhep tarafından en iyi ihtimalle asimilasyona uğratılmış; soykırıma maruz kalmıştır.

Kuruluşundan bugüne Türkiye Cumhuriyeti devleti ise coğrafyamızda yaşanan tehcirleri asla kabul etmemiştir. Hatta tehciri kelime olarak dahi kullanmamış, kullandırtmamıştır. Yeri geldiğinde zorunlu göç, yeri geldiğinde etnik temizlik, yeri geldiğinde Türkleştirme. Evet, TC devletinin tehcir uygulamaları vardır ve coğrafyamızda yaşayan Lazlar, Çerkesler,Ermeniler defalarca tehcire maruz kalmıştır.Kürtler ise bugün hala daha tehciri en yalın haliyle yaşıyor.

Bugün Kürdistan coğrafyasının kuzeyinde, il il, ilçe ilçe, mahalle mahalle bir savaş yürütülüyor. Bu savaş, anlatılan tarihin savaşları gibi, devletler arası bir savaş değil; TC devleti ile Kürt halkı arasında bir savaştır. Devletin, on yıllarca savaşarak bitiremediği Kürtlerin, bir kez daha savaşarak ezilmek istediği bir savaş. Bu savaşta her türlü yolu denemeye başlayan TC devleti, son olarak bir tehcir hazırlığı içerisine girmiş bulunuyor. Amed'den Cizir'e evlerini bombalayarak talan ettiği, cenazelerini günlerce sokaklarda bekleterek öfke kustuğu Kürt halkını şimdi de kendi coğrafyasından göç ettirmeyi planlıyor. Amed Sur halkı için "Nitelikli Kentsel Dönüşüm", "Terör Master Planı" adını verdikleri projeleri ile daha önce 90'lı yılların köy yakmalarında kullandığı yöntemleri ve daha fazlasını kullanıyor.

Ancak artık ne 90'lı yıllardayız ne de tehcir ile korkuttukları halklara "Sizi Rakka'ya süreriz" diyen Osmanlı İmparatorluğu'nda. Bugün kendini Osmanlı'nın torunu ilan edenler meraklanmasın, Kürt halkı yürüyor.yürüyor. Bir iki güne kadar Rakka'ya, ordan doğrudan Ankara'ya!

Biz İnsan Değiliz

Şoreş Haki

Balık çiftliğinde çalışırken, yosunlar için zehirle boyanmış ama yine de süresi dolmuş sekiz tonluk ağları çekerdik balık havuzdan ellerimizle, levrek ve çipuraları başka bir ağa, havuza aktarmak için... Satış yapılacak kadar büyümüşler toplanır, teknelere aktarılır oradan sofralarınıza gelirdi. Biz işçilerin balık yemesi yasaktı, balık ölü değilse...

Yakınlık ilgisi tuhaftır. Diyarbakır'ın her semtinde, ilçesinde hissedemezsiniz olanı biteni mesela ya da Nusaybin'de sokağa çıkma yasağının uygulandığı mahallede oturmuyorsanız, top ve kurşun sesleri sizlere ulaşmıyorsa, alışmışsanız...

Yakınlık ilgisi tuhaftır. Ölenlerden biri, bir tanıdığınız değilse, sadece rakamdan ibaret olabilir ölenler, her gün ölüm haberleri alıyorsanız, gündelik sıradan bir ayrıntıysa zulüm, alışmışsanız... Bireysellik pompalanırken tüketim için, yabancılaşma deyin siz; gerçeklik algınızla oynanıyorsa alabildiğine, politika propaganda vs.

Kuvvet doğaninki olduğunda afetten söz ederiz-kuvvet başka bir insanınki olduğundaysa vahşetten, diyordu ya Judith, travmanın dibindeyiz.

"Rozerin'i keşke görmeseydim" dedi annem, Alzheimer olmasına sevinirken ben. En azından hiçbir şeyi bilmeyerek ve hatırlamayarak gidecek bu dünyadan, bilmenin acısı olmayacak omuzlarında, Rozerin'in cenazesine hala ulaşamıyorken... Yas başlamamış, yas bitmemişken...

Ağar yerine Ala, Jitem yerine Esedullah denilip geçilecek bir süre sonra; bir süre sonra birkaç isim olacak her şeyin sorumlusu; evinin penceresine balkonuna bayrak satışlarından aldığı Türk bayrağını asıp kutsalını kutsayan, topluluğuna ibadetini yerine getiren hiç kimse, kendini hiçbir şey için sorumlu hissetmeyecek...

Vatan millet sakarya, ülkesi için kendini feda ettiğini sanmak, görevini yerine getirirken ne kadar da zorlandığını düşünmek bu ya...

Bir ağdan diğer ağa aktarılan balıklar gibiyiz, ölenlerimizi yiyor işçiler, sağ kalanlarımız ise zengin sofralarına meze.

Her şey birbiriyle bağlantılıyken, Wittgenstein'in şişesindeki sinekken bir örümcek ağına da yakalanabilirsiniz, bağlantıları algılamaya çalışırken... Sonrası felçlik sonrası yem olma, sonrası ölüm, en çok da yaşarken ölüm...

Bir balık ya da bir sinek değiliz biliyorum, insanız. İnsan olduğumuzu hatırlamazsak, bilmezsek daha mı az acır canımız? Bilmiyorum... Kafka, denilince ağlıyorum.

TC Moro'da Özyönetimci Kürdistan'da Katliamcı

Emrah Tekin

emrahtekin@meydangazetesi.org

Filipin Devleti'ne bağlı Moro bölgesinde İslami Kurtuluş Cephesi'nin Filipinler Devletiyle yaşadığı özyönetim sorununu çözmek için TC Devleti arabuluculuk yaptı.

20 Temmuz'da yaşanan Pirsus Katliamı sonrası devlet Bakurê Kürdistan'da yükselttiği savaşla birlikte, iktidar yanlısı cenah tarafından Sri Lanka'ya atıfta bulunularak "ya silah bırakacaklar, ya da Sri Lanka'da olduğu gibi kökleri kazınacak" sözleri dillendirilmeye başlanmıştı. Devlet, bu sözleri dillendirirken, diğer taraftan da, Sri Lanka'nın 2009 yılında Tamil gerillalarına ve halkına uyguladığı katliamın bir benzerini Kürt halkı üzerinde uygulamaya başladı.

Eski bir Britanya sömürgesi olan Sri Lanka devleti, 1956 yılında, coğrafyamızdaki "Türkçe konuş çok konuş" söylemlerinden de aşına olabileceğimiz, "Sadece Sinhalece" yasasını çıkardı. Ülkedeki nüfusun %11'ini oluşturan Tamil halkının, Sinhal çoğunluk karşısında kültürel ve etnik soykırımı anlamına gelen bu yasa sonrası Tamiller, Sri Lanka devletine karşı eylemler geliştirdi. 1971 yılında çıkan ikinci bir yasa ile devletin resmi dininin Budizm olarak kabul edilmesiyle, ağırlıklı Hindu olan Tamil halkında Sri Lanka devletinin adaletsizliğine olan inanç artarken mücadeleleri yükseldi; 1976'da kurulan Tamil Kaplanları örgütü, 1983'te silahlı mücadeleye başladı.

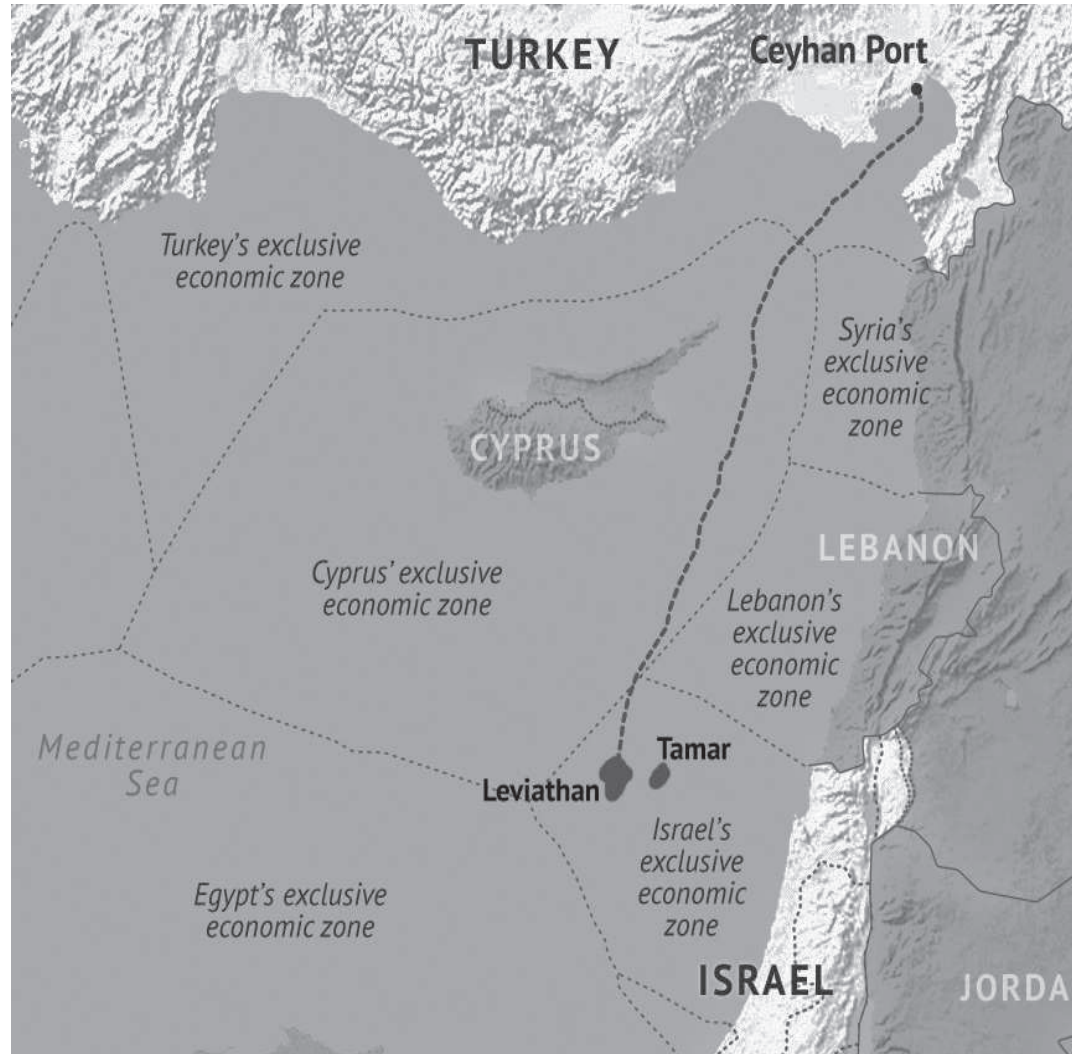
Sri Lanka devleti ile örgüt arasında 4 kez kurulan müzakere masası 2008'de devrildi. 2009'da ise devlet Tamil halkına karşı, yine coğrafyamızdan aşına olabileceğimiz "çöktürme planının" bir benzerini uygulamaya girişti. Gerçekleştirilen katliam sonrası 100 bine yakın sivil yaşamını yitirenler, Sri Lanka, halkların özgürlük ve var oluş taleplerinin devlet terörü yöntemleriyle nasıl kördüğüm haline getirileceğine dair, içinden geçtiğimiz süreçte TC devletine "ilham kaynağı" oldu. Katliam sonrası Sri Lanka devletini arayarak ilk "kutlayanlar" arasında, TC devleti vardı.

Ancak, coğrafyamızın muktedirlerinin "hayallerindeki" sistemin bir benzeri olan yarı başkanlıkla yönetilen Sri Lanka kısa bir süre sonra, gerçekleştirdiği Tamil katliamlarının yanı sıra yolsuzluklarla da anılır oldu. "Sri Lanka Modeli" olarak anılacak katliam pratiği de katil Sri Lanka devletinin 13 yıllık "mutlak güçlerini" kaybetmesine engel olamadı.

Yaşadığımız topraklarda ise Kürt halkı "süreç" adı verilen imha politikasına karşı öz yönetimleri ve öz örgütüllükleri için direniyor. Sri Lanka devletinin 2009'da on binlercesini katledip, sağ kalanlarını toplama kamplarına kapayarak Tamil halkını bitiremediği gibi, Kürtler de var olma koşulunun mücadeleden geçtiğinin pratiğini ortaya koyuyor.

Bir halkın özgürlük mücadelesini ve yaşamsal taleplerini kendilerince "buzdolabına kaldırırlar" ise "fitratları gereği", Filipinlerdeki Müslüman gerillaların devletle olan müzakerelerinde arabuluculuk yaparak barış elçisi olmaya soyunuyor.

Türkiye ve İsrail Dostlukta Gaza Geldi

TC Devleti'nin İsrail ile olan ilişkileri, 2009 Davos toplantılarındaki "one minute" çıkışı ve sonrasında 2010 Mavi Marmara saldırısı ile "bozulmuştu". Son süreçte Suriye'de yaşanan savaşta değişen dengeler, İran'ın Batı Bloku'na dahil olma sinyalleri vermesi gibi etkenler çerçevesinde, "bozuk" olan bu ilişki, tekrar normalleşme belirtileri göstermeye başladı.

Geçtiğimiz Aralık ayı içinde bir araya gelen iki devletin temsilcileri, karşılıklı bir dizi taviz kararı aldılar. Bu kararlara göre TC, sınırları içinde Hamas örgütüne ve yöneticilerine bazı engellemeler getirirken; Mavi Marmara saldırısında yaşamını yitirenlerin ailelerine İsrail devletince yardım fonu oluşturulacak, ayrıca saldırıya katılan askerler hakkında TC'nin açtığı davalar düşürülecekti. İki devlet arasında mutabakata varılan diğer bir konu -ancak belki de önemine tezat olarak gözden kaçan konu- ise enerji meselesindeydi. Buna göre, İsrail çıkardığı doğalgazı TC'ye satacak, oluşturulacak bir boru hattı ile de doğalgaz Avrupa'ya transfer edilecekti. İsrail ve TC devletlerinin son gelişmeler üzerine girdiği yalnızlaşma süreci göz önüne getirildiğinde ise İsraililerin "Bu doğalgaza müşteri lazım ve TC şu anda en ideal müşteri konumunda" yorumu, iki devlet arasındaki normalleşmenin parametrelerinden birini ortaya koyuyor.

Aslında görünürde "bozuk" olan iki devlet ilişkileri, özellikle ticaret ve askeri faaliyetler bazında oldukça normal akışındaydı. Öte yandan da TC'nin iç politikadaki "Filistinsever tavrıyla" gelişen, Filistinlilere vize uygulaması yürürlükteydi. Ancak devletin "Filistin davasına hamilik" olarak sunulan ikiyüzlülüğüne karşın özellikle iç politika-

da Erdoğan, Filistin davasının kahramanı olarak görülür oldu. Coğrafyamızdaki muhafazakar kesimde "ümme davasının" taşıyıcı olmanın iddiasının bile geçer akçe olduğunu bilen devlet, bu durumu 2013'te yaşanan Mısır darbesi sonrası ikinci bir fırsata çevirmeyi ihmal etmedi. Mısır'da, darbeciler tarafından katledilerek sembolleşen 17 yaşındaki Esmâ ve bunun yanında "Rabia işaretleri" ustaca sahiplenildi.

Suriye'de süren savaşta gelinen noktada ise Ortadoğu'da oyun kurucu olma iddiaları "stratejik derinliklerde" boğulan TC, yüzünü döndüğü ve Suudi Arabistan ile Katar'ın dahil olduğu Sünni Arap ekseninde, karşısına aldığı Rusya-İran-Suriye bloğuna karşı özellikle İran karşıtlığı temelinde İsrail'le aynı safta buluştu. Diğer taraftan da Mısır darbesine en büyük desteği veren Suudi Arabistan ile müttefik olma ve bu ittifakın "maddi getirileri" uğruna Rabia işaretleri unutuldu. Mısır ile ilişkileri düzeltmede arabuluculuğunu ise Suudi Arabistan üstlendi. Bu arabuluculuk sonucunda, önümüzdeki Nisan ayında gerçekleşecek İslam İşbirliği Konferansı için dönem başkanı ve bir anlamda ev sahibi olarak "darbeci Sisi'nin İstanbul'a gelmesi dahi söz konusu.

TC bugün, İsrail'in Gazze açıklarında çıkardığı -statüsü tartışmalı- doğal gazı alıp/satarak "Filistin davası" hamiliğinden, işgalci devlet ile doğalgaz gaspı ortaklığına geldi. Böylelikle oy getirisi adına iç politikada oluşturulan bir kahramanlık ve kurtarıcılık "hikayesi" daha sonlanmış oldu. Hikaye sonlanırken de devletin en tepesinden "Bizim İsrail'e ihtiyacımız var, bunu kabul etmemiz lazım" itirafı geldi.

Üç Yıkık Şehir: Sur, Kobanê, Gazze

Gürşat Özdamar

gozdamar@meydangazetesi.org

Savaşların ardından kentlerdeki savaşın izlerini silmek üzerinden başlayan ve kapitalizmin kentleri de birer sermayeye dönüştürmesini anlatan bir kavram olarak kullanılan kentsel dönüşüm, günümüzde savaşın kendisi de olmuş durumda. Dönüşümün ortaya çıkardığı rant bir yana, daha savaş sürerken, kentler de içinde yaşayanlarla beraber düşman sayılıp ortadan kaldırılmak isteniyor.

Gazze... Kobanê... Sur... Her bir sokağı barikat, her bir evi direniş olan bu kentler; içinde yaşayanları, baskılara rağmen gitmeyerek direnmeyi seçenleri etkisiz kılmak için, teslim almak için tahrip ediyor, yıkılıyor. Kültürel dokuyla beraber toplumsal bellek de siliniyor. Savaş, insanları olduğu gibi şehirleri de hedef alıyor, öldürüyor.

Savaşın Hedefindeki Kentler

Sur'un simgelerinden biri olan Dört Ayaklı Minare'nin ayaklarına sıkılan kurşunların amacı minareyle birlikte ortak kültürü ortadan kaldırmaktı. Buna tepki olarak, Dört Ayaklı Minare önünde "tarihi yapılar yok edilmesin, operasyonlar durdurulsun" diyen Tahir Elçi, basın açıklamasından hemen sonra öldürüldü. Olayda bir muamma yaratılmaya çalışılmışsa da, Elçi'yi öldüren kurşunlarla minareye sıkılanların aynı elden çıktığına kuşku yok. Zaten çok geçmeden, sadece tarihi binaların değil neredeyse tüm evlerin top ateşle yerle bir edilmesi, bu saldırıların üzerinde çalışılmış ve zamanlanmış bir plan dahilinde olduğunu ortaya koyuyor.

Aslında devletin böylesi operasyonlara yabancı olmadığını biliyoruz. 90'larda da binlerce köy "güvenlik" gerekçesiyle yakılarak boşaltılmış, insanlar yerlerinden edilmişti. Bir çok yerde baraj yapımının da yerleşimleri ortadan kaldırarak, bölgedeki nüfus yoğunluğunu değiştirdiği, bunun da gene "iç güvenlik" amaçlı özellikle desteklenen bir tutum olduğu resmi ağzılardan da tekrarlanmıştı. Gerçi o zamanlar yaşananlar "düşük yoğunluklu savaş" olarak adlandırılmışsa da, günümüze baktığımızda yerleşim yerlerini boşaltmanın yaygın bir savaş stratejisi olduğunu söyleyebiliriz.

Bir çok mahallesinde sokağa çıkma yasağının sürdüğü Sur'da elektrikler kesik, fırınlar çalışmadığından ekmek bulunamıyor, delik deşik olmuş evlerde kış soğukunda oturmak imkansız. Halkın özyönetim kararlılığını ve direnişe desteğini kesmek için sokaklarda zırhlı araçlar ve kar maskeli

timler bekliyor. Gündelik yaşam durmuş durumda. Neredeyse taş üstünde taş kalmayan Sur'da yaşayanlar başka yerlere göç etmek zorunda bırakıldı ya da zorla evlerinden çıkarılarak sürüldü.

Kobanê'de de DAİŞ saldırıları kent merkezine yaklaşınca, birçok mahalledeki evler DAİŞ'in elindeki ağır silahlarla kullanılmaz hale geldi ve öncesinde başlayan göçle on binlerce Kobanêli, yaşadıkları kentlerden ayrılarak önce Suruç'a geçti, oradan da dünyanın dört bir yanına dağıldı. Geride kalanlar, aylarca su ve yiyecek sıkıntısı çekti. Bu, savaşın öldürücü boyutlarını daha da arttırmıştı.

İsrail kuşatması altındaki Gazze'de de durum benzer. 2 milyona yakın Filistinli, İsrail ordusunun topçu atışıyla ya da havadan bombalayarak kullanılmaz hale getirdiği ve yeniden onarılmasına izin vermediği, su ve kanalizasyon şebekesinin yıkık olduğu binalarda yaşamlarını sürdürmeye çalışıyor. Kimi temel gıda ihtiyaçları tüneller aracılığıyla sağlansa da bu da yeterli olmuyor.

İş Makinaları da Cephede

Kentlerin, içindeki insanlarla beraber hedef haline getirilmesi örneklerine günümüzde artık daha sık rastlıyoruz. Kutsal sayılan ya da stratejik önemdeki binaların yanı sıra, artık sıradan konutlar da savaşın birincil hedefi oluyor. "İçme suyu kanallarını keserek susuz bırakmak" bir savaş silahı. Kanalizasyon ve atık su şebekesinin özellikle tahrip edilmesi de hepatit, tifo, kolera gibi enfeksiyon hastalıklarının yayılmasına neden oluyor, ki bu da kentin direnişini kırmak için uygulamaya konmuş bir başka saldırı biçimi. Artık panzerler ve akreplerin yanı sıra iş makinaları, dozerler, kepçeler de cephede!

Hemen her tepede bulunan ve sayıları bin altı yüzü aşan kalekol ve karakollar yetmiyormuş gibi, sokağa çıkma yasaklarının uygulandığı yerlerdeki okul ya da sağlık ocağı gibi binalar da fiili olarak karakola döndü. Bunun yanı sıra, toplam 36 mahallede yeni "güvenlik noktası" adı altında "yüksek güvenlikli" karakol yapılacağı açıklanıyor. "Daha düzenli işleyen bir güvenlik varlığı...", "virane şeklindeki yapıların tasfiyesi..." Böyle böyle bahanelendirilse de, uygulanış ve sonuç bakımından tam da "hayata dönüş operasyonu"!

Binalar değişecek, sokaklar, kaldırımlar değişecek. Eski dokusu kaybolmuş olacak ve bambaşka bir yüzle karşımıza sunulacak. Bilmediği-

miz, yabancı olduğumuz, içimizin ısınmadığı bir başka biçimde. Belleği silinecek kentin. Amaçlardan biri de, bu dönüşümle beraber bizim de belleğimizi zayıflatmak, silmek. Bunu yaparken de meşruluk kaygısıyla açıklamalar yapılıyor. Sur, Nusaybin, Silopi vb. yerlerin 90'lı yıllarda çarpık ve kontrolsüz geliştiği, bu olaylar yaşanmasaydı bile kentsel dönüşümün yapılması gereken yerler oldukları açıklanıyor Başbakan Davutoğlu tarafından ve ekleniyor "Sur'u öyle bir inşa edeceğiz ki, aynen Toledo (İspanya) gibi mimari dokusuyla herkesin görmek istediği bir yer haline gelecek."

Bunların yapılmasının planlandığı yerlerde, toplamda binlerce dönüm alanın acil olarak kamulaştırma kararları çoktan alındı; kimi yerlerde inşaatlara başlandı bile. Örnek vermek gerekirse; Mardin'in Bahçelievler Mahallesi'nde yapılmak için istenen karakol için 3 bin 10 metrekare alan tahsis edilmesi, bu kamulaştırmanın rantsal boyutlarını da gözler önüne seriyor.

Taşınıyor mu, Kaçırılıyor mu?

Savaşın "kentsel dönüşümü" bu kadar da değil. Şimdi ise, abluka altında olan ve yıkık birer kente dönüşen yerler, kaçırılarak ortadan kaldırılmak isteniyor. Mesela Şırnak'ın, 54 km uzakta bulunan kendi ilçesi Cizre'ye, Hakkari'nin de 78 km uzakta bulunan kendi ilçesi Yüksekova'ya taşınması konuşuluyor. Bakalım devlet bu hamlesini gerçekleştirebilecek mi?

Tüm yukarıda saydığımız "dönüşüm"lerin bir de ekonomik boyutu var elbette. Bu işleri yapmaya aday olan kimi şirketlerin, savaş sanayiine de araç gereç ya da doğrudan silah üreten şirketler olduğunu görmek şaşırtıcı değil. Üstelik daha savaş sürerken "kentsel dönüşüm"ün başlatılmış olması, bunun da bir savaş stratejisi olduğunu açıkça belli etmiyor mu?

Gazze'de, Kobanê'de, Sur'da yaşayanlar, yaşadıkları kentleri ve yaşattıkları idealleri savunmayı sürdürdükçe; devletler, savaşı ne pahasına olursa olsun kazanmak amacıyla savaşın boyutunu genişletiyor. Kentler de soluksuz bırakılıyor, yalnızlaştırılıyor, soykırıma uğrattılıyor, dönüştürülüyor. "Savaşta önce gerçekler, ardından da kentler ölüyor." demek, çok da yanlış sayılmasa gerek.

Ama yıkıntılardan hiç mi hiç korkmuyoruz, daha iyilerini yapabiliriz ve daha güzellerini...

Yüreğimizde yeni bir dünya... Büyüyor...

Ağaçlı Köylüleri ÇED Toplantısını Dağıttı

İstanbul Eyüp Belediyesi'ne bağlı Ağaçlı Köyü'nde yapılmak istenen ikinci maden ocağına, köylüler karşı çıktı. İl Çevre Müdürlüğü ve şirket yetkililerinin yapmak istediği ÇED Raporu toplantısını basan Ağaçlı

halkı, Üçüncü Köprü ve üçüncü havalimanı ihaleleri nedeniyle zaten mağdur edildiklerini belirterek, "orman katliamına ve taş ocaklarına geçit vermeyeceğiz" diyerek yapılacak istenen toplantıyı dağıttı.

Köylülerin Cerattepe'de Maden Nöbeti Sürüyor

Artvin'in Kafkasör Yaylası'ndaki Cerattepe bölgesinde yapılmak istenen madene karşı, yöre halkı 20 yıldır mücadelesini sürdürüyor. Bu mücadele kapsamında, 21 Haziran

2015 tarihinde başlatılan Cerattepe nöbetleri iki yüz günü geçerken; karlı ve soğuk havaya aldırış etmeyen Artvinliler direnişi bugün de büyütüyor.

Urla'da RES Nöbeti Sürüyor

İzmir'in Urla ilçesine bağlı Ovacık Köyü'nde yaşayan halk, ormanlarının katledilmesine ve inşa edilmek istenen 6 RES direğine karşı nöbete devam ediyor. Ovacık halkı, 1300 ağacın kesilmesinin ardından

mahkemeden çıkan yürütmeyi durdurma kararına rağmen, kesilen ağaçların ormandan alınmaması ve yeni ağaçlarının kesilmemesi için ormanda direnişe devam edeceklerini söylüyor.

TBMM Hasankeyf'te Yarım Kalan İşi Tamamlayacak Hasankeyf'in Tamamı Sular Altında Kalacak

Meclis'te bu seferde Gelir Vergisi Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı, geçirilirken torbanın içerisine İlisu Barajı projesi kapsamında

Hasankeyf ilçesinin taşınma kararı da atıldı. Meclis'ten AKP vekillerinin oyları ile geçen torba yasa Cumhurbaşkanı'nın onaylamasıyla yürürlüğe girecek.

İnsanı Tedavi İçin Maymuna İşkence

Çin - Bilim insanı adı verilen işkenceciler, insan otizmini tedavi etmek için, maymunlara insanlarda otizme neden olduğu düşünülen genleri nakletti; maymunları otistik yaptı. Şanghay Biyolojik Bilimler Enstitüsü'nde görevli bilim insanları maymunların,

otizm hastalarının bazı belirtilerini göstermeye başladıklarını söyledi. Maymunların diğer maymunlarla etkileşime geçemedikleri ve uzun süre gözlerine bakıldığında rahatsız oldukları gözlemlenirken yaşam savunucuları eziyete tepki gösterdi.

Üniversiteler Arasında Hayvan İşkencelerinde Birinci!

İngiltere - Oxford Üniversitesi 2014 yılında en çok hayvan deneyi yapan üniversite oldu. Hayvanlara deney adı altında çeşitli işkence yöntemlerini uygulayan Oxford Üniversitesi, bir yılda yaklaşık 227 bin hayvan üzerinde deney yaptı. Yapılan deneylerde, hayvanlara kapalı laboratuvarlarda sınırsız işkence uygulanmakta. Bu işkenceyi olumlamak için Oxford Üniversitesi tara-

findan yapılan açıklamada "Hayvanları kullanarak yapılan araştırmalar, kalp hastalıklarının etkisi ya da sıtma gibi tüm dünyayı etkileyen hastalıklara karşı aşı geliştirilmesi gibi konularda bize yardımcı olmaya devam ediyor." denildi. Hastalıklar üzerinde teknolojinin etkilerini görmezden gelerek hayvanlara işkence uygulayan üniversite, işkencedeki birinciliği ile övünüyor!

Bir İmar Planı Olarak Savaş

Özgür Erdoğan

ozgure@meydangazetesi.org

Devletlerin başını çektiği bütün savaşlar, ya bir imar planının başlangıç hamlesidir ya da dolaylı olarak bir "imar planının" parçası olarak vuku bulur. Bakınız, tarihteki bütün büyük savaşlar, bir dönüm noktasının kıyısında gerçekleşir: "Bir devrin sonu, yeni devrin başlangıcı..." nidalarıyla anılır. Savaş yıkımla başlar, önce eskinin izleri süpürülür. Sonra yenisi için uygun koşulların hazırlanması için temel "temizlenir". Galip olanın hırsı ve planları doğrultusunda yeniden üretilir her şey.

TC'nin kuruluşu da böyle olmuştur örneğin. Üretilen türklük anlayışı üzerinden bina edilir her şey. Rumlar mübadele ile, Ermeniler soykırımla, Kürt Alevileri bombalarla "temizlenirler". Yeni ideoloji, atılmış bu temellerin üzerinde şekillenir.

Bu senaryonun hemen hemen aynısı, günümüzde yaşadığımız topraklarda tekrar vuku bulmakta. Devletin yeni sahiplerinin kurmak istediği yeni ideolojinin önüne taş koyan ne varsa, yok edilmektedir!

Pekala bu savaş, sadece top ve tanklarla mı yürütülüyor? Sadece Kürdistan'ı mı hedef alıyor? Yalnızca insanları mı öldürüyor? Tabii ki hayır. Bu savaşın farklı bir cephesinde, tankların yerini iş makineleri alıyor; sadece Kürdistan değil, tüm coğrafya hedefleniyor. Salt insanlar değil; ormanlar, hayvanlar kısacası bütün bir ekosistem öldürülüyor.

"Temiz enerji" olduğu iddia edilen RES'ler için, Urla'da 1300 ağaç kesiliyor. Nükleer anlaşmaların biri gidiyor, öteki geliyor. Aynı şehir 4 termik santral birden yapılıyor. Yaşadığımız toprakların neredeyse her karışında bir taş ocağı peydah oluyor. Karadeniz ve Kürdistan'da fellik fellik "kaya gazı" aranıyor. Madenler, coğrafyanın bir ucundan girip öte ucundan çıkıyor. HES'lerden bahsetmemize gerek bile yok; akan her damla su, rant uğruna tutsak alınıyor.

Kentler, kapitalizmin istekleri doğrultusunda dönüştürülüyor. Parklar, bahçeler, mahalleler temizleniyor. Şehirlerde yaşam adına kalan son parçalar da, daha fazla kar uğruna "soylulaştırılarak" yok ediliyor. Soylulaştırılan şehirlerin soyluluğuna leke süren sokak hayvanları, toplama kamplarına gönderiliyor.

Şurası açık ki, savaş tek bir yerde cereyan etmiyor; tek bir savaş, farklı cephe üzerinden yürütülüyor!

Devlet hiçbir savaşı tek bir cephe üzerinde yürütmez. Bir yerde bir etnik temizlik varsa; bilin ki, başka bir yerlerde "iktisadi" amaçlarla doğa talan ediliyordur. Bir yerlerde doğa talan ediliyorsa; bilin ki, orada birileri başka birileri üzerinden daha da zenginleşiyordur!

Fakat devlet sinsidir. Yaşama karşı yürüttüğü bu bütünlüklü savaşı, birbirleriyle bağlantısı yokmuş gibi göstermek konusunda hünerlidir. Birinin köyüne bomba atarken ötekininkine santral kondurur. Fakat birini kalkınma, ötekini de milliyetçilikle kör ettiği için; aynı şiddete maruz kalanlar, diğerlerinin yaşadıklarına karşı dilsizleşir.

Evet bir savaş var! Devlet ile "biz" arasında bir savaş: Bu savaş mahallelerle, güvenli siteleri yapanlar arasında, bu savaş ormanlarla toprakları delik deşik edenler arasında sürüyor. Bu savaş katillerle onlara direnenler arasında sürüyor! Bu savaş yaşam ile ölüm arasında sürüyor!

Domuz Gribi Kimi Öldürüyor?

Alp Temiz

alp@meydangazetesi.org

2009 yılında kayda geçen vakaların artışıyla tüm dünya gündeminde uzun süre yer tutan domuz gribi bugünlerde kendisinden kaynaklı ölümlerin artışıyla yeniden gündeme geliyor.

Grip hava yoluyla oldukça hızlı bulaşabilen bir hastalık. Büyük 1918 salgınının da gribin başka bir türü olduğu düşünüldüğünde, iki yıl içinde 500 milyon kişinin ölümüne neden olan bu hastalıktan dolayı endişelenmekte haklıyız.

Tam olarak domuz gribi olarak adlandırılan hastalığa neden olan H1N1 virüsünün neden olduğu en büyük salgın ise 2009 yılında Meksika'dan başlayıp dünya geneline yayılmıştı. Pek çok domuz gribine yakalanan herkesin öleceği gibi yanlış bir kaniyi doğurdu.

Grip her ne kadar kolay bulaşabilen bir hastalık olsa da yaşanan her grip vakasının salgın olarak nitelendirilmesi doğru değildir.

Şu günlerde içinde bulunduğumuz coğrafyada da özellikle genç yaşta yaşamını yitiren pek çok hastada H1N1 virüsüne rastlandığı haberlerini sıkça duyar olduk. Domuz gribi haberleri ile doğru orantılı artış gösteren ve etkinliği halen yeterli görülmeyen aşılardan gerekli olup olmadığı ise bir başka tartışma konusu.

Nasıl Dengeli Beslenme, Hangi Stressiz Yaşam?

Aslında insan, hayatının her döneminde pek çok virüsle karşılaşır. Bu virüslerin pek çoğu da H1N1'den daha az ölümcül değil. Hastalığa neden olan temel unsur, virüsten ziyade insanın bu virüsle mücadelesi. Bakterilerin neden olduğu hastalıklara karşı kullanılan antibiyotiklerin grip gibi virüs kökenli hastalıklarda hiçbir işe yaramadığını hatta iyileşme sürecini olumsuz yönde etkilediğini akıldan çıkarmamak gerekiyor. Virüs kaynaklı

hastalıkların ortadan kaldırılabilmesi ise yalnızca, insanın kendi vücudundaki savunma sisteminin doğru ve yeterli çalışmasıyla mümkün.

Bu noktada virüs kaynaklı hastalıklardan korunmada en önemli etken, bireyin yaşam koşullarıdır. Yeterli ve dengeli beslenme, stresten uzak bir yaşam sürme, yeterince gece uykusu alma, iyi havalandırılmış ortamlarda bulunma, zararlı x-ışınları yayan cihazlardan uzak durma gibi öneriler yapılması, gerekenleri doğru şekilde özetliyor olsa da, bunları başarabilmek neredeyse imkansız.

Günlük çalışma saatlerimiz, iş yerine giderkenki yolculuğumuz, çalışma koşullarımız, elimize geçen parayla dengeli ve yeterli beslenmenin imkansızlığı, bizi hasta etmeye yeten asıl faktör haline geliyor. İçinde bulunduğumuz şu soğuk günlerde otomatik ısıtma sistemli akıllı evlerden birinde bulunmuyorsak, iyi havalandırılmış ortamda bulunmak mümkün değil. Bağışıklık sisteminizin baskılanmaması; artık neredeyse her iş yerinin, okulun, AVM'nin kapısında yer alan x-ray cihazlardan geçmemek için makul bir "bahane" değil.

Kişisine Göre Tanı ve Tedavi

Domuz gribi pek çok vakada solunum yollarında bir enfeksiyona yol açtıktan sonra, insanın bağışıklık sistemi sayesinde kendiliğinden tedavi ediliyor.

Hastalığın ölümcül boyutlara ulaşmasının temel nedeni ise enfeksiyonun solunum yollarının alt kısımlarında, yani akciğer yüzeyinde gelişmesidir. Zatürre olarak da adlandırılan bu durum, kendisini yüksek ateş ile belli eder. İştah kaybı, bulantı, kusma, baş ağrısı, kas ve eklem ağrısı ve sık öksürük görüldüğünde, bir acil servise başvurmak gerekir.

Acil servise başvurduğunuzda büyük ihtimal-

le orayı gereksiz yere meşgul ettiğiniz ve aslında durumunuzun acil olmadığı anlamına gelen yeşil alana yönlendirileceksiniz. -Bu karşınızda bulunan sağlık çalışanlarının sizle ilgisi yargısı değil, sağlık sisteminin koyduğu kriterlerdir. Bu nedenle kavga etmeniz gerekenler, karşınızdaki sağlık çalışanları ya da diğer hasta yakınları değildir. - Önünüzdeki en az 70 kişinin ardından sıranız geldiğinde size konulacak teşhise göre bulantı giderici, ağrı kesici ya da ateş düşürücü ilaçlar verilebilir. Ateş düşürücü ilaç aldığınızı biliyorsanız kendinizi rahat hissetseniz de eve gittiğinizde bile 2 saatte bir ateşinizi kontrol etmelisiniz. Ateşiniz soğuk uygulamalara ve ateş düşürücülere rağmen 39 derece civarında ya da daha yüksek görünüyorsa, yeniden acile gidip bunu sizi muayene eden hekime özellikle bildirmelisiniz. Daha ileri tetkiklerle hastalığınızın tanısı konulabilir ve tedaviniz gerektiği şekilde sürdürülebilir.

Doğrudan grip olup olmadığınız hatta hangi türde gribe yakalandığınızı tespit edebilecek İnfluenza A/B adıyla anılan testin tutarı ise 212 lira. Üst düzey bir özel hastaneye giderseniz, kulak çöpü gibi bir çubukla alınan burun sürüntüsü laboratuvara gönderilecek ve birkaç saate sonucunuz gelecektir. Tabi geniş kapsamlı bir özel sağlık sigortanız varsa size münhasır indirimlerle bu tutar 160 liraya kadar düşebiliyor.

Hasta eden tek bir virüs olsa dahi, domuz gribine karşı bağışıklığımızı güçlendirmek ya da olası bir şekilde yüz yüze kaldığımızda, bu hastalıkla baş edebilmek oldukça zor. İçine atıldığımız ve hastalıklarımızın esas sebeplerinden olan bu stresli yaşamdan kurtulabilmenin yolları ne kadar meşakkatli ise; hastane kuyruklarında bekleyip daha da hastalanırken; parasını ödeyebileceğimiz bir özel sağlık sigortamızın olmaması yüzünden "el pençe divan" tedavi beklerken; domatesin kilosu sekiz, en ucuz kış meyvesi olan vitamin deposu mandalınanın kilosu altı lira olmuşken, domuz gribine karşı mücadele etmek de aynen öyle.

BARIŞA 1000 KADIN

Nergis Şen

nergissen@meydangazetesi.org

Barış İçin Kadın Girişimi'nin #BARIŞA1000KADIN çağrısıyla "Devletlerin yarattığı savaşa rağmen, ölümden değil yaşamdan yanayız!" demek için, 31 Ocak'ta İstanbul Kadıköy İskele Meydanı'nda bir oturma eylemi gerçekleştirildi. Barış için 1000 kadının 6 Şubat'ta Diyarbakır'a barış nöbetine gideceği duyuruldu. Son süreçte İstanbul'da, Diyarbakır'da, Ankara'da, Antalya'da; farklı farklı birçok il ve ilçede bu minvalde eylemler yapıldı.

Kadınlar sokaklara çıkıyor; çünkü yaşadığımız toprakların dört bir yanında kadın katliamları sürüyor. Kadınlar barışı haykırıyor; çünkü devlet, savaşını yükselttikçe yükseltiyor. Çünkü kimi zaman bir akşam yemek yapmadığımız için, eve geç gittiğimiz için, yaşamı savunduğumuz, özgürlük için mücadele ettiğimiz ve katil polise direndiğimiz için; çoğu zamansa -bir sebebe bile ihtiyaç duyulmadan- sadece var olduğumuz için yok ediliyoruz, katlediliyoruz "erk"ek-devlet tarafından.

Halbuki biz kadınlar, yaşamı var

eden, yaşamı yaratanlarız. Daima yaşamdan yanayız. Ve bunu, iddia edilen aksine pasif, edilgen bir nesne olarak değil; yaşamdan yana direngen birer özne olarak gerçekleştiririz. Binlerce yıllık kavgamız, yaşamı yok etmeye çalışanlara karşıdır.

Devlet Katliamdan, Kadın Yaşamdan Yana

Devlet, sınırlar çizer kendisine. Çizdiği bu yapay sınırların içinde kalan topraklara "anavatan" der. Sınırlarını korumak için, "sözde iç ve dış düşmanlar" yaratır; bu bahaneyle de savaşlar.. Kanla beslenir, gelişir devlet ve katliamlarla büyür. Çıkardığı savaşlarla bir toprak parçasında kardeşçe yaşayanları ayrıştırır önce, sonra böler, parçalar. Kardeşi kardeş kırıdır, sahte düşmanlar yaratır.

Bir toprak parçasında yaşamın uyumuyla, paylaşma ve dayanışmayla bir arada duranlara unutturur devlet, öz değerlerini. Sahte düşmanlar yaratarak değersizleştirir, hiçleştirir bu uyumu; yani yaşamı.

Devlet sahtedir, vicdanı yoktur, özgürlük tanımaz. Ya öz değerlerinden kopararak sahteleştirir ya da değerlerini sahiplenip yaşama sarılanlara saldırır her defasında.

Sınırları bıçak kadar keskindir devletin. Yoksunlaştırılıp yoksullaştırılarak yaşam alanlarını terk etmek zorunda kalan ve yeni bir yaşam kurabilme umuduyla sınırları aşanları "Dur ihtarına uymadılar.", "Sınırdan geçmek yasak" diyerek katleder. 9 kişilik bir deniz botuna 28 kişiyi bindirerek boğan, bir köyü yakarak ocaklar söndüren, duvarlar örerek, tel örgüler çekerek halkları ayrıştıran, hapishanelerle yaşamı sınırlayarak özgürlükten koparan devlettir.

Devletin sınırları bundan ibaret değildir, yaşamlara da sınırlar koyar. "Benim sınırlarımda içinde yaşayacaksın, bana uyacaksın." der her defasında yeni sınırlar koyar.

Katliamlarını meşrulaştırmak için sokağa çıkma yasakları ilan eder, evlere bombalar yağdırır. Bu bombalarla yaralanan 87 günlük bebeği

beyaz bayraklarla hastaneye götürmeye çalışanlara ateş açar, mahalle arasında yürüyen kadını uçak savarla başından vurur, kapısının önüne çıkan hamile kadını tarar ve kadının bedeninden onlarca mermi çıkar, bazı kadınlar katledilen çocuklarının bedenlerini çürüyüp kokmasını diye derin dondurucuda ya da poşet poşet buzla saklamaya mecbur bırakılır. Bazılarıysa komşusundan evine dönerken sokak ortasında katledilir, cansız bedeni 7 gün boyunca -saldırıları yüzünden- vurulduğu yerde kalır. Çünkü bu kadınlar, sınırları aşmıştır.

Biz kadınlar devletin savaşına, yaşamı yok etmeye çalışan herkese ve her şeye karşı direnmeyi sürdüreceğiz.

Çünkü biz;

Yaşamaktan ve yaşatmaktan yanayız.

Çünkü biz;

Yaşamdan yanayız.

Yaşam var oldukça, biz de var olacağız.

İstanbul'da Boşanmak İsteyen Kadın Katledildi

İstanbul'da Barış Turhan isimli erkek, kendisinden ayrılmak isteyen eşi Bahar Turhan'ı katletti. Bahar Turhan isimli kadın, geçtiğimiz 30 Ocak tarihinde, Kağıthane ilçesinde bir kafede

buluştuğu Barış Turhan ile bir süre sonra tartışmaya başladı. Tartışmanın ardından yanında getirdiği silah ile Bahar Turhan'a ateş açan erkek, genç kadını katlettikten sonra intihar etti.

Antalya'da Boşanmak İsteyen Kadın Katledildi

Antalya'da, polislik yapan eşinin başka bir kadınla ilişki yaşamaya başlamasının ardından, Serap Çınar boşanma davası açtı. Mahkeme tebligatını alan polis Ali Çınar,

eşi Serap'ı, 4 yaşındaki çocuklarının önünde 3 el ateş ederek katletti.

"Katil polis" aynı silahla şakağına ateş ederek kendini öldürdü.

Bileziklerini Vermeyen Kadın Katledildi

Artvin'in Hopa ilçesinde yaşayan 46 yaşındaki Güler Subaşı'ya, 11 Ocak günü çocuklarını okula bıraktıktan sonra, ulaşamadı. Bir haftadan boyunca yakınları tarafından aranan Subaşı'nın cansız bedeni, yaşadığı apartmanın asansör boşluğunda bulundu.

Evde sıklıkla şiddete maruz kalan Güler Subaşı, yaşadığı mahallenin cami imamı Yaşar Subaşı ile evli ve

iki çocuk annesiydi. Güler Subaşı'nın yaşamını yitirmesinin ardından gözaltına alınan kocası, mahkemede verdiği ifadesinde, borsada para kaybettiği ve çevresine borçlandığı, istediği bilezikleri vermeyen karısıyla tartıştıktan sonra, Güler Subaşı'yı asansör boşluğuna atarak katlettiğini belirtti. Katil erkek, yaşananları gizlemek için de, apartmanın güvenlik kamerası kayıtlarını sildiğini itiraf etti.

Patronu Tecavüz Etti Ailesi Zehirledi

Ankara'nın Gölbaşı ilçesinde yaşayan 17 yaşındaki Y.B.'nin patronu onu işyerinde sayım yapılacağı gerekçesiyle geç saate kadar alıyordu ve alkol içirdikten sonra birinci yerinde değilken tecavüz etti.

Ailesinin yaşadıklarını öğrenmesinin ardından evde şiddete maruz kaldı ve zorla fare zehri içirilerek

öldürülmeye çalışıldı.

Bütün bunların ortaya çıkmasının ardından tecavüzcü patron itiraf etti, tutuklandı. Ailesi hakkında soruşturma başlatıldı. Genç kadın ise 18 yaşından küçük olduğu için Sosyal Hizmetler İl Müdürlüğü tarafından "koruma" adı altında alıkonuldu.

Doktor'dan "Seni ben kadın yaptım" Tecavüzü

Geçtiğimiz Aralık ayında özel bir hastanede ameliyat olan trans M.K., ameliyatı yapan doktor tarafından cinsel saldırıya maruz kaldı. Trans kadın, doktorun daha önce de ameliyat ettiği transları taciz ettiğini söyledi. Doktorun ameliyattan sonra, "Seni ben kadın yaptım. İlk benimle olacaksın" diyerek kendisine saldırdığını söyleyen M.K., saldırıya karşı direndiği için kendisine "Beni bir daha arama. Benimle birlikte olmadın. Git başka doktor bul" dediğini aktardı.

Yaşananlar üzerine avukatı Eren Keskin ile birlikte İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı düzenleyen ve tedavi olmak için doktor bulamadığını belirten trans kadın, "Psikolojim bozuldu. İntihar etmeyi bile düşündüm. Böyle yaşamak istemiyorum" dedi. Avukat Eren Keskin ise, tacizle ilgili raporların olduğunu ve durumu İstanbul Tabip Odası'na da bildireceklerini belirterek, durumun takipçisi olacaklarını vurguladı.

Tecavüzcü Asla Tek Bir Kişi Değildir

Aylin Sal

aylinsal@meydangazetesi.org

İstanbul'da Bağdat Caddesi'nde, üniversite öğrencisi 19 yaşında bir kadın, gece evine döndüğü sırada peşine takılan bir erkek tarafından önce bıçakla tehdit edildi, ardından bir apartmanın bahçesine sürüklenerek tecavüze uğradı.

Kadın maruz kaldığı tecavüz sebebiyle kendini suçlamadı, bu kez susmadı, korkusuzca yaşadıklarını anlattı. Tecavüzü duyan birçok kadın ise şiddet uygulayan, tacize, tecavüze yeltenen erkeklere karşı bir kez daha öfke kusarken; "erk"ek zihniyetin sürdürücüleri, olayı meşrulaştırmanın yollarını aramaya koyuldu. En kestirme yol, Bağdat Caddesi'nde "gecenin tam 3'ünde" yaşanan bu tecavüzü aklamak; hatayı, her zaman olduğu gibi, yine kadında bulmaktı.

Şamil İğde adlı Twitter kullanıcısı, yaşanan bu tecavüzün ardından sosyal medyada bir anket açtı ve bu anket, tecavüzün failinin yalnızca "bir kişi" olmadığını hatırlatmakta oldukça etkili oldu. Tecavüze uğrayan kadının gece 3'te nereden dönüyor olabileceğinin anketini yapan bu potansiyel tecavüzcü, tecavüzün "sebebi"ni, saatte, mekanda ve elbette kadında buldu.

Kimileri kadına yaşamı boyunca "ev içi köleliği" reva gö-rerek onu yok sayan toplumsal ahlakın ardına saklanarak, kimisi gece 3'ün bir kadın için sokakta olmaya "hiç de uygun bir saat olmadığı"ni iddia ederek, kimisi de kadının gecenin üçünde "hayırlı bir yerden gelemeceği" imasında bulunarak, kadının varoluşuna yönelik bu tecavüzü sürdürdü.

Tecavüzcü Cengiz Ay'ın, olaydan sonra Pendik'teki evinde "yakalanıp" tutuklanmasının ardından; iki çocuk babası olduğu yazıldı her yerde; bir tecavüzcünün nasıl olur da servis şoförlüğü yapabiliyor olduğu tartışıldı. Tecavüzcüler sanki yaşadığımız gerçekliğin dışından gelip bize ve varoluşumuza saldıran erkeklermiş gibi, bu tecavüzün nasıl yaşandığı düşüncesi gark oldu nicesinin zihninde. Ama zaten tecavüzcüler, en başından bu yana, bazen alt katımızda yaşayan komşumuz, bazen en yakın arkadaşımızın kocası, bazen işyerimizdeki patronumuz, bazen sevgilimiz, bazen sokakta yürürken yanımızdan geçen bir adamdı; ama her defasında, "tüm gerçekliğiyle" hayatlarımızın tam ortasında olan erkeklerdi...

Bağdat Caddesi'nde yaşanan bu tecavüzün ardından bir yandan kadının özgürlüğü-"erk"eğin şiddeti tartışmaları sürerken, bir yandan da caddenin "vizyonu" tartışıldı. Kadıköy'ün eski belediye başkanı Selami Öztürk "Utanç verici olay Bağdat Caddesi'nde değil, Bostancı'da ara sokakta oldu. Marka değeri olan caddeyi harcamayın" sözleriyle; yaşanan tecavüzün kadını değil de, caddenin imajını hiçleştirmediğine dikkat çekti. Şaşırдық mı? Hayır. Çünkü Selami de sonuçta bir erkekti.

Bir tecavüzün daha ardından, bir tecavüzcü tutuklanıp "cezalandırılırken", tecavüze uğrayan bir kadın birçok kişinin "üzüntüsü" olarak kaldı, hem de Bağdat Caddesi'nin imajında kaybolan bir "hiç" olacak kadar.

Yerli Şirket

Hüseyin Civan

hcivan@meydangazetesi.org

OTOKAR

Otobüs ve kamyon üretiminde sektörün en önemli şirketlerinden biri olan Otokar, 1963 yılından bu yana üretimine devam ediyor. Otokar, Sakarya'da bulunan tesisinde sadece otobüs, minibüs ve treyler üretmiyor. Söz konusu şirket, savunma sanayiine, tank benzeri, kara araçları üreten şirketlerin en başında yer alıyor.

Kuzey Kürdistan'da devam eden katliamda kullanılan tankların imal edicisi konumunda olan Otokar, 1983'te ilk zırhlı araç üretimine başlıyor. 1989'da Jandarma Genel Komutanlığı ihalelerini alan şirket; 1990'dan itibaren ise, devletin, toplumsal hareketlere yönelik saldırılarında en fazla kullandığı araçların başında gelen "Akrep" tipi zırhlı araçların üretimine başlıyor.

1998'de 5250 adet "Cobra" tipi zırhlı aracı imal eden şirket, 2008 yılında, TSK'nın yerli katliam makinesi olan Altay Tipi Tank üretimine başlıyor. 2009 yılında Otokar, Savunma Sanayi Müsteşarlığı için 861 adet zırhlı araç üretiyor. Şirketin ürettiği ölüm makineleri arasında yukarıda ismi geçenler dışında; Tulpar tipi zırhlı araç, Arma tipi zırhlı savaş aracı ve Ural tipi tekerlekli zırhlı araçlar da yer alıyor.

1976 yılı, şirketin Koç Holding'e geçmesi sebebiyle, önemli bir tarih. Vehbi Koç'tan Rahmi Koç'a, Rahmi Koç'tan da yakın bir zamanda ölen Mustafa Koç'a geçen yönetim kurulu başkanlığı ile Koç ailesi sadece zenginliklerini miras bırakmıyor; Otokar'ın sürdürücüsü olduğu katliam geleneği de bir aile mirası haline geliyor. Yakın zamandaki cenazesinde neredeyse "muhafif" ilan edilen Mustafa Koç zamanında şirket, savunma sanayi alanında yükselişe geçiyor. Arçelik'ten Aygaz'a, Tofaş'tan Yapı Kredi Bankası'na kadar kapitalizmin en önemli şirketlerini bünyesinde barındıran Koç Holding'in yönetim kurulunda, sert "kapitalizm eleştirileri" ile son dönemin en muhalif ismi Ali Koç da yer alıyor.

Katliam üretmeyi ve sömürmeyi bir aile geleneği olarak devam ettiren Koç Holding'in yönetim kurulunda yer alanlar: Temel Atay, Ömer Koç, Semahat Arsel, Bülent Bulgurlu, Muharrem Hilmi Kayhan, John McArthur, Heinrich Pierer, Peter Denis Sutherland, Kwok King Victor Fung, Kutsan Çelebican, Mustafa Kemal Olgac, Jaques Nasser.

TC'nin Kürdistan'ı işgal ettiği ilk günden bugüne zaman zaman artarak zaman zaman azalarak sürdürdüğü saldırıların en yoğununu yaşadığımız günlerdeyiz. Bu işgali sürdüren hükümetlerle kendi çıkarları çarpışmadığı sürece aralarını bozmayan 'yerli' şirketlerin de alternatif ekonomisidir bu işgal. Bu şirketler savaştan nemalanırlar; işgal süresince lastikten araca, kıyafetten yiyeceğe, arazi aracından panzere, tanka ve hatta bugünlerde sözde gurur kaynağı olan İHA'lara kadar işgal-savaş araçlarını satarlar. Bu 'satış' bu şirketlerin kriz dönemlerinde de en önemli kurtarıcısıdır.

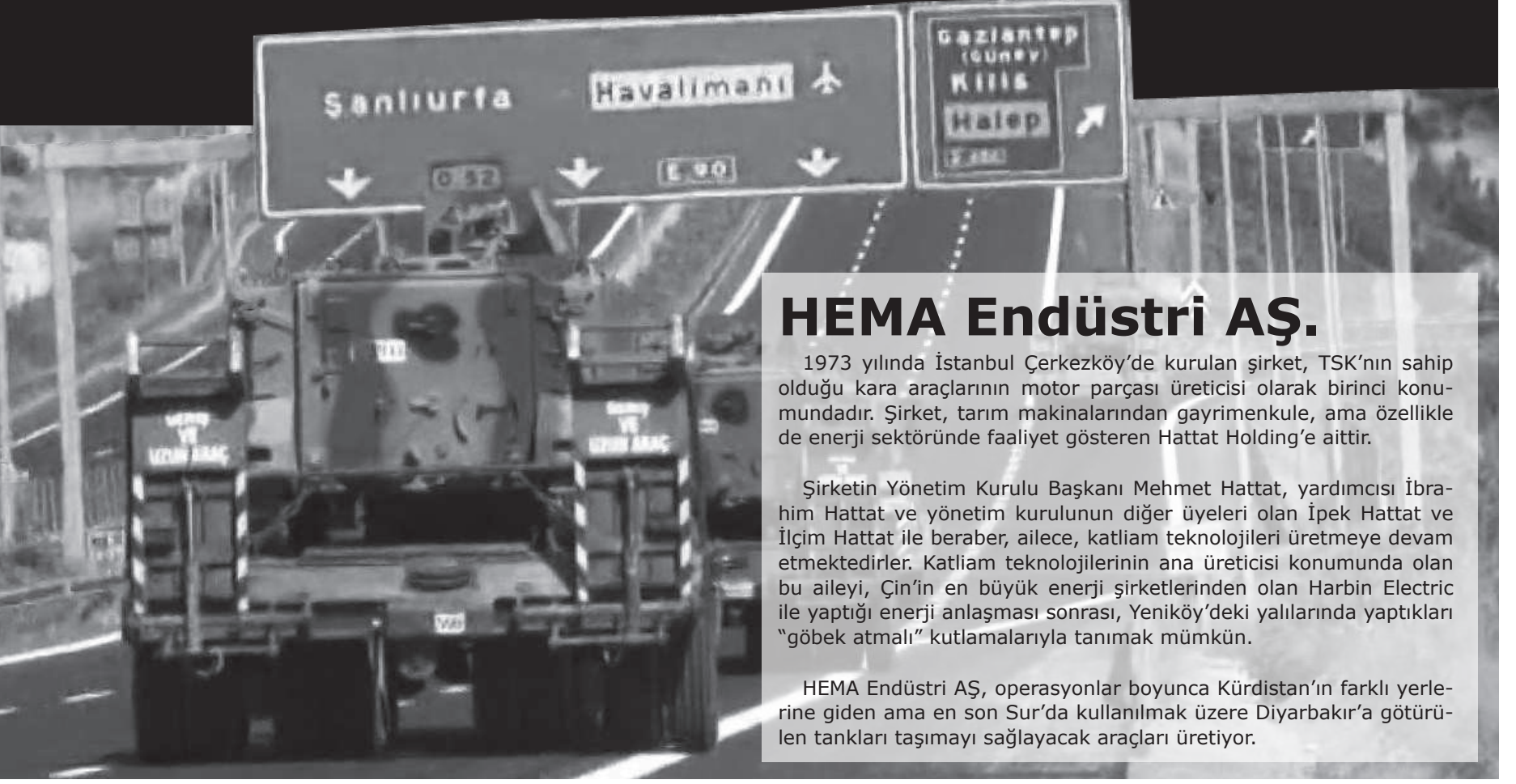
Bütün işgaller-savaşlar devlet ve kapitalizmin bu varoluşsal uyumu içinde şekillenir. Yerli, yersiz, küresel şirketlerin işgal ve savaş stratejileri vatandaşlarında milliyetçi ve muhafazakar duyguları yükselterek işgalin-savaşın içselleştirilmesi sağlanır. Vatandaşlardaki bu içselleştirme, devletin ve kapitalizmin de içselleştirilmesini pekiştirir.

Mesela, bu teorik çözümlenin pratiğinde, TC vatandaşları Koç grubu gibi şirketleri aşırı sempatik bulurlar.

İşgalden Kar Et

"TSK'nın askeri mutfak ve mobil arazi ekipmanları, hastane ekipmanları Öztiryakiler A.Ş. tarafından karşılanmaktadır."

HEMA Endüstri AŞ.

1973 yılında İstanbul Çerkezköy'de kurulan şirket, TSK'nın sahip olduğu kara araçlarının motor parçası üreticisi olarak birinci konumdadır. Şirket, tarım makinelerinden gayrimenkule, ama özellikle de enerji sektöründe faaliyet gösteren Hattat Holding'e aittir.

Şirketin Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Hattat, yardımcısı İbrahim Hattat ve yönetim kurulunun diğer üyeleri olan İpek Hattat ve İlçim Hattat ile beraber, ailece, katliam teknolojileri üretmeye devam etmektedirler. Katliam teknolojilerinin ana üreticisi konumunda olan bu aileyi, Çin'in en büyük enerji şirketlerinden olan Harbin Electric ile yaptığı enerji anlaşması sonrası, Yeniköy'deki yalılarında yaptıkları "göbek atmalı" kutlamalarıyla tanımak mümkün.

HEMA Endüstri AŞ, operasyonlar boyunca Kürdistan'ın farklı yerlerine giden ama en son Sur'da kullanılmak üzere Diyarbakır'a götürülen tankları taşımaya sağlayacak araçları üretiyor.

ROKETSAN

TSK Güçlendirme Vakfı'nın kurmuş olduğu şirketlerden bir diğeri ROKETSAN, 1988'den bu yana Ankara/Elmadağ'da faaliyetlerini sürdürmektedir. TSK'ya roket ve füze üretmek amacıyla kurulmuş olan şirket, Stinger füzelerinin sevk sisteminin üreticisi de olmuştur. 1999 yılında TR-122 roketleri ve T-122 roketatarları; 2004 yılında ise lazer güdümlü füzeler, şirketin TSK için ürettiği silahlardan sadece birkaçıdır. Şirketin şu anki genel müdürü, Selçuk Yaşar'dır.

SAVRONİK Elektronik

Sezai Türkes ve Feyzi Akkaya tarafından kurulan STFA Holding'e bağlı şirketlerden biri olan Savronik, özel olarak savunma sanayisine yönelik hizmet için, 1986'da Eskişehir'de kurulmuştur. Bu sektör dışında inşaat ve enerji sektörlerinde de faaliyet yürüten holding, Savronik isminde atış kontrol sistemleri, güç kontrol sistemleri ve İHA üretmektedir.

Şirketin yönetim kurulunda İlker Keremoğlu başkan; Sezai Emin Taşkent ve Nurçetin Taşkent yardımcı; Alp Yalçın Taşkent, Barış Sivri, Sinan Tahan, Norman Anthony Stalker, Can Hulusi Suphi ve Namık Tan ise üyeler olarak yer almaktadır.

TAİ

Türk Uçak Sanayi Anonim Ortaklığı(TUSAŞ)'na bağlı olarak 1984 yılında kurulan TAİ(Havacılık ve Uzay Sanayi AŞ), ABD ile ortak yatırım şirketi olarak faaliyetlerine başlamıştır. Ankara'da Akıncı, ODTÜ Teknokent'te ve Balgat'ta tesis binaları bulunan şirket, taarruz helikopterinden

İHA sistemlerine, askeri kargo uçaklarına değin geniş bir yelpazede üretim gerçekleştirmektedir. Şirketin yönetim kurulunda Nejat Bilgin başkan, Süreyya Yiğit başkan vekili, Hamdi Topçu, Mehmet Kılıçlar, Semih Birdoğan, Ali Rıza Kuğu, Fuat Oktay üye olarak yer alırken; Muharrem Dörtkaşlı ise

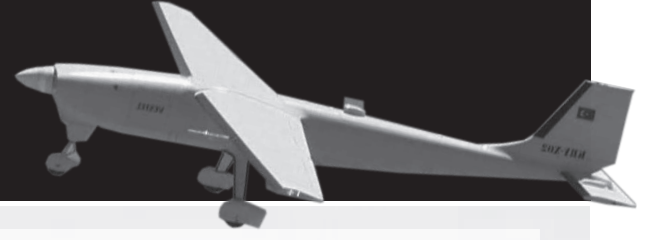
şirketin genel müdürlüğünü ve yine şirkete bağlı TEİ'nin yönetim kurulu başkanlığını yürütmektedir.

TEİ, TAİ'nin ürettiği hava sistemlerine motor parçaları üreten, TSK ve General Electric'in beraber kurmuş olduğu anonim şirkettir.

"TSK'nın kamuflaj elbise, gizleme ağırları, keskin nişancı kıyafeti, paraşüt kumaşları Öztekt Tekstil A.Ş. tarafından karşılanmaktadır."

"TSK'nın ve Emniyet Genel Müdürlüğü'nün en büyük ayakkabı-bot tedarikçisi Yakupoğlu A.Ş. - YDS BOOTS'dır."

BAYKAR

1984 yılında İstanbul'da Özdemir Bayraktar tarafından kurulan şirketin imal ettiği hava kontrol ve robot sistemleri, yoğunluklu olarak, füze sistemlerinde kullanılmaktadır. 2007 yılından itibaren TSK ile iş yap-

maya başlayan şirket, sadece İHA(insansız hava aracı) değil, aynı zamanda İHA alt sistemleri de üretmektedir. Yönetim kurulu başkanlığını Özdemir Bayraktar'ın yaptığı şirketin genel müdürü Haluk Bayraktar, teknik müdürü Selçuk Bayraktar ve finans müdürü Ahmet Bayraktar'dır. Baykar'ın ürettiği İHA'lar,

TSK'nın şu anda Kürdistan'da yoğunluklu olarak kullandığı araçlar arasındadır.

Şirketin işbirliği yürüttüğü kuruluşlar arasında İstanbul Teknik Üniversitesi, Yıldız Teknik Üniversitesi, İstanbul Şehir Üniversitesi, TÜBİTAK ve Çukurova Üniversitesi yer alır.

VESTEL

1953'te Mehmet Zorlu'nun kurduğu şirket, tekstil sektöründen bankacılığa, beyaz eşya üretiminden elektroniğe kadar oldukça geniş bir yelpazede üretim yapmaktadır. 2003 yılında Vestel Grubu'na ait olarak kurulan Vestel Savunma Sanayi AŞ, aynı yıl insansız hava aracı tasarımına ilk kez başlamıştır. 2005 yılında TSK için İHA üreten şirketin yönetim kurulunda Ahmet Nazif Zorlu, Zeki Zorlu, Olgun Zorlu, Mehmet Emre Zorlu, Selen Zorlu Melik yer alır.

GLOBAL TEKNİK AŞ.

2004 yılından bu yana, "gelişmiş teknolojik silah" tasarladığını iddia eden şirket, Kürdistan'da, özellikle sınırlarda kullanılan, insansız kara, hava ve deniz araçlarını yapıyor. Sınırlar için özel tasarımları x-ray sistemleri ile TSK'nın bu sektörde en çok iş yaptığı şirketlerin başında gelen Global Teknik AŞ'nin hissedarları arasında, Hakan Karalar, Nuray Karalar, Barış Nalçacı, Veli Sarıtoprak ve İlkey Yıldız yer alır.

GATE ELEKTRONİK

1989 yılında Ankara'da kurulan şirket, TSK için elektronik sistem ve ekipman üretmektedir. Şirket aynı zamanda , savaş sistemleri üretimi, insansız deniz ve kara araçları üretimi gerçekleştirmektedir. Turgay Maleri'nin yönetim kurulu başkanı olduğu şirketin hissedarları arasında Mehmet Ali Maleri, Aslıhan Karalar, Atahan Karalar, Nuray Karalar, Efehan Maleri ve İrfan Çakmak yer alır.

NUROL MAKİNA ve SANAYİ AŞ.

1976'dan bu yana savunma sanayisi sektöründe faaliyet gösteren şirketlerden biri olan NuroL Makina, Ankara Sincan'daki Organize Sanayi Bölgesi'nde, zırhlı savaş araçlarından güvenlik araçlarına kadar bir dizi araç üretimi gerçekleştiriyor. Şirketin ürettikleri araçlar arasından en aşına olduğumuzsa, polis toplumsal hareketlere yönelik olarak sıklıkla kullandığı TOMA tipi zırhlı araç. Şirket 1985 yılında FMC Corporation ile imzaladığı anlaşmanın ardından, ortak bir şekilde FNSS Savunma Sistemleri A.Ş.'yi kuruyor. NuroL Makine bu tarihten itibaren sadece zırhlı araç ve TOMA tipi araçların da dışında, paletli zırhlı savaş araçları ve tank üretimi yapmaya başlıyor.

Son 10 yıl içinde 1700 aracı tek başına üreten FNSS şirketinin ortaklığına bugün, aynı sektörün katliam makinalarını uluslararası

düzyeide üreten BAE System dahil olmuştur.

NuroL Makina bugüne kadar yukarıda bahsi geçenler dışında, Pars tipi zırhlı tank, ZMA tipi paletli zırhlı araçlar ve keskin nişancı tipi uzaktan komutalı kule sistemleri imal etmiştir. Şirketin ürettiği ölüm saçan bu makinaların neler yaptığını ise, her geçen gün görmekteyiz. NuroL Holding'e bağlı bu şirketler, inşaat-turizm, finans-ticaret madencilik kadar birçok sektörde ismi bilinen Nurettin Çarmıklı, Erol Çarmıklı ve Oğuz Çarmıklı'ya ait. Çarmıklı ailesinin bilinen diğer şirketleri arasında ise, Sheraton Otel Ankara, Enova Enerji, NuroL İnşaat ve Ticaret, Bosfor Turizm ve NuroL Enerji Üretim AŞ gibi, farklı birçok sektörde adını sıkça duyuran şirketler var.

ASELSAN

Şirket 1975 yılında, Mehmet Hacı Kamoy'un TSK Güçlendirme Vakfı için, ordunun haberleşme cihaz ihtiyaçlarını karşılaması amacıyla kurulmuştur. 1978'de üretimine başlayan şirket 1980'de telsiz, 1987'de ise Stinger füze üretimine başlamıştır. 1988 yılında F-16 programı için ilk cihazları üreten şirket; 1998'de, TSK'nın özellikle Kürdistan'da kullandığı termal kameralar, termal silah dürbünleri üretmişti. ASELSAN, 2001 yılında ise KMS füze sistemleri seri üretimine başlamıştır.

2009 yılında kurulan yeni AR-GE merkezlerinde ve tesislerde, Leopard-1 tankı, Milgem savaş gemisi, Obüs mühimmat araçları üretmeye başlayan ASELSAN; 2012 yılında

Üniversite-Sanayi İşbirliği Programı adı altında Bilkent, ODTÜ, Cumhuriyet Üniversitesi, Sabancı Üniversitesi, İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü ile çalışmaya başlamıştır.

Özellikle son 10 yılda medyada yer alan mühendis intiharlarıyla türlü komplo teorilerine malzeme sağlayan ASELSAN'ın, komplo teorilerinden öte, çok "gerçek" bir yedek katliam teknolojileri ürettiği açıkça ortada.

ASELSAN'ın yönetim kurulunda; Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Murat Şeker; Başkan Vekili Murat Üçüncü; Bağımsız Yönetim Kurulu Üyesi Ziya Akbaş, Oral Erdoğan ve Nazım Altıntaş; Yönetim Kurulu Üyesi Oğuz Borat, İsmail Gümüştakin, Sedat Nazlıbilek, Hasan Canpolat ve Genel Müdür Fatih Eken yer almaktadır.

"Anel Holding A.Ş. TSK'nın elektrik-elektronik altyapı sistemlerini üretir. Şirket özellikle savaş araçlarının elektrik sistemlerini imal edilir ve geliştirilir."

"TSK'nın dayanıklı hazır gıda ürünlerinin en büyük tedarikçisi UNIFO Gıda Sanayii'dir."

SARSILMAZ

1980'den bu yana silah üreticisi bir ailenin şirketi olan Sarsılmaz AŞ, 2000 yılına kadar Sarsılmaz Aliş'in yöneticiliğinde bu imalatı gerçekleştirmiştir. Aliş'in ölümünün ardından yönetim kurulu başkanlığına geçen oğlu Latif Aral Aliş bu üretimi sürdürmüştür; Nur Ala Aliş de katliam teknolojilerine katkı sağlayan bu şirketin önemli isimlerinden biri olmuştur. Avrupa'nın en büyük entegre silah tesisini Düzce'de kuran şirket, yılda 250.000 adet silah üretirken; TSK'nın ve Emniyet Genel Müdürlüğü'nün hafif silah ihtiyacını karşılayan en büyük tedarikçidir.

GİRSAN

Murat Cürgül'ün yönetim kurulu başkanlığını yürüttüğü şirket, yılda 70 bin tabanca, 20 bin av tüfeği üretmektedir. Şirket aynı zamanda, TSK'nın hafif silah tedarikçilerindedir.

TİSAŞ

TSK'nın tabanca ihtiyacını karşılayan bir başka şirket, Trabzon Silah AŞ'dir. Yönetim kurulu başkanlığını Ahmet Alemdaroğlu'nun, yardımcılığını ise Abdullah Erdem'in yaptığı şirketin yönetim kurulu üyeleri arasında Mustafa Erdem, Bilal Gökhan Hacıoğlu ve Gökçen Alemdaroğlu yer alır. Trabzon Arsin'deki tesislerde faaliyetlerine devam etmekte olan şirket, 1993 yılında, Doğu Karadeniz Silah Projesi kapsamında kurulmuştur.

BMC

1964 yılında İzmir'de kurulan şirket, 1976 yılında askeri amaçlı ürünleri de üretmeye başlamıştır. Savunma sanayii politikası ve üretimiye, 1989 yılında Çukurova Holding'in şirketi satın almasıyla değişmiştir. Çukurova Holding'in sahibi Mehmet Emin Karamahmet'in Cavit Çağlar ile 2013 yılında Interbank üzerinden kurduğu kredi ilişkisinden dolayı BMC şirketine TMSF tarafından el konulmuş; bunun ardından, 2014 yılında yapılan ihaleyi ise ihaleye katılan tek kişi olarak Ethem Sancak almıştır. Star Gazetesi, Akşam Gazetesi, Kanal 24 gibi medya organlarının sahibi olan Ethem Sancak aynı zamanda, AKP Genel Merkezi Hakem Kurulu üyesidir. BMC şirketi, toplumsal hareketlere karşı yaşanan devlet saldırılarında, özellikle de Kürdistan'da görmeye alışkın olduğumuz Kirpi tipi aracın üreticisidir.

YÜKSEL HOLDİNG AŞ.

1963 yılında Ankara'da, önce Yüksel İnşaat olarak kurulan, sonrasında turizm, finans, imalat, yatırım ve müteahhatlık gibi farklı birçok alanda faaliyet gösterip holdingleşen şirket, 2000'li yıllarda savunma sektörüne de adım atmıştır. Şirket önce Yüksel Savunma Sanayi Grubu olarak yer aldığı sektörde, 2008 yılından itibaren ise Yüksel Savunma Sistemleri ismiyle üretimine devam etmektedir.

Yüksel Holding AŞ'nin, "vatan savunmasını kolaylaştırmak" olarak kendisine ilke edindiği milliyetçi yaklaşımın köklerini, şirketin kurucu kadrosunda aramak gerekir. Şu anda yönetim kurulu başkanlığını Süleyman Servet Sazak'ın yaptığı şirketin yönetim kurulunda İbrahim Ünal Sert, Emin Sazak, Mehmet Emin Sazak ve Hakan Ferhatoğlu yer almaktadır. Süleyman Servet Sazak, tıpkı şirketin kurucularından olan babası Gün Sazak gibi, MHP'de milletvekilliği yapmıştır. Sadece yönetim kurulu üyeleri değil, aynı zamanda şirketin önemli pozisyonlarında çalışan birçok isim de Sazak ailesindedir.

Sazak ailesi, devletle kurulan ilişkiler sayesinde hem siyasal iktidardan payını almış hem de ekonomik olarak zenginleşmiştir. Kurulduğu günden bu yana faşizmin en büyük finansörlerinden olan şirketin kurucularından Gün Sazak; Alevilere yönelik gerçekleştirilen katliamlardan devrimcilerle yönelik gerçekleştirilen katliamlara kadar birçok katliamın en sembol isimlerinden, azmettiricilerinden ve yönlendiricilerinden biri olarak bilinir.

"TSK'nın balistik koruyucu giyim eşyaları ve kamuflaj sistemleri Garanti Giyim tarafından üretilir."

Militarizmi Ters Tepenler

Merve Arkun

arkunmer@meydangazetesi.org

Yakın zamanda, dünya tarihinin en eski savaşına dair kalıntıların bulunduğu yer etti basında. Kenya'daki Turkuana Gölü yakınında bulunan 27 ceset, savaşların tarihini bugünden tam 10 bin yıl öncesine kadar çekti.

Sayırsız savaşta, sayısız insan yaşamını yitirdi bugüne kadar. Savaşlarda katledilenlerin her birinin acısı, tarihe karıştı; o acılara yenileri eklendi; savaşlar, acıların tarihi üzerinde yükseldi.

Bu savaşların bir parçası olmak istemeyenler de hep oldu. Milattan sonra 295'te Roma ordusunda savaşmayı reddeden Maximillian-la başlayan ve bugün hala devam eden şekilde, nicesi, savaşın ortağı olmayı ya da savaşları yaratan ordularda yer almayı reddetti. Bir şekilde parçası olduğu ölüm mekanizması ordulardan ayrılan, savaşta kaçan, askerden "firar" edenler de oldu elbette...

1. Dünya Savaşı sırasında, İngiltere'de savaşa katılmayı reddeden üç bin asker; Nazi ordusunda savaşmayı reddeden askerler; 1936'da İspanya'da faşist Franco'nun ordusunda yer almayarak askerliği reddeden askerler; tarihteki en yıkıcı savaşlardan biri olan Vietnam'da "Bu, bizim savaşımız değil" diyerek ordudan ayrılan yüz binlerce asker; Filistin işgalinin parçası olmayı reddederek ordudan ayrılan İsraili askerler; Irak İşgalinin bir parçası olmak istemeyen Amerikan askerleri, Irak veteranları...

Kimi zaman kendilerine dayatılan toplumsal normlarla, kimi zaman "zorunlu hizmet"lerle orduların bir parçası olmaya mecbur edilen sayısız asker, bugüne kadar iktidarların çıkarları uğruna başlatılan savaşları reddettikleri için bağlı buldukları birlikleri terk etti, "firar" etti. Görevli buldukları ordunun artık bir parçası olmak istemeyenler tam bu yüzden yargılandı, tutuklandı, işkenceden geçti, çoğu zaman vatan haini ilan edildi.

Tıpkı yaşadığımız topraklarda olduğu gibi.

2002 yılında askerliğini yaparken, çıktığı çarşı izninde vicdani reddini açıklayan Mehmet Bal; askerliğinin dördüncü ayında vicdani reddini açıklayan İsmail Gökhan Güneş; kışlada subayların işkencesine maruz kalmasının ardından birliğini terk eden Umut Gökçe; beş aylık asker iken "firar" eden ve bir daha orduya geri dönmeyen Muhammed Serdar Delice; defalarca firar eden ve her seferinde zorla birliğine götürülen, 2009 yılında ise vicdani reddini açıklayan İnan Suver; "Kürt halkına karşı savaşta taraf değilim" diyerek vicdani reddini açıklayan Onur Erden...

Yukarıda sayılan isimlerin her biri, inanmadıkları bir savaşta ölmeyi; başkalarının çıkarları uğruna öldürmeyi; parçası olmak zorunda bırakıldıkları savaşı reddetti.

İçinden geçtiğimiz günlerde, Kürdistan'da savaş, devlet tarafından sistematik bir şekilde tırmandırılırken; Mehmet, Onur, Umut, İnan gibi birçok vicdan daha artık yeter diyor. İktidar, kendi çıkarları uğruna başlattığı savaşın vahşetini giderek arttırırken; aynı iktidarın savaş mekanizması olan ordudan ayrılanların sayısı da artıyor.

Mecbur bırakıldıkları operasyonlara çıkmayı reddeden askerler "emre itaatsizlikle" yaftalanır ve cezalandırılmak istenirken, Kürdistan'daki savaşa karşı askerler, ordunun bir parçası olmayı reddediyor. Operasyonlara çıkmayı reddettikleri için 23 uzman çavuş ordudan istifa ederken; her birisine yönelik linç kampanyaları ise bizatihi iktidar yanlısı medya tarafından örgütleniyor.

Devlet kendi çıkarı, iktidarı ve varoluşu için yeni yıkımlar, kıyımlar, katliamlar peşindeyken; bitmeyen savaş propagandasına, inşa edilmek istenen düşmanlık kültürüne, ordunun kutsiyetine olan inançsa azalıyor.

"Savaşlar, ölümler toprağa gömülüp unutulduktan sonra kazanılır" demiş ya yazar; işte artık kimse gömülmesin ve savaşlar asla kazanılsın diyedir bu çaba. Düşmanlığı örgütleyip, iktidarını pekiştirenlere karşı; yaşamın sesidir ordudan ayrılan her bir vicdanın kendisi.

Yunus Fakhn Roboski'de Vicdani Reddini Açıkladı

Roboski Katliamı'nın 4. yılında yapılan "Roboski için vicdani ret ver" çağrısı, Roboskililerin vicdani ret açıklamalarını sağladı.

Yapılan vicdani ret çağrısının ardından Gülyazı köyüne gelen Fakhn "Halkımıza karşı benim çocukluğumdan itibaren gördüğüm

bu saldırılar da hiçbir değişiklik olmamışken; hatta 90'lı yılları aşan ve dediğim gibi hiçbir ahlaki yönü gözetmeyen bu kirli savaşın hiçbir şekilde parçası olmayacağımı buradan tüm kamuoyuna duyuruyor ve vicdani reddimi açıklıyorum" diyerek vicdani reddini açıkladı.

M. Ali Başaran'a Halkı Askerlikten Soğutma Davasından Beraat Etti

İnanıcı sebebiyle zorunlu askerlik hizmetini reddeden vicdani retçi Avukat Mehmet Ali Başaran'ın yargılandığı 318 davası, beraatle sonuçlandı.

Geçtiğimiz yıl Çağlayan Adliyesi önünde düzenlenen sivil itaatsizlik eyleminin kitaplaştırılmasının ardından, askeregitmeyin.com adlı internet sitesinin sahibi olduğu için, "halkı asker-

likten soğutmak" suçuyla yargılanan Başaran, 14 Ocak'ta Ankara'da görülen karar duruşmasında beraat etti.

Kararın ardından açıklama yapan Başaran ve avukatları, insan hakları ihlallerinin giderek arttığı bugünlerde karara şaşırduklarını belirtirken, vicdani reddin acil bir şekilde bir insan hakkı olarak tanınmasına vurgu yaptı.

Kırıklar Hapishanesi'nde Hüseyin Civan'a "GBT" Dayatması

Buca Kırıklar F Tipi Cezaevi'nde tutulan vicdani retçi devrimci anarşist tutsak Umut Fırat Süvarioğulları'nın görüşüne giden Vicdani Ret Derneği (VR-DER) üyesi ve gazetemiz yazarı Hüseyin Civan, görüş sonrası, bakaya olduğu bahanesiyle engellenmek istendi.

Buca Kırıklar Jandarma Komutanlığı'na götürülen Civan,

vicdani retçi olduğunu belirtmesine rağmen, böyle bir hak olmadığı yönünde baskıyla karşılaştı. Kendisine dayatılan tutanağı, "vicdani retçiyim" şerhi düşerek imzalayan Civan, vicdani reddin bir insan hakkı olduğunu, baskılar sürse de hiçbir şekilde orduya katılmayacağını ve zorunlu askerlik hizmetini reddetmeyi sürdüreceğini vurguladı.

Vicdani Retçi Vasilis Yaylalı'ya Hapis Cezası

Roboski'de yaşayan Vicdani Ret Derneği üyesi vicdani retçi Yanis Vasilis Yaylalı hakkında Uludere Asliye Ceza Mahkemesi tarafından "halkı askerlikten soğutmak" tan açılan davanın ikinci duruşmasında, Yaylalı'ya, Roboski ve çevresinde yürüttüğü vicdani ret faaliyetleri gerekçe gösterilerek, 7 ay 15 gün hapis cezası verdi.

Yaylalı'nın avukatlarının Cizre'de

uygulanan sokağa çıkma yasağı sebebiyle katılmadığı duruşmada mahkeme, halkı askerlikten soğutarak suç işlediğini iddia ettiği vicdani retçiye 7 ay 15 güne düşürülmek sureti ile hapis cezası verdi.

Yannis Vasilis Yaylalı'nın Uludere Asliye Ceza Mahkemesi'nin hazırlayacağı gerekçeli kararın ardından, kararı bir üst mahkemeye taşıyacağı öğrenildi.

Vicdani Retçi Tair Kaminer Tutuklandı

Gazze şeridindeki Sderot şehrinde, savaş bölgesinde, 1 yıl boyunca gönüllü çalıştıktan sonra bölgedeki çocukların yaşadıklarından etkilenerek askere gitmeme kararı alan kadın vicdani retçi Tair Kaminer tutuklandı.

"Bu çocuklara, onların geleceklere ve şu an içinde yaşadıkları gerçekliğe baktığım zaman sadece

acı ve travma görüyorum ve Yeter! diyorum" sözleriyle zorunlu askerlik hizmetini reddeden Tair Kaminer'in tutuklanmasının ardından İsrail'de birçok dayanışma eylemi düzenlenirken; Uluslararası Savaş Karşıtları da, tüm savaş karşıtlarını ve vicdani retçileri İsrail Savunma Bakanı Moshe Ya'alon'a fax ve Kaminer'e dayanışma mektupları göndermeye çağırdı.

Savaşa Karşı Asker İsyanları Vietnam

Vietnam Savaşı'na karşı Amerika'da ağırlıklı olarak askerlerin örgütlediği kitlesel bir eylem /New York

İlyas Seyrek

ilyas@meydangazetesi.org

Vietnam Savaşı, Amerika topraklarında yaşayan halkların sahiplendiği bir savaş olmadı. Savaş süresince binlerce isyan yaşandı. Savaş karşıtı toplantılar yapan askerler, savaşımayı topluca reddedenler, savaşı karşıtı imza toplayanlar, yürüyüşler, hatta komutanları bombalayanlar... Bu olaylardan pek azı medyaya sızabildi ama 1960'ların sonuna gelindiğinde, ordu içi çalkantılar gazete ve televizyonlarda yer bulmaya, Vietnam gazileri savaşı karşıtı gösterilerde konuşmaya başladı.

Vietnam Savaşı başladığında halk, devletin yürüttüğü vatanseverlik propagandasından etkileniyordu. Yoksulluktan kurtulma ümidiyle orduya yazılanlar da, celp piyangosu çıkanlar da, ordunun demokrasi adına orada bulunduğunu düşünüyordu çoğunlukla. Ta ki Vietnam'dan dönen askerler, orada işlerin anlatıldığı gibi olmadığını söyleyene ve bir avuç araştırmacı gazeteci devlet sansürünü delene kadar.

Savaş Muhabiri Richard Boyle'un, dinlediği ve gördüğü bir çok asker isyanını içeren "Ejder Çiçeği - Vietnam'da ABD Ordusunun Çöküşü" isimli kitabı(1972) dönemin önemli tanıklıklarındandır. İlk başlarda çoğu bireysel olan isyanlar, savaş ilerledikçe Vietnam'da neden bulundukla-

rını sorgulamaya başlayan askerlerin örgütlü direnişine dönüştü. Siyah ve diğer azınlık arasında öfke çok daha fazlaydı çünkü celp piyangosu, onlara nüfustaki oranlarından çok daha fazla isabet etmişti ve sürekli ırkçı tacize maruz kalıyorlardı.

Vietnam'a giden askerler, yardım ettiklerini düşündükleri Güney Vietnam'da birçok işçinin ve köylünün gerillayı desteklediğini gördüklerinde ikileme düşüyorlardı. Bazı askerler de sivilleri düşman olarak görüyor, Napalm bombasının kullanıldığı My Lai katliamları yaşıyorlardı.

Richard Boyle, 1971'de Kamboçya sınırına 2 km uzaklıkta bulunan Pace topçu birliğine muhabir olarak gittiğinde, bir isyana şahit olur. O dönemde ABD başkanı, savaştaki saldırı rolünü terk ettiklerini açıklamış olmasına rağmen, bu saldırı birliği geri çekilmemiş ve üstelik her geçen gün kayıp vermektedir. Ordu politik nedenlerle buraya takviye yapmazken; bu yüzden bataryanın orada kalabilmesi için sınır ötesinde tehlikeli bir operasyon yapması gerekmişti. Askerler her şeyin farkında ve muvazzafarla ilişkileri gergindi.

Yüzbaşı Robert Cronin bu görevi 15 kişilik bir takıma verir. Batarya-

da herkes bu görevin intihar demek olduğunu bilir. Asker Chris, yaşananlara öfkelenerek "gitmiyorum" der ve diğerleri de ona katılır. Bu haber geldiğinde, Richard'ın konuştığı askerler yumruk selamı yapıp coşkuyla bağırır. Ancak Chris ve diğerlerinin, askeri mahkemeye verileceğini biliyorlardır. Onları yalnız bırakmak istemezler ve imza toplamaya başlarlar. İmzadan bir şekilde haber alan çavuş, askerlerin yanlarına gelir ve Richard'ın oradan çıkmasını ister. Bir er, çavuşa bunun bir isyan olduğunu hissettirecek şekilde, M-16'sının sürgüsünü gürlütle çeker ve "istemiyorsan gitmek zorunda değilsin Richard" der. Daha sonra, gelen yüzbaşı "Hepinizin tıraş olup temizlenmesini istiyorum" der ama onu dinleyen olmaz. Yüzbaşı orada yokmuş gibi davranırlar. Eskiden olsa "frag" yerdiler "ama buna değmez!". (Frag, Vietnam Savaşı'nda ortaya çıkan ve komutan bombalamak anlamına gelen bir terim.)

Sanki olaydan haberdar olmuş gibi, Vietnamlılar o gün hiç ateş etmezler. Bunun üzerine karşıdan ateş edilmedikçe ateş etmeme kararı alınır ve komşu bataryalara haber verilir. (Üç bataryadaki erlerin kararıyla yapılan ateşkes, 1100 saat sürer.) Erlerden gelen bir öneri üzerine, Richard onlarla röportaj yaparak kasete kayde-

der. Oradan kaçar ve kaseti, toplanan imzalarla birlikte, Avrupa'da, sansür ihtimali zayıf olan haber ajanslarından biri olan AFP'ye gönderir. Haber batıda patlama etkisi yaratır ve ordu geri adım atarak, bu bölüğü geri çeker. Bölüktekiler mahkemeye verilmez.

Ancak Richard olayın peşini bırakmak istemez ve erlerin ısrarla istedikleri gibi senatör Teddy Kennedy'ye gider. Fakat Senatör basın açıklaması yapmaktan çekinir.

1969'ta ABD'nin Hindişin'de bulunan kara birlikleri içinde bir yanda irili ufaklı isyanlar yaşanırken, diğer yanda moral ve disiplin o kadar çökmüştü ki birlikler artık güvenilir bir savaş gücü olarak kabul edilmiyorlardı. Bu gerçek, ABD ordusunun geri çekilmesindeki en önemli nedenlerden biridir. Nixon, Vietnam anlaşmasına "onurlu barış" dese de, tek alternatifi ordusuz bir savaştı.

Vietnam Savaşı'nda devletin sadece Vietnam'daki halka değil aynı zamanda Amerika topraklarındaki tüm halklara yönelik düşmanlığı iyice belgelenmişti. Hangi coğrafyada olursa olsun, devletlerin savaşları aslında iki tarafa da savaştır, çünkü devlet boyunduruğu altında tuttuğu topluma da düşmandır.

TERS

İki ayı aşkındır süren abluka; sokak ortasında günlerce bekletilen cenazeler; bir binanın bodrumunda mahsur kalan ve durmaksızın bombalanan, tedavisi engellenen yaralılar; gün be gün süren saldırılar; zorla yerinden ettirmeler; özel hareketçiler-özel timler-özel savaş teknikleri... Kürdistan'daki savaş tüm vahşetiyle sürmekteyken; iktidarın, yaşanmakta olan bu savaşı görünmez kılma çabaları da devam ediyor. İşgal ettiği toprakları talan eden, bir halkı aralıksız olarak katleden devlet, işlettiği bu savaş sürecini, daha önce de defalarca yaptığı gibi, kimi zaman manipüle ediyor kimi zamansa gizliyor.

Savaşın tüm yıkıcılığına rağmen var olmayı sürdüren halk ise, bundan önce de defalarca karşı karşıya kaldığı kıyımların, soykırımların ve savaşların deneyimleriyle direniyor. Yüzyıllar öncesinden bugüne, aynı asimilasyonu, aynı katletme politikasını, yöntemleri farklı ama özü her defasında aynı olan bu savaşı birçok kez yaşayan Kürt halkı; her seferinde yaptığı gibi yine yaşamayı, direnmeyi seçiyor.

Manipülasyon Ters Teper

İktidar, bugüne kadar yaratıcısı olduğu tüm savaş süreçlerinde yaptığı gibi, yaşanmakta olan savaşı bugün de manipüle etmeye çalışıyor.

Devlet bunu yapabilmek için, en kitlesel şekilde toplumu etkileyebileceği araç olan, medyayı kullanıyor. Ancak bu kez, 90'lı yıllardan çok başka şekilde, bilgiye ve gerçeğe ulaşabilme imkanları bulunan toplumun varlığı, bu manipülasyon sürecini iktidar için daha önce hiç olmadığı kadar zorlu kılıyor.

Bilginin artık yalnızca devlet tekelinde olması ve bilgiyi tekelinde tutan başkaca otoritelerin de bulunmasına rağmen; bilgi kontrolsüz alandan açığa çıkıyor. Devlet bu kontrolsüz alana karşı kimi zaman yanlış bilgilendirme ve sansür mekanizmalarını uygulamaya sokarak bir korku politikası işletse de; kimi zaman yaşanmakta olan şiddetin "asıl sorumlusu olduğunu iddia ettiği tarafı" açığa çıkartmak istediği belgeler devreye soksa da, başaramıyor. Özellikle sosyal medyada yayınlanan fotoğraf ve videoları kontrol edemediği her anda, yaşanan savaşı manipüle etmek konusunda başarısız oluyor. Her sansür, her yasaklama, her manipülasyon ters tepiyor.

Ajitasyonunuz Ters Teper

Yaşanan savaşta ölen her polisin her askerin ardından devlet, savaş propagandasını sistematikleştirip, düşmanlık kültürünü meşrulaştırmaya çalışsa da başaramıyor. Devlet, kendi varlığı

için katlettiği her bir askerin ya da polisin ölümünü manipüle ediyor. "Özenle" planladığı her bir cenaze töreni ise, bayrağa sarılmış tabutlar başında yükselen "vatan sağ olmasın" çığlıklarıyla; "Katil kim" sorularıyla ve "o zaman siz savaşın" veryansınlarıyla ters tepiyor. Ana haber bültenlerinde son derece hüzünlü müziklerle servis edilen asker-polis cenazeleri, ekranlarda ağlayan televizyon muhabirleri, cenazelerle arzulanan nefret ve düşmanlık ve faşizm ters tepiyor.

Siğlik Ters Teper

Yaşanan savaşa karşı, "devlet yıkılırsa biz de altında kalırız" diyen her bir kişi için; muhalefetlerini ve siyasetlerini yalnızca Tayyip Erdoğan ve AKP karşısında şekillendirenler; yalnızca iktidarın yaptığı milliyetçilik propagandasına eklenmekle kalmazken; aynı zamanda bu propagandanın bir üreticisi ve sürdürücüsü de olarak, savaşı meşrulaştırıyor.

"Barış" diyenlere ya da savaşın mağduriyetini yaşayan her bir kişiye, "düşman", "terörist" diyenler; yıllar boyu yalnızca AKP'nin karşısında konumlananlar için, bu savaş tam da bir ak-kara meselesine dönüşüyor ve bu siğlikle istemeyecek de olsa meselenin ak tarafında kalıyorlar. Bu utangaç "ak"lık ters tepiyor.

TEPER

Islah Ters Teper

"Terörle Mücadelede Master Planı" adı altında, savaşın yaşandığı bölgeye, karakol ve kalekollardan oluşan toplam 600 güvenlik noktası inşa etmek isteyen devletin ıslah planı ters tepiyor.

1990'lı yılların güvenlik kodlarına geri dönen devletin, Cizre'yi Hakkari'nin merkezine taşıyarak, özel savaş güçlerini toplayacağı bir noktaya dönüştürme arzusu, asla gerçekleşemeyecektir. Sadece Osmanlı döneminde değil, 1921'de ilçeyi işgal etmek isteyen Fransız kuvvetlerine karşı da, 90'lı yıllarda yoğun bir şekilde yaşanan köy yakmalara ve zorla göç ettirmelere karşı direnişin merkezi olan Cizre, bugün de direnişini sürdürüyor. İktidarın askerini, polisini, türlü kolluk kuvvetlerini örgütleyerek denetimi altına almak istediği Cizre, Sur, Yüksekova ve birçok merkez için bu göç ettirme ve "ıslah etme" planları yine ters tepiyor.

Asimilasyon Ters Teper

1930'lu-'40'lı yıllar arasında "Vatandaş Türkçe Konuş" Kampanyası ile caddeleri, sokakları, evlerin kapılarını, milliyetçi söylemlerle dolduran iktidar için; bir halkın dilini ve kültürünü engelleme çabası ters tepiyor. Söz konusu olan dönemde çıkarttığı kanunla Kürtçe olan tüm belde isimlerini zorla Türkçeleştirerek, bölge halkı-

nın yaşam alanlarını da Türkleştirmek isteyen; aynı kararname ile Arapça ve Kürtçe konuşulan mahallelerin her birinde açtığı Türk Ocakları ile özellikle Kürt çocuklarını küçük yaşta asimile etmeyi arzularak yatılı okullara yerleştiren devlet için, bu asimilasyon politikası ters tepiyor. Kendi benliğinin kavgasını veren bir halkın direnişi, yıllardan bu yana sürüyor.

Tıpkı, 1960 Darbesi'nin ilk gününde Silvan'daki bir evin çatısına TC bayrağı çekip "Biraz daha geç kalsaydık Türk vatani elden gidecekti" açıklaması yapan ordunun yaptığı gibi; 2015'in Ağustos ayında Silvan'da 700 polisin katıldığı operasyonda tek bir eşliğinde TC bayrağını bir okulun bahçesine diken özel hareketçilerin yaptığı da ters tepiyor. Halk, yaşam alanını işgal eden bir devletin "bayrak kavgası"na karşı direniyor.

Soykırım Ters Teper

2015'in yaz ayında başlatılan operasyonların ardından, tüm yıkıcılığıyla halen devam etmekte olan savaş da; bu savaş süreci boyunca bölge halkına yönelik uygulanan baskı politikaları da Kürt halkı için bir ilk değil. 1925'te Şark Islahat Planı, 1927'de Umumi Müfettişçilik uygulaması ve tarihi boyunca devletler tarafından uygulanan nice asimilasyon ve soykırım politikasıyla karşı karşıya kalan hükümetlerin politikaları değişse

de, iktidarın asla değişmediğini deneyimleyerek öğrenen Kürt halkı, sistematik şekilde sürdürülen tüm saldırılara karşı var olmaya devam ediyor.

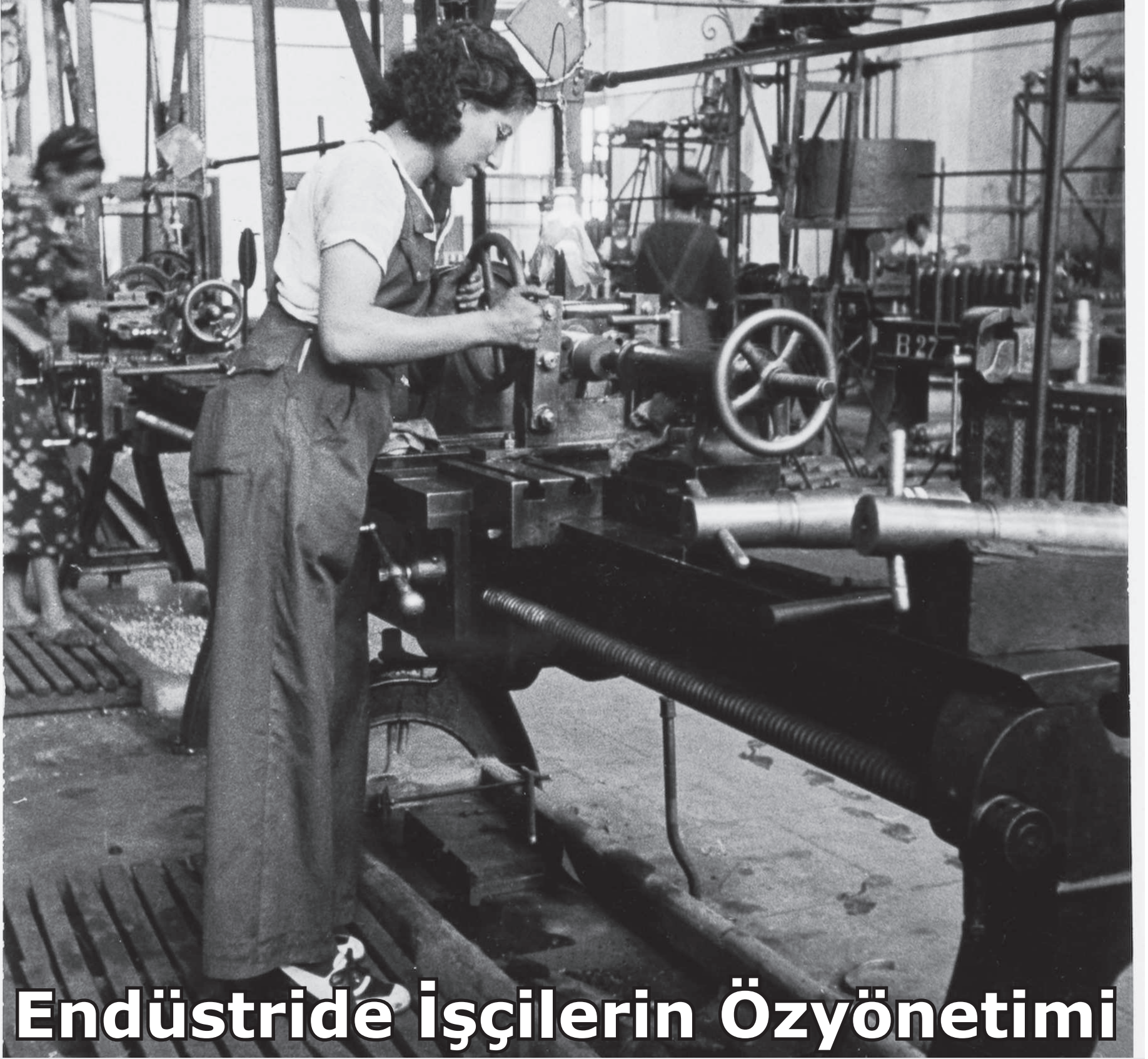
İşgal Ters Teper

Devletin, özel hareket timleriyle, tanklarıyla, toplarıyla ve tüm kuvvetleriyle gerçekleştirdiği işgal, günü geldiğinde, tıpkı Farqin'deki gibi, devletin kaçışıyla ters tepecektir. Bir gün bu savaş elbet bitecek; fakat işgalin, kıyımın ve savaşın yaşattığı tüm acılar; Cizre'de, Silopi'de, Amed'de ve birçok yerde ters tepecektir.

Ters Teper

Bireysel planları ve hükümetSEL/devletSEL stratejileri gereği varoluşları olan halk düşmanlığını bu süreçte arttıranlar sokaklarda çocukları, gençleri ve yaşlıları yaralayarak, katlederek Kürdistan'ı kana bulayanlar, bu katliamlarla dört bir yana cenazeler taşıyıp o cenazelerle şov yapanlar şunu bilmeliler ki; yaşattıkları tüm üzüntüler birer öfke olarak onlara karşı koyacak ve istedikleri gibi değil bu öfkeyle dolu olan tüm aileler, mahalleler ve halkar devlete düşman olacaktır. Fitne ve fesatla arzuladığınız, halkların birbirine nefret ve kindarlığı oluşmayacak ve planlarınız ve stratejileriniz ters tepecektir.

Anarşistlerin Ekonomi Tartışmaları (19)

Endüstride İşçilerin Özyönetimi

Meydan Gazetesi'nin bir önceki sayısında, "Anarşist Kolektifler, İspanya Devrimi'nde İşçilerin Özyönetimi, 1936-1939" adlı derlemeden bir bölüm aktarmıştık. Bu sayıda yer verdiğimiz yazı, yine aynı kitaptan ve yine Augustin Souchy imzasıyla 1936 deneyimini ya-

ratan süreçleri, anarşist devrimin ekonomik başarılarını ve ekonomik yapının nasıl kurulduğunu açıklıyor. Hem günlük ekonomik yaşamdan örnekler içeren, hem de ekonomiyi daha geniş bir çerçeveden değerlendirmemize olanak veren yazı, Souchy'nin "Kolektifleştirme-

lerden: İspanya Devrimi'nin İnşası (1936-1939)" adıyla kitaplaştırılan belgelere yazdığı önsöz ve İspanya Politik Krizinde Anarşistler kitabında yazılardan derlenmiş. Bu yazının dipnotlarını, editör Sam Dolgoff'un verdiği açıklayıcı bilgileri içerdiği için yazıyla birlikte yayımlıyoruz.

Augustin Souchy
Çeviri: Özgür Oktay

Faşist saldırının püskürtüldüğü 19 Temmuz ve sonrasında büyük ticari ve sanayi mülkler sahipleri tarafından terk edildiler. Demiryollarının, şehirlerarası taşımacılık şirketlerinin, büyük metal ve makine fabrikalarının, tekstil endüstrisinin, vb. üst düzey yöneticileri, gözden kayboldular. İşçilerin, faşist askeri darbeye karşı örgütlediği devrimci genel grev, Barcelona ve çevresinde ekonomik hayatı felce uğrattı. Faşistlere karşı kazanılan zaferle birlikte, işçiler işlerine

geri dönmeye karar verdiler. Fakat genel grev, sadece daha iyi çalışma şartları için yapılan bir grev değildi. Patronlar gitmişti. Burjuva cumhuriyetçileri, üretimi nasıl tekrar başlatacaklarını bilmiyorlardı.

İşçiler artık patronlarından emir alan çalışan olmaktan çıktılar ve kontrolü ele alarak bütün ekonominin yönetiminden sorumlu hale geldiler. Kısacası, bu andan başlayarak işçiler, ekonomik hayatın verimli bir şekilde işletilmesinden sorumluydu.

Fakat kolektifleştirme, önceden tasarlanmış bir plana göre yaratılamaz. Gerçekte, önceden hiçbir şey hazırlanmamıştı ve bu acil durumda her şeyi doğaçlama yapmak gerekiyordu. Her devrimde olduğu gibi, pratik teoriden önce geliyordu. Aslında teoriler, sürekli kendini dayatan gerçeklere göre evriliyor ve değiştiriliyordu. Yeni bir toplumsal örgütlenmenin zamanla, barışçıl yollarla evrileceğini savunanlar ne kadar yanılıyorsa, siyasi güç işçi sınıfının eline geçer

geçmez yeni toplumsal düzenin kolayca kurulabileceğine inananlar da bir o kadar yanılıyorlar.

Bu iki görüş de hatalıdır ve şöyle bir tanımlama daha doğru olacaktır: Yeni toplumsal biçimlerin ortaya çıkması ve kurulması için kapitalist devletin ordu, polis ve kamu güçlerinin kırılarak yolun açılması gerekir. Ve ayrıca vurgulamak gerekir ki, yeni ekonomik yaşamın yaratıcıları, örgütsel görevlerini, amaçlarını ve taktiklerini net bir

şekilde kavramış olmalı, teorik ve pratik olarak hazır olmalıdır. Her toplumsal teori, ciddi oranda ütopya içerir. Ve böyle olması iyidir, çünkü ütopya olmadan yeni bir şey yaratılamaz. Amaçlarımızı nasıl gerçekleştireceğimiz hakkında kesin fikirler, kavramlar ve yorumlar, gelecek tahayyülümüzden kaynaklanmalıdır.

İspanya'da, özellikle de Katalonya'da, toplumsallaşma kolektifleştirmeyle birlikte başladı... Toplumsallaşma aniden olmuş olsa da, anarşist doktrinin etkisi tartışılmaz... Grup ve sendika meclislerinde, broşür ve kitaplarında, devrimin sorunları sürekli ve sistematik olarak tartışılıyordu. Proletaryanın zaferinden sonra ne yapılması gerekir? Devlet aygıtı parçalanmalıdır. İşçiler endüstrileri kendileri işletmelidir. Sendikalar bütün ekonomik hayatı kontrol etmelidir. Sendikaların ilgili endüstri kolları üretimi yönetmelidir. Yerel federasyonlar tüketimi ve dağıtımı işletmelidir.(1)

Devrimin ertesi günü, devrimcilerin en acil işi halkın beslenmesidir... Devrim sırasında aç bir halkın, ilkesiz maceracılar ve demagoglar tarafından aldatılması kaçınılmazdır. (Bkz: Kropotkin, Ekmeğin Fethi) Sokaklarda hala çatışma sesleri yankılanırken, Asbestos Komitesi temel gıda maddelerinin dağıtımını çoktan üstlenmişti.(2) Bu komiteler mahallelerden ve ilçelerden (Barrio) başladı.(3)

Komiteler erzakları büyük depolarda toplayıp saklıyorlardı. Marketler sendikaların kontrolü altında açık kaldı ve malların tedarik işi komitelere verildi. Komitenin hareketli birimleri, şehirdeki ürünlerle takas ederek çevre köy ve çiftliklerden yiyecek topladı. Komiteler az bulunan erzaklar için bir dağıtım ve paylaşım sistemi düzenlediler. Örneğin, süt, tavuk ve yumurta gibi gıdalar hastane ve diğer acil durumlar için ayrıldı. Yaralı militanlar, çocuklar, kadınlar ve yaşlılar öncelikliydi. Başlangıçta, tedarikçilerle serbest bir takas sistemi kuruldu: endüstri ürünlerine karşılık çiftlik ürünleri. Birçok durumda, gıda ve diğer ihtiyaç maddeleri karşılığında verilen karne ya da makbuzlar, sendikalar ve Katalonya Generalidad (hükümet) tarafından garantiliydi ve ileri bir tarihte tahsil edilebiliyordu.

Anarşistlerin ısrarı üzerine, Generalidad bankalara el koydu ve faşistlerle işbirliği yaptığına hükmedilen ya da şüphelenilen herkesin hesaplarını ve kaynaklarını dondurdu. Anarşistler, devrimin bu coşkulu anlarında, paraya hiç önem vermediler. Kiliselerden, manastırlardan ve zenginlerin malikanelerinden kolektifleştirilen banknotlar saymaya ya da gözetim bile gerek duymadan komitelere ya da Generalidad'a teslim edildi. Kağıt paralar, kimi zaman, diğer dini semboller, tapular, hisse ve tahvil senetleri, vb. ile birlikte yakıldı. Altın ve gümüş paralar döviz olarak kullanılmak üzere ay-

rıldı. Örgütler kısa süre sonra bu paranın, boşa harcanmak ya da yok edilmek yerine ülke dışından silah ve diğer ihtiyaçları almak için kullanılabilmesini ve kullanılması gerektiğini anladılar. Merkezi hükümet umursamazca ya da bilerek bu gerçeği göz ardı etmişti.

CNT işçilerinin mülkleri kolektifleştirmesi kendiliğinden gerçekleşti. İşçiler, barikatlarda yaşamlarını ortaya koyduktan sonra aynı koşullarda fabrikalara dönmeyi reddettiler. CNT'nin Kara Kızıl bayrağı işgal fabrikalarında dalgalandı. Üretimin ve hizmetlerin verimliliği için, aynı işçiler ve aynı teknisyenler daha önce birlikte çalıştıkları fabrikalarda işletmeyi, kontrolü ve yönetimi ellerine aldılar.

CNT işçileri 1931'den beri Ulusal Endüstriyel Federasyonları'nda örgütlenmişti.(4) Bu hazırlık, (ekonominin) devrimci örgütlenmesine ve koordinasyonuna yardımcı oldu. Endüstrinin üretim merkezleri birbirlerine bağlı birimlerden oluşuyordu. İşgal edilen her burjuva tesisi kolektif olarak işletiliyor ve işçilerin üretim noktasında oluşturdukları meclislerde özgürce belirledikleri yetenekli işçi ve teknisyenler tarafından idare ediliyordu.

Bazı endüstrilerde kolektifleştirme, yerel sınırların çok ötesine geçti. Bazı bölgelerin tamamı ya da hammaddesinden bitmiş ürüne kadar bazı endüstrilerin tamamını kapsamına alabiliyordu. Böylesi kolektifleştirmelere "toplumsallaşmış endüstriler" deniyordu. Örneğin Barselona kereste endüstrisi, orman kamplarından imalata ve tahta ürünlerin satışına kadar, kesintisiz ve koordineli bir birim oluşturuyordu.

Makinelerden en fazla faydayı alabilmek ve el işlerini verimli kılabilmek için ufak atölyeler birleştirilerek "talleres confederales" adı verilen büyük modern fabrikalara dönüştürüldü. Bu yöntem teknik gelişmenin de en üst seviyede gerçekleşmesini sağladı.

Bir başka örnek, fırın endüstrisiydi. İspanya'nın geri kalanında olduğu gibi, Barselona'nın ekmekleri ve kekleri, gece saatlerinde yüzlerce ufak fırında pişiyordu. Bunların çoğu, hamam böcekleri ve farelerle dolu, rutubetli, loş bodrum katlarında bulunuyordu. Bu haldeki bütün fırınlar kapatıldı. Daha iyi teknik donanımla ve ocaklarla yapılan yeni fırınlarda, daha fazla ve daha iyi ekmek ve kek pişirildi.

Henüz kolektifleştirilemeyen işletmeler de işçilerin kontrolüne alındı. Sahiplerinin finansal ve diğer hareketleri yakından takip edildi. Bu fabrikalardaki kontrol komiteleri, idarecileri gözlemek, şirketin ekonomik durumunu takip etmek ve ürünlerin gerçek değerlerini hesaplamakla görevliydi. Siparişler, hammadde ve bütün işlemlerin maliyeti hakkında veri topluyorlar, makinelerin durumu-

nu ve ücretleri takip ediyorlardı; (işletme sahiplerinin ve onların kuklalarının karşı-devrimci sabotajlarına karşı özel bir dikkatle) yolsuzluklara karşı önlem alıyorlardı.

İşçilerin kontrolü, çoğu zaman kolektifleştirmeye geçiş dönemi oluyordu. Kontrol komiteleri de kolektifleştirilmiş fabrikanın teknik/idari komitelerine dönüşüyordu. (Her durumda, hem kontrol komiteleri, hem de teknik/idari komiteler, o işletmenin işçilerinin genel meclisi tarafından seçiliyordu.) Üretimin, dağıtımın ve yönetimin devrimci örgütlenmesinde kullanılan bu yöntemler, özgürleştirilmiş bölgelerin hepsinde ve her zaman anarşist eylemcilerin etkisiyle uygulanıyor ya da o anda geliştiriliyordu...

İşçilerin kontrolü konusunda UGT ve CNT'nin anlayışları temelde farklıydı; UGT, işverenlerle birlik olup işçilerden sıkıp çıkartabileceğinin en fazlasını almaya çalışırken; CNT ise işverenden kurtulup yönetimi ele almak düşüncesiyle, işvereni denetlemek üzere bir kontrol uyguluyordu.

Asturias'ın ikinci önemli endüstrisi olan balıkçılık endüstrisinin kolektifleştirilmesi, işleme tesisleri, balık konserve tesisleri ve kuru balık işleme tesislerini de kapsıyordu. Toplumsallaştırma, balık işçileri sendikasının inisiyatifi ile başladı. Şehirlerde ve köylerde, kooperatifler "Kooperatif Federasyonlar Konseyi" örgütünde birleşerek dağıtım işlerini üstlendi. Bu deneyimin ilk aylarında para yürürlükten kaldırıldı. Ailenin ihtiyaçlarını tedarik etmek için, çeşitli isimlerle çıkarılan üretici ve tüketici kartlarını göstermek yetiyordu. Balıkçılar mallarını getirip, karşılığında bu kartlardan alıyorlardı. Benzer bir sistem, (Laredo şehri) Santander'de, CNT ve UGT arasındaki bir anlaşma ile birlikte denendi.

Sindicatos Unicos Aralık 1936'da yapılan bir birleşik oturumda, burjuvanın aşağılık endüstri sistemindeki saçma verimsizlikleri analiz ederek toplumsallaştırma için normlar belirledi. Alıntılıyoruz:

Çoğu ufak imalathanenin en büyük eksikliği, parçalanmışlık ve teknik/finansal yetersizliktir. Bu eksiklik, onların modernleşmesini ve daha iyi imkanlar ve koordinasyonla daha iyi ve verimli üretim birimlerinde birleşmelerini engellemektedir... Bizim için, toplumsallaşma her bir endüstride bu eksiklikleri ve örgütlenme sistemlerini düzeltmelidir... Bir endüstriyi toplumsallaştırmak için, her bir endüstri kolundan farklı birimleri, genel ve bütünleşik bir planla uyumlu olarak birleştirmeliyiz. Genel plan, üretimin ve dağıtımın iyi ve verimli örgütlenmesini engelleyen rekabeti ve diğer sorunları önlemelidir...

Bu belge, kolektifleştirmenin evriminde önemli bir yer tutar. İşçiler, kolektifleştirmenin kısmi olması durumunda, zamanla yozlaşarak bir çeşit burjuva kooperatifçiliğine dönüşeceğini dikkate almalıydılar. Rekabet içinde kendi kolektiflerine kapanan işletmeler, parselleyen klasik tekellerin yerini alır ve yozlaşarak bürokrasiye dönüşür: yeni bir toplumsal adaletsizlik biçimine doğru ilk adım. Kolektifler, er geç, eski burjuva şirketler kadar vahşi ticari savaşlar yürütmeye başlar. Bu yüzden, kolektivist anlayışın tabanını genişletmek ve endüstrinin tümünde bütünleşik dayanışmayı artırıp endüstriyi uyumlu bir komüne dönüştürmek gerekir. En etkili anarşistlerin ve sendikalistlerin, en başından itibaren savundukları toplumsallaştırma anlayışı budur...

İşçilerin Kontrolü mü, İşçilerin Özyönetimi mi?

İşçilerin kontrolü kavramı, son zamanlarda Batılı sosyologlar ve endüstri yöneticilerinin yanı sıra sosyal demokrat sendika liderleri arasında popüler hale geliyor. "Katılımcılık", "demokratikleşme" ve "ortaklaşa karar verme" gibi ifadelerle bu kavrama atıf yapılıyor. Gelişmiş endüstriyel kapitalizmdeki işlevi iş yerinde yeni ortaya çıkan sıkıntı ve yabancılaşma sorunlarını çözmek olan bu kişiler, işçilerin kontrolünü umut verici bir çözüm olarak görüyorlar... İşçilerin çok az etkili olabilecekleri koşullar, karar alabilecekleri kesinlikle sınırlı bir alan, iş yeri koşullarının belirlenmesinde -en fazla ikincil- söz hakkı verilen bir çözüm. Kapitalistlerin izin verdiği sınırlı biçimiyle işçilerin kontrolü, işçilerin ekonomi dışı konularda gittikçe artan taleplerine bir cevap olarak sunuluyor.

İspanya'daki toplumsal devrimde olduğu gibi, işçilerin güçlerini kolektifleştirme ve federasyon yoluyla uygulaması olan işçilerin özyönetimi, çok farklı bir şeydir. Özyönetim, işçilerle kapitalist patronları arasında yeni bir uzlaşma biçimi değil, tam tersine, işçilerin müdürlerini devirip kendi yönetimlerini ve iş yerlerindeki üretimin yönetimini kendi ellerine aldığı bir süreçtir. Özyönetim, iş yerindeki bütün işçilerin örgütlenerek işçilerin konseyi ya da fabrika komitesi (ya da tarım kolektifi) oluşturması ve kararları patronların ya da müdürlerin değil, bu meclislerin almasıdır. Özyönetim, gücün, işçilerin kendilerinden bürokratik hiyerarşide yukarı doğru çekilmesine de izin vermez. İşçiler, gücü temsiliyet yoluyla devrettikleri zaman, bunu sadece başka bir işçiye ve belli bir amaç için yaparlar; her an geri çekebilirler.

İspanya'da toplumsal devrim tam başarıya ulaşacak kadar yaşamadı; devrim, tümüyle işçilerin özyönetimine kavuşmadan durduruldu. Fakat işçilerin mücadelesinde beliren hedef, ideal, yeterince netti.

İrlanda'da Anarşistlerden Göçmenlerle Dayanışma

Workers Solidarity Movement'tan anarşistler, İrlanda'nın Dublin şehrinde, Avrupa devletlerinin artan göçmen düşmanı politikalarına karşı

eylem yaptı. Eylemciler, gerçekleştirilen basın açıklamasında, birlik ve mücadeleden asla vazgeçmeyeceklerini vurguladı.

ABD'de Anarşistlerden Yol Kesme Eylemi

ABD'nin Boston eyaletinde, Black Lives Matter hareketini destekleyen bir grup anarşist, 93 numaralı şehirlerarası otoyolda yol kesme eylemi

gerçekleştirdi. Siyahilere karşı polis şiddetini protesto eden eylemlerde daha önce de Occupy Boston'dan 6 anarşist gözaltına alınmıştı.

Slovenya-Hırvatistan Sınırında Anarşistlerden Göçmen Dayanışması

International of Anarchist Federations'ın çağrısıyla, göçmenlerin yoğunlukla kullandığı Slovenya-Hırvatistan sınırında eylem ger-

çekleştirildi. Eylemde, Slovenya devletinin sınıra çektiği demir teller protesto edilirken, sembolik olarak teller ateşe verildi.

Brezilya'da Tutsaklar Firar Etti

Brezilya'nın en zorlu hapisanelerinden Frei Damiao de Bozanno'da kalan 40 mahkum, hapisane duvarını patlatarak firar etti.

36'sının hapisaneye döndüğünü açıklarken, çıkan çatışmada 2 mahkumun öldüğünü, birinin de yaralandığını ifade etti. Mahkumlardan birinin ise hala kaçak olduğu belirtildi.

Firar eden 40 mahkumdan

Viyana'da Antifaşist Eylem

Viyana'da bulunan faşist Özgürlük Partisi'nin her yıl düzenlediği Akademisyenler Balosu'na (Akademi-

kerball) karşı, antifaşist eylem düzenlendi. Yapılan antifaşist eyleme binlerce kişi katıldı.

Atina'da Çiftçiler Yol Kesti

Yunanistan'da hükümetin bütçedeki açığı kapatmak bahanesiyle çiftçilere yapılan ödemeyi azaltmak istemesi ve gelir vergisini yükseltmesi nedeniyle çiftçiler, Bulgaristan

sınırına yakın bir noktada yol kesme eylemi gerçekleştirdi. Çiftçiler, eylemin ardından, adalara yapılan vapur seferlerini engelleyerek, balıkçıların yaptığı grevle de dayanışma gösterdi.

İsviçre'de Anarşistler'den 'Göçmenler Hoşgeldiniz' Eylemi

21 Ocak Gecesi İsviçre'nin Züriç kentinde anarşistler, göçmenlerle dayanışmak ve son süreçte Avrupa'da

yükselen göçmen karşıtı ve ırkçı gruplara karşı çıkmak için bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Brezilya'da Zamlara İsyan

Brezilya'nın São Paulo kentinde eylemciler, yürürlüğe sokulan ulaşım zamlarına karşı öfkeyle sokakları doldurdu. Ulaşım ücretleri daha önce de pahalılığıyla halkın tepkisini toplamıştı. Brezilya polisi, yüzde 10'luk zammı protesto et-

mek için kent meydanına toplanan eylemcilere biber gazı ve plastik mermilerle saldırdı. Yaşanan saldırı sonrası devrimciler ve kolluk kuvvetleri arasında başlayan yoğun çatışmalar gece geç saatlere kadar sürdü.

Anarşistler Türkiye'yi Şili'de Eylemlerle Karşıladi

TC Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Şili ziyareti sırasında eylem gerçekleştirildi. "Erdoğan'ın ordusu IŞİD"

yazılı dövizlerin taşındığı eylemi, Kürdistan Dayanışma Komitesi düzenledi.

Türkiye'de Göçmenlere İkamet Yasak Ucuza Çalışmak Serbest

Avrupa Birliği tarafından bir kısmının ucuz işgücü olacağı göçmenler konusunda yaptığı anlaşmaya uymadığı için eleştirilen TC devleti, Suriyelilere çalışma izni vererek Avrupa'ya göçmen akışını azaltmayı ve eleştirilerden kurtulmayı hedefliyor. Ancak, günde ortalama 500 göçmenin geldiği düşünülürse, bu sayının önemli

bir kısmının ucuz işgücü olacağı kaçınılmaz. Göçmenlere konaklama, beslenme ve sağlık gibi temel ihtiyaçlarını karşılamaları için imkanlarını sunmaktan geri duran devletin, böylesi bir kaynağa heves etmesi şaşırtıcı olmamasının yanında, devletin göçmen politikasının da bir yansıması.

Türkiye - Yunanistan Arası Katliam Sürüyor

Ne soğuk geçen kış, ne de Yunanistan devletinin sınır kontrolleri göçmenleri durdurmadı.

Geçen yılın sonunda Avrupa devletlerine gösteri niteliğinde yapılan operasyonların ardından azalan kontrollerle birlikte, 2016'nın ilk ayı bitmeden 23 bin kişi Türkiye'den Avrupa'ya kaçak geçti. Bindikleri tekneler ve botlar Ege denizinde batan göçmenlerden 150'si ise yaşamını yitirdi.

Göç Pazarının Fırsatçıları Basmane Sahtekarları

Sahte can yeleği satan ayak-kabıcıların yanı sıra Ege'nin öte yanına geçebilmek için göçmenlere gerekli olan diğer malzemelerin fahiş fiyatlara satıldığı mağazalarla, savaş yüzünden yaşam alanlarını terk etmek zorunda kalanların cebindeki son Suriye altınlarını yok pahasına bozan kuyumcularıyla bir pazar semti olarak adını dünyaya duyuran İzmir'in Basmane ilçesi, son süreçte göçmenlere yönelik yaşam tacirliğinin Türkiye'deki üssü haline geldi. Basmane, büyük bir göç sektörünün oluşmasıyla; Akdeniz kıyılarından Avrupa'nın içlerine kadar bütün göç yollarında bulunan devletlerin ve onunla anlaşmalı tacirlerin merkezlerinden biri oldu.

Kullan-at Kılavuz

Göçmenlik ve Mültecilik

Kapitalist işleyiş içerisinde zaman zaman kullanılabilir ama paylaşma ve dayanışmayla örülü özgür dünyada hiçbir şeye yaramayacak bilgiler...

Av. Davut Erkan

davuterkan@meydangazetesi.org

Devletlerin kendi çıkarlarına göre çizdiği sınırlar, yine devletlerin kendi çıkarlarına göre hareket etmelerinin neden olduğu krizlerde anlamını yitirmektedir. Milyonlarca insanın hayatının mahvolmasına yol açan Suriye'deki vekâlet savaşı da buna bir örnektir. Savaşın kendisi değil de savaş yüzünden yerinden edilen milyonlarca insan kriz olarak görülmekte ve bu duruma "mülteci krizi" adı verilmektedir. Bu yazı, hayatlarını kurtarmak için başka ülkelere gitmek zorunda kalanların haklarını konu edinmektedir.

Hukuki anlamıyla "göçmen" yaşadığı yeri kendi rızasıyla ya da rızası dışında, farklı nedenlerle terk eden kişiyi anlatan genel bir kavramdır. "Mülteci" ise özel olarak, ülkesini zorunlu sebeplerden ötürü güvenli bir yer bulma amacıyla terk eden kişidir. Mülteci, ülkesinin korumasından faydalanamayan ve güvenliği tehlikede olan kişiyi ifade eder. Özetle mülteci ırkı, dini, milliyeti, belli bir sosyal gruba mensubiyeti veya siyasi düşünceleri nedeniyle zulüm göreceği konusunda haklı bir korku taşıyan ve bu yüzden ülkesinden ayrılan ve korkusu nedeniyle geri dönemeyen veya dönmek istemeyen kişidir.

Göçmenlerin hukuki durumu 11 Nisan 2013 tarihinde yürürlüğe giren 6458 sayılı Yabancılar ve Uluslararası Koruma Kanunu ile düzenlenmiştir. Bu yasada; Avrupa'da meydana gelen olaylardan dolayı gelen kişiler için "mülteci" kavramı kullanılmaktadır. Avrupa dışında meydana gelen olaylardan dolayı gelenler ise "şartlı mülteci" olarak adlandırılmakta ve bu kişiler ancak ikincil koruma statüsünden yararlanabilmektedir.

Uygulama da göçmen, yasal ya da yasal olmayan yollarla TC'ye girdikten sonra sığınma başvurusunda bulunabilir. TC'de bir kişi Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'ne (BMMYK) kaydını yaptırsa bile kati suretle İçişleri Bakanlığı'na da kaydını yaptırmak zorundadır. Başvuru dilekçeleri alındıktan sonra görüşme günü verilir. Bu görüşme gününe kadar sığınma başvurusu sahibi gösterilen uydu kentte yaşamaya başlar. Görüşmeler sonucu talebi kabul edilen kişi üçüncü bir ülkeye yerleştirilene kadar TC'de ikamet eder. Bu kişiler kural olarak sağlık, eğitim ve benzer temek haklardan yararlanırlar.

Kayıt yaptırmayan mülteciler ise her an idari gözetim altına alınma tehlikesiyle karşı karşıyadır. "İdari gözetim" uygulamada, kişilerin belli başlı yerlerde bulunan geri gönderme merkezlerinde tutulmaları anlamına gelmektedir. Geri gönderme merkezlerinin cezaevinden beter koşulları ve buralar-

da tutulma sürelerinin uzunluğu da göz önüne alındığında mülteciler yönünden bu kayıt büyük önem taşımaktadır.

2011'de başlayan iç savaş sonrasında TC'ye gelen Suriyelilerin durumu ise çok daha farklıdır. 6458 sayılı kanunun 91. Maddesi ile Suriyelilerin durumu düzenlenmiştir. Buna göre:

(1) Ülkesinden ayrılmaya zorlanmış, ayrıldığı ülkeye geri dönemeyen, acil ve geçici koruma bulmak amacıyla kitlesel olarak sınırlarımıza gelen veya sınırlarımızı geçen yabancılara geçici koruma sağlanabilir.

Bu madde ile kanundan önce "mı-safir" olan Suriyelilere "geçici koruma" statüsü verilmiştir. Bu madde doğrultusunda çıkarılan Geçici Koruma Yönetmeliği, Ekim 2014'te Resmi Gazete'de yayınlanarak yürürlüğe girmiştir. Bu yönetmelikle Suriyelilerin nasıl kayıt yaptıracağı, sağlık ve eğitim gibi hizmetlerden nasıl yararlanacağı düzenlenmiştir.

Gerek geçici koruma, gerekse uluslararası koruma statüsündeki yabancılar TC'de Göç İdaresi'ne kayıt yaptırmak zorundadırlar. Bu kayıt işleminden sonra kişilere yabancı kimlik numarası verilir ve bu numara ile sağlık, eğitim ve benzeri hizmetlerden yararlanabilirler. Bu işlemler sırasında kişilerin uydu kentleri belirlenir ve oraya yönlendirilirler. Yasaya göre kişiler mutlaka uydu kentlerinde kalmak ve imza yükümlülüklerini yerine getirmek zorundadırlar. Aksi halde başvuruları geri çekilmiş sayılabilir. Böyle bir durumda sınır dışı kararı verilebilir. Tabi ki sınır dışı kararına karşı hukuk yolları açıktır. 6458 sayılı Kanun'un 81. Maddesine göre Avukatlık ücretlerini karşılama imkânı bulunmayan kişilere, adli yardım hükümlerine göre avukatlık hizmeti sağlanır.

Ancak bu noktada belirtmek gerekir ki, geri gönderme yasağı (non-refoulement ilkesi) uyarınca halen savaşın sürdüğü Suriye'den gelen mülteciler yönünden sınır dışı kararı uygulanamaz. Fakat maalesef son dönemde Suriyeli mültecilerin "Gönüllü geri dönüş" adı altında istemedikleri halde zorla imzalatılan belgelerle sınır dışı edilebildiklerini duymaktayız.

Devletlerin savaşlarından kaçarken yine devletlerin cenderesinden geçmek durumunda kalan, yasalarda düzenlenen veya uluslararası sözleşmelerle güvence altına alınan haklarını kullanmaları dil, bürokrasi ve milliyetçi nefret engelleri yüzünden çok zor olan göçmen ve mülteciler açısından, paylaşma ve dayanışma hayati önem taşımaktadır.

Danimarka Göçmenleri Gasp Edecek

Yoğun göçmen akışı gerekçesiyle sınırlarında "maksimum seviyede güvenlik" alan Danimarka devleti, bununla kalmadı; göçmenlerin yüksek miktardaki parasıyla değerli mücevherlerine el koyulmasını öngören yasa tasarısını onayladı.

Geçen yıl 15 bin göçmen alan ve bu yıl 20 bin daha alması beklenen Danimarka Parlamentosu'nda kabul edilen ve Şubat ayında uygulamaya konulacak yasa, göçmenlerin 1340 Euro ve üzerindeki parayla değerli eşyasına el koyulmasına izin veriyor.

Galler Göçmenleri Fişliyor

Geçtiğimiz günlerde Galler'in başkenti Cardiff'te göçmenlere kırmızı bileklik takma zorunluluğu getirildiği ortaya çıktı. Daha önce de göçmenlere konut sağlayan aynı taşeron şirket,

evlerin sokak kapılarını yine kırmızı renge boyamış; göçmenler bundan şikayetçi olmuştu. Göçmenler bu kez dikkat çeken bu bileklikleri takmadıklarında, günde üç öğün verilen yemeğin

kesildiğini söyledi. Ayrımcılık ve hedef gösterme amacı taşıyan bu uygulamaya, haber olduğu andan itibaren tepkiler yağdı ve devlet yetkilileriyle taşeron şirkete geri adım atıldı.

Göçmen Karşısı PEGIDA Faşizmi

Batının İslamlaşmasına Karşı Vatansever Avrupalılar (PEGIDA) başta olmak üzere Avrupa'nın dört bir yanından faşist gruplar, Prag'da bir araya gelerek bir deklarasyon yayınladı.

"Prag Deklarasyonu"na göre 6 Şubat tarihinde Almanya, Çek Cumhuriyeti, Estonya, Finlandiya, Polonya, Slovakya ve İsviçre gibi 14 ülkedeki göçmen karşıtı faşist gruplar sokaklara çıkarak nefretlerini kusacak. Ocak ayı sonlarında Almanya'daki faşist gösterilerin göçmenlere saldırı boyutuna ulaşmış olması, 6 Şubat'ta gerçekleştirecekleri saldırıları öngörülebilir kılıyor.

Charlie Hebdo'nun Ötekileştiren Patavatsızlığı

Özgür Oktay

ozoktay@meydangazetesi.org

Mizah ezilenlerin silahıdır; çünkü otoriteyi sarsar, karizmasını yerle bir eder. Komik, yeri gelir halkın despota karşı söylemek isteyip söyleyemediğini söyler, yeri gelir halkın otoriterleşen geleneğini yerden yere vurur. Halklar da komiği sahiplenirler. Ama komik de toplumun parçasıdır ve kimi zaman, o toplumdaki yaygın ön yargıları taşır. Bu yüzden komiğin her yaptığını her zaman mizah olarak değerlendirmek yanlıştır.

Batı toplumlarındaki ifade özgürlüğü kavramı mizahçıları özellikle kapsıyor. Fransa'da muhalif yayın yapan mizah dergisi Charlie Hebdo'nun karikatürleri ise ifade özgürlüğünün bir sınırını hatırlatıyor: Nefret Söylemi.

Charlie Hebdo başka birçok konuda mizahın ince çizgisini tutturmayı başarırken, göçmenler söz konusu olduğunda neredeyse bir nefret söylemi üretiyor. Dergi, yılbaşı gecesi Almanya'da yaşanan taciz olaylarını eleştirmek için, Aylan Kurdî'nin masumiyetini hedef almış: "Aylan büyüseydi tacizci olurdu."

Charlie Hebdo'nun bu son karikatürü, düşmanlığın dozunu o kadar arttırdı ki, özgürlükçü basından ağır eleştiriler aldı. Avrupa devletlerinin Ortadoğu coğrafyasında gerçekleştirdiği egemenlik ve ekonomik çıkar savaşlarının, oradaki halkların yaşamlarını yok ettiğini ve bu yüzden göçmenlerin zorunlu olarak geldiğini görmek çok da zor değil.

Ayrıca, Charlie Hebdo erkek şiddetini eleştirirken, erkek şiddetten ayrılamayacak olan savaş şiddetinin bir kurbanını seçiyor. Aylan'ın ve onun coğrafyasından göçen herkesin, bu şiddetin kurbanı olduğunu göremiyor. Göremiyor çünkü kendi toplumunda çok eskiden beri var olan yabancı düşmanlığı onu kör ediyor. Ortaya çıkan nefret söyleminin temelinde bu körlük yatıyor.

Göç etmek isteyen milyonlarca kişinin varlığı Charlie'yi rahatsız ediyor çünkü Avrupalı devletler bu insanların yaşadıkları coğrafyaların sömürülmesiyle elde ettiği "refah"ını ve (kapitalist) barışını "korumak" istiyor. Her göçmeni kabul etmiyor. Aylan da uçağa binip gelemedi Avrupa'ya. Bu yüzden o bottaydı.

Charlie aslında sömürgeciliğe karşı. Sömürgecilik dönemi düşüncesi, batı kültürünün en üst seviyesine ulaştırdığı "insani" değerleri doğuda göremiyordu; bu coğrafyayı "cahil" buluyordu. Yabancı gördüğü bu halkları aşağılıyor, kendisinden uzakta tutmak istiyordu. Kimi zaman eğitmek istiyor ve tabii sömürmekte sakınca görmüyordu. Sömürgeci düşüncenin temelinde yabancı düşmanlığı yatıyordu. Bu yüzden Charlie kendisiyle çelişiyor.

Charlie'nin bu ötekileştirici patavatsızlığı sürerse, kendi mizah anlayışıyla ona şöyle demek gerekir: Charlie Hebdo Büyürse Faşist Olacak.

Alternatif Eğitim Özgürlük Sanısıdır

Meltem Çuhadar / Sarp Bilgili

Japonya, Finlandiya, Güney Kore... Eğitim yöntemleriyle dile destan olmuş eğitim sistemleri. Bu sistemlerin birçoğunda, özellikle Finlandiya'da, öğrencilerin sınav kaygısı yok. Çünkü 8. sınıfın sonuna kadar sınav yok, hatta sınıfta kalmak yok.

İlk duyulduğunda çok şaşırtan ve cazip gelen bu eğitim sistemleri, aslında ne görüldüğü kadar masum, ne de duyulduğu kadar "özgür"dür. Duvarların ve sıraların olmadığı bir sınıfta, teknik bilgilerin de öğretildiği bir okulda, elbette ilk bakışta "özgür bireyler" yetiştirileceğini düşünürüz. Ancak bu sistemlerde yetiştirilen öğrencilerin, mezun olduklarında varacakları son durak da, bireyleri tutsak eden kapitalizmdir. Dolayısıyla eğitim adı verilen süreç, yalnızca yöntem bakımından değil; sebep ve sonuç bakımından da sisteme sıkı sıkıya bağlıdır. Kapitalizmin içinde her türlü iktidarlı ilişki biçimini benimseyen bireylerin, bu bilgiyi "özgürce" alıyor olması imkansızdır.

Finlandiya, Güney Kore, Japonya gibi "gelişmiş" devletlerin "özgür okullarında" yaratılmak istenen de, tam olarak budur. Bu örneklerde önemsenen, bireyin ve toplumun özgürleşmesi değil; kapitalizme beyin yetiştirirken nasıl bir yöntem izlendiğidir. Bu okullarda öğretilen tüm bilgiler, günü geldiğinde kapitalist üretim-tüketim ilişkilerine dahil olarak sistemin sürdürülebilmesini sağlar. Bu yalnızca bir özgürleşme sanısıdır, kendisi değil.

Bu yöntemin izlenmesindeki en büyük sebeplerden bir diğeri ise, kapitalizm ve eğitim yöntemleri arasında gözlenen doğrudan ilişkidir. Öyle ki, eğitim yöntemleri "en iyi" olan bu devletler, kapitalizmin sürdürülmesinde de 1. sırada gelir. "Özgürlüğün" had safhada olduğu Finlandiya'da "özgür okullardan" mezun olanlar, bugün dünyaca ünlü şirketlerde CEO'dur, yöneticidir. Bu okullarda duvar yoktur denilse de, bu okullar kapitalizmin dört koldan sardığı köle fabrikalarıdır.

Tabi ki bu okullarda da sisteme uyum sağlayamayan öğrenciler vardır. Ancak "özel" eğitim süreçleriyle "özgür" okullarda öğrenciler zorla sisteme entegre edilir.

Görüldüğü gibi "özgürlükçü" eğitim sistemleri, özgürlükle tamamen çelişkilidir. Çünkü bu sistemlerde de amaç bireyi eğitmektir. Kapitalizme uygun hale getirene kadar şekillendirmektir. Şekillendirme sürecinde mayanın kıvamını tutturana, uzun yıllar boyunca aynı eğitime yöntemlerini kullanır. Çünkü eğitim sistemlerindeki "istikrar", kapitalizmdeki istikrarı da çoğu zaman beraberinde getirmiştir. İMF ve dünya markalarının üçüncü dünya ülkesi olarak adlandırdığı Brezilya, Türkiye gibi devletler ise, eğitim sisteminde "en iyi" olmak için sürekli değişiklikler yapmalarına rağmen, bir türlü mayayı tutturamazlar. Mayalarını tutturmaya çalışırken de öğrenciler üzerinde deneyler yaparak her sene sınav sistemini, yönetmelikleri değiştirerek yaşamlarımızı çalarlar. Otoritenin ve baskının en yoğun haliyle hissedildiği bu eğitim yöntemlerinde, gelecek kaygısı öğrencilerin yaşamına son vermesine bile sebep olur. Bu devletlerde sisteme entegre olamayanlar için "özel" olarak eğitime yapılmaz, öğrenci doğrudan sistemden elenir ve çarklar arasında sıkışıp kalır. Ya bir inşaatta, ya bir fabrikada çalışarak istemediği bir yaşamı yaşamak zorunda bırakılır.

Büyük farklılıklara sahip gibi görünseler de, iki model temelde aynıdır. Tıpkı aynı dönemde, eğitime yöntemlerinde değişiklikler yapan Güney Kore ve Brezilya örneğinde görüldüğü gibi. Bu sistemler ya "başarılı" olup yaşayan ölüleri yetiştirirler ya da başarısız olup kalifiye köle yetiştirirler. Ya özgürlükle riyle bilinirler ya da baskılarıyla.

Peki farklı yollardan çıkılan aynı kapı, aslında içinde yaşadığımız saçmalıklar sisteminin ta kendisi değil midir?

Kronştad'da Bolşeviklerin Planları

Ters Tepmişti

Furkan Çelik

fcelik@meydangazetesi.org

Bir yerde iktidar savaşı varsa, orada birçok değişim gerçekleşebilir. Orduların isimleri değişir, polis birimleri değişir, yargılama düzeni değişir, ekonomi değişir, gazeteler değişir, bayraklar değişir, marşlar değişir, üniformalar, büstler, posterler değişir... Değişmeyen tek şey ise iktidar anlayışının kendisi olur.

Her ne sebeple her ne düşünceyle yıkılsa da iktidar, sen iktidarı amaçlarsan, onu yıkabildiğin için ondan daha beterini yaratırsın. Sana karşı olanı yok etmek, susturmak istersin. Ama ne yaparsan yap ters teper!

1917 öncesinde başlayan halk isyanları ve işçi sınıfının öfke seli, Rus halklarını toplumsal bir devrim götürmüştü. Ekim ayında ise iktidar planları olan Bolşevik Parti, kendisini işçi sınıfı partisi ilan edip "proletarya diktatörlüğü" getireceğim diyerek iktidarı ele geçirmişti. Fakat kısa bir süre zarfında işçi sınıfı üzerindeki bir parti diktatörlüğüne dönüşmüştü.

Lenin, 1918'de "Bir aşçıya bile devleti yönetmesini öğreteceğiz" derken, 1921'de ise "İşçi devleti

yönetebilir mi? Pratik adamlar bilir ki bu bir masaldır" şeklindeki ifadesi, Bolşeviklerin izin vererek çıkarttığı tek gazetede belgelenmişti.

Parti'nin günlük ihtiyaçlardan çalışma saatlerine kadar aldığı kararların ve "demir disiplin" adı altında bu kararların halka zorla uygulanması, zaman zaman eylemlerle ve isyanlarla karşılık buluyordu. Ne var ki hiçbir siyasi politik gazetenin çıkmasına izin vermeyen Bolşevik Parti, kendi yayın organlarında bu durumları sansürlüyordu. Ama özgürlük vaatleriyle gelenlerin nasıl dönüşüm geçirerek Çarlık Rusyası'ndan daha otoriter bir hale geldiği, herkes tarafından görülmeye başlamıştı.

Kronştad kasabası Rus devriminin ilk kıvılcımı, devrimin ilk efsanevi denizci ayaklanmasının başladığı kasabadır. Özgürlük ve adalet sloganlarıyla yelkenlerini açan Kronştad denizcilerinin ilk talepleri arasında, tayfaların rütbelerinin kaldırılması yer etmişti. Bunun peşi sıra, Kronştadlı denizciler, kendi kararlarını kendilerinin vermek istediğini ve çalışma koşullarını da kendilerinin belirlemek istediğini Bolşevik Parti'ye bildirince, bu öz-

yönetim deneyimi Kızıl Ordu ile bastırılmak istenmişti. Ardındansa Kronştad, partinin yayın organında karşı-devrimci, asi, hain olarak yaftalanmıştı.

8 Mart günü, Kızılordu Troçki'nin emriyle, Kronştad'daki öz-yönetimi bitirmek ve katliamlarla Bolşevik Parti diktatörlüğünü kabul ettirmek üzere harekete geçti. İlk saldırıda 2. ve 3. Kızıl Ordu taburları Kronştad'a saldırmayı reddetseler de, parti tarafından zorla saldırıya geçirilmişlerdi. Fakat kar fırtınasında kaybolan taburlardan sadece tabur siyasi komiseri ve 3-4 askeri geri dönmüş, diğerleri Kronştadlıların saflarına geçmişti. Bu hezimetin ardından, 12 Mart günü, 27. Omsk Tümeni Kronştad'a saldırmak üzere bölgeye getirildi. Çarlık Rusyası'na karşı büyük zaferler kazanan bu tümene güveniliyordu. Fakat Orşan Alayı da Kronştad'a karşı savaşmayı reddetti. Ertesi gün tümendeki diğer iki alay da alacakları tutum için toplantı yaptılar. Tümendeki hiçbir asker, sınıf kardeşlerine kurşun sıkmayı istemiyordu. Bolşevik Parti "Devrimci Divan-ı Harp"i kurdu. Tümeni silahsızlandırdı. Parti üyelerine seferberlik ilan edildi, hepsi Kronştad'a

saldırmak istemeyen Kızıl Ordu üyelerine propaganda yapmak ve baş karakterleri ihbar etmek üzere taburlara yollandı.

Bolşevik Parti'nin kurduğu "Devrimci Divan-ı Harp"lerde Kızıl ordu askerleri gece gündüz yargılanarak cezalandırılıyor, bu bilgiler de tümenlere yayılıyordu. Ama buna rağmen ilerlemeyi reddeden Kızıl Ordu birlikleri ortaya çıkmaya devam ediyordu. "Devrimci Divan-ı Harp"in parti emirlerini uygulamayan Kızıl Ordu askerini katlemeye başlaması ters teptiği gibi, 561. Pi-yade Alayı da ilerlemeyi reddetmiş, emirleri uygulamamıştı.

Hatta Bolşevik Parti'nin çıkardığı İzvestia gazetesi birliklerde okunmuyor, Kronştad halkının çıkardığı Kronştad İzvestia'sı birliklerde okunuyordu.

Kızıl Ordu ve Bolşevik Parti, Kronştad'ı bitiremiyordu ve bu yüzden de çareyi Kronştad'ın çok uzaklarından, onları tanımayan insanları getirerek, Kronştadlılara karşı savaştırmakta buldu. Kırgız ve Başkır topraklarından trenlerle Petrograd'a getirilenler, Kronştad'a yapılan saldırılarda ön saflara alındı.

Göbeklitepe

İnsanlık İçin Tapınaktan Öte

Özgür Erdoğan

ozgure@meydangazetesi.org

Geçen sayımızda, Göbeklitepe üzerine tartışıp, bu kültürün bize neyi anlatabileceği üzerine kafa yormuştuk. [1] Göbeklitepe'nin bir inanç merkezi olarak, "tarım" gibi bir ekonomik "gelişmenin" öncesinde var olması, bugüne kadar ilk nedene dair yapılan ana akım tespitleri tartışmalı hale getiriyor demıştik. Tarihi, ekonomik bir adımın oluşturduğu bir neden-sonuç silsilesi olarak gören anlayışları tartışmış, illa ki bir ilk neden aranıyorsa, bu ilkin, içerisinde siyasi, askeri, ekonomik ve sosyal iktidar ilişkilerini barındıran bir merkezleşme hamlesi olduğundan bahsetmiştik.

Fakat ilk yazıda yazılanları tekrar etmek yerine, üzerine yenilerini ekleyerek bakış açımızı genişletmemiz gerekir. Evet eldeki veriler gösteriyor ki, Göbeklitepe ilk tarım faaliyetlerinden önce kurulmuş bir yapı. Pekala Göbeklitepe'den önce ekonomik nedenlere dayanan bir toplumsal tabakalaşma mümkün müydü? Bu tartışmalara bakmakta yarar var.

Göbeklitepe ile birbirine yakın dönemlerde ortaya çıkan bazı bölgelerde, bu dönem insanları tarafından oluşturulmuş tohum depolarının varlığından bahsediliyor. [2] Bu tohum depolarını beraberce yaşayan, beraberce eyleyen insan topluluklarının, olası bir kıtlık durumu ve benzeri nedenlerle topladıkları tohumları saklamak için kullandıkları ve sonrasında fayda-

landıkları bir ortak alan olarak kullandıkları dair veriler olduğunu biliyoruz. Bu ortak depoların zaman içerisinde, topluluğun arasındaki en çalışkan, en kurnaz ve en güçlü kişilerce sahiplenildiği, bu mercilerin üretim dağıtım ilişkilerini kontrol etmeye başladıkları ve bu verilerin ilk nedene dair ana akım fikirleri tarımdan sonra destekleyen önemli bir gelişme olduğu kaydediliyor. [3]

Fakat burada gözden kaçan bir şey var; nasıl ki tarımdan önce dengeleri değiştiren ekonomik bir hamle varsa, Göbeklitepe'den önce de, toplumsal tabakalaşmaya kaynaklık edebilecek dini ve sosyal gelişmelerin olduğunu söyleyebiliriz. [4] Bu konuda Klaus Schmidt şöyle diyor: "İnsan topluluklarının en geç Üst Paleolitik'ten beri, belki daha da önce dini bir organizasyona sahip olduklarını kabul ediyorum." diyor ve buna kanıt olarak gömü türlerini gösteriyor. Kimi ölümlerin, bir "mezara" gömüt hediyeleri ile beraber gömülmelerinin bir ahiret inancına, dolayısıyla bir dine işaret ettiğini söylüyor. [5]

Buradaki "kimi ölümler vurgusu" önemli. Çünkü bahsi geçen yerlerde bulunan bir düzine mezarın sadece bir kaç tanesinde gömüt hediyeleri bulunuyor. [6] Bu da bize, dini açıdan önemli sayılabilecek kişilerin üst paleolitik evreden beri var olduğunu, dinin ilk etapta bir sosyal tabakalaşma olmasa bile bir statü kaynağı olabileceğini gösteriyor.

Steven Mithen, "...Ölümün fiziksel olmayan boyuta geçiş olduğu şeklinde bir kavram olmasaydı, gömme ritüellerine Sungir gömütlerinde görüldüğü şekilde bir yatırım yapılabileceğine inanmak güçtür. Gerçekten de, Üst Paleolitik nüfusun yalnızca küçük bir kısmının gömüldüğü anlaşıldığına göre, gömülen bu insanların ait oldukları topluluklar içinde özel bir dini rol oynadıkları muhtemel gözükmektedir."

Öte dünyayla iletişim kurabildiğine inanılan bu dini karakterlerin, toplulukları üzerinde bir etkisinin olduğunu hatta ve hatta sonrasında sosyal tabakalaşmaya kaynaklık edebilecek bir güce ulaştığını söylemek çok da yanlış değildir.

Buradaki etki, aslında sık sık statü ile ilişkilendirilir. Topluluk üzerinde, ister bilgiye dayalı, ister dini, ister siyasi ya da sosyal anlamıyla olsun; yetkin olan karakterler bir statüye sahiptir. Kimi arkeologlar ve antropologlar devlet fikrinin, bu karakterlerin elde ettikleri statü ve gücün içerisinde tohum halinde bulunduğu söylerler. [7]

Karl Polanyi, Eski insanların, gündelik hayat rutinlerinde ve gelişimlerinde ekonomik bir motivasyondan ziyade sosyal ve statüye dayalı bir motivasyon olduğunu ifade eder: "İnsan, maddi zenginlik edinmekteki bireysel çıkarlarını korumak gayesiyle hareket etmez;

toplumsal konumunu, sosyal hak ve değerlerini korumak üzere hareket eder. Maddi zenginliğe ancak bu amaçlara hizmet ettiği için değer verir. Ne üretim ne de dağıtım süreci, mal sahipliğiyle ilgili özel ekonomik çıkarlara bağlıdır..." [8]

Bu toplumlarda açığa çıkan böylesine bir statü anlayışının, ileriki dönemlerde bir yöneten yönetilen ilişkisini; bir iktidar ilişkisini doğurması mümkündür. Dinsel motivasyona dayanan bu ilişki biçiminin de, yüzünün merkezleşmeye dönmüş Göbeklitepe gibi bir yapıya dönüşmesi çok da şaşırtıcı olmasa gerek.

Merkezleşme, farklı birçok ilişkinin ürettiği bir örüntüdür. Farklı yerlerde, farklı etmenlerin merkezleşmeye katkısı, farklı ölçülerde olabilir. Din, Göbeklitepe'de önemli bir taşıyıcı güçken, başka bir yerde, üretim tüketim ilişkileri daha belirleyici olabilir. Temel mesele, toplumdaki yarılmadır. Temel mesele, yöneten yönetilen ilişkisinde ve dahası, bu ilişki biçiminin belirli merkezlerde toplanarak zaman içerisinde bütün dünyaya yayılmasında yatar.

(Yazının uzun versiyonu ve kaynakça için www.meydangazetesi.org'a bakınız.)

Selfie'den - Kendi'ne Yansıyanlar

-Ayna ayna söyle bana en güzel kim bu dünyada?

-Sizsiniz kraliçem!

Özlem Arkun

ozlema@meydangazetesi.org

Ayna'ya Bakmak

İnsan türü tarih öncesi çağlardan bu yana yansımasıyla ilgilenmiş, kendi suretini ilk olarak parlak taşlarda, sudaki yansımasında ya da metal aynalarda izlemiştir. Aynadan yansıyan görüntü ve aynanın kendisi ise birçok sanatçıya ya da filozofa da konu olmuştur. Aynaya bakmak kimisi için kibrin bir göstergesi, kimisi için ise kendini bilmenin bir aracı olmuştur.

Ayna metaforu psikanalistler tarafından da çokça kullanılmıştır. Lacan, bebeğin 6-18 aylık dönemine "ayna evresi" der. Bu dönemde bebek sırayla önce aynadaki görüntüyü fark eder, şaşırır ve sonra onunla özdeşleşir. Bu süreç bebeğin kendini bütünlüklü olarak algılamasının başlangıcıdır. Lacan'a göre bu özdeşleşme narsistik* egonun doğum yeridir.

Kendilik kavramını ortaya atan Heinz Kohut ise, "ayna"yı bir ilişki üzerinden tarifler ve bebeğin annenin gözlerinden yansıyanlarla (sevgi, hayranlık, şefkat, kayıtsızlık, küçümseme.. vs.) bir "ayna aktarımı" aldığını ve bunun bebeğin kendine ve dünyaya bakışını belirlediğini söyler. Bireyin karakterinin temelini oluşturan, bu süreçte annenin ona yansıttıklarıdır. Kohut'a göre bu dönemde narsistik ihtiyaçları doyurulmayan bebek, büyüdüğünde beğenilme dürtüsüyle hareket edecektir.

"Kendi"nin Bir Yansıması: Selfie

Teknolojinin son sürat ilerlemesiyle cebimize giren akıllı telefonlar, çektiğimiz fotoğrafları her an paylaşabilmemizi mümkün kılan sosyal medya ve faturamıza eklenen birkaç

GB'lık internet paketleri sayesinde, artık büyülü bir aynaya ihtiyaç duymuyoruz. Her cebe göre arka ve ön kameralar emrimize amade. Öyle ki kendi fotoğrafımızı çekmek için bir başkasından rica edip ilişkilenebileceğimize bile ihtiyaç duymuyoruz. Geriye yalnızca gereken düzeltmeleri (saçduruş vs.) yaparak o tek dokunuşu yapmak kalıyor, bir nevi tanrı edasıyla "ol" diyor ve öldürüyoruz. Gösteren kendi, gösterilen kendi ve gösterileni gören kendi; "üçü bir arada" olarak bütün kontrolü bize verince; selfie bazen bir parmağın, bazen bir çubuğun ucunda yeniden yarattığımız "kendi"imiz oluveriyor.

Fakat aslında bu imaj pek de kendimize benzemeyen "kendi(e)"miz oluyor. Yorgunluktan şiştikçe şişen gözaltı torbalarımızı, günlerdir yıkayamadığımız yağlı saçlarımızı, beyaz uçlu sivilcelerimizi her daim dışlayan, her zaman mükemmel ve ışıltılı olmak zorunda olan "kendie"miz. Bu görüntüye sıkışan, dolayısıyla bu imaja uymayan her yanını saklamaya çalışan, hatta yok sayan kendi(e) miz. Kendinin yontulmuş bir kopyası, bir kendicik. Kraliçenin büyülü aynasındaki gibi kusursuz, dolayısıyla kırılğan ve ufacak bir kusura tahammülsüz. Bu yüzden aslında gösterilen kendi(e); görüldüğü mükemmelikte olmaya sıkışan, boğucu bir yansıma oluveriyor.

Sahte Kendi

Sosyal medya profilleri üzerinden oluşturulan imajlar, hayatların gösterilmeye değer olmayan her yanını dışlıyor ve yontuyor. Kişinin gerçekte kim olduğu, ne hissettiği, neye ihtiyaç duyduğu; nasıl görüldüğünün

gerisinde kalıveriyor.

Psikanalist Donald Winnicott kendiliği tanımlarken ikiye ayırır: Gerçek kendi ve sahte kendi. Sahte kendi'yi, bazı durumlarda yoksunluğu dondurarak kişinin bu durumla başa çıkabilmesini sağlayan bir kendi diye açıklayabiliriz kabaca. Fakat burada kritik olan bir nokta vardır. Bazı durumlarda bu sahte kendi, kişinin gelişim sürecinde ön plana çıkabilir. Bu durumda yaşam sahteleşir, anlamsızlaşır, umutsuzluk ve boşluk duygusu ortaya çıkar. Kişi -miş gibi bir hayat yaşadığı hissine kapılır. Sahte kendinin baskınlaştığı karakterler, deneyimlerini kendiliklerine katmak yerine; kendiliklerini dış dünyanın dayatmalarına göre şekillendirirler. Bu durumda, yaşama arzusu ortadan kalkar.

Sosyal medya profillerinde gösterdiğimiz "Kendie"ler ise bizden beklenenleri yansıtırken, bu beklentileri karşılamak için çaba sarf eden birey, kafesteki tekerleği döndüren fareler gibi, hiçbir yere varmayan bir yolu koşar. Çünkü insan, kendini değerli hissetmediğinde beğenilmek ve onaylanmak, kişinin yaşantısını ve arzularını belirleyen yegane şeye dönüşür ve trajik bir şekilde beğenilmek için gösterilen çaba ne kadar büyük olursa olsun, kişi ne kadar çok beğenilirse beğenilsin, kaç like kaç retweet alırsa alsın; asla tatmin olamaz.

Sirk Aynasında Kendine Bakmak

"Narsizm Kültürü" kitabında Christopher Lasch; her toplumsal sistemin, "kendi yapısına ve işleyişine uygun kişilik örgütlenmesine ihtiyaç duyduğunu ve kendi kültürünü baş-

ta aile olmak üzere, okul ve diğer karakter oluşturucu sosyalleştirici kurumlar aracılığıyla bireyde kişilik biçiminde yeniden ürettiğini" belirtir.

Narsizm; 20. yüzyılın ortalarından bu yana sık karşılaşılan sorun olarak karşımıza çıkar. Bu elbette tesadüflerin değil; sosyolojik, teknolojik ve kültürel değişimlerin bir yansımasıdır. Bireyselliğin, rekabetin tek geçer akçe olduğu, kişilerin arzularının tüm medya araçları tarafından -tüketirmek için- kırbaçlandığı, herkesin herkesle savaş halinde olduğu, herkesin zararsız hobiler ve kişisel gelişim zirvalıklarıyla yalnızca kendini mutlu kılmaya çalıştığı bir kültür, kaçınılmaz olarak narsist bir toplumu üretecektir.

Bu koşullarda, kapitalizmin ve sosyal medyanın sirk aynasında kendimizi seyretmek ya da başkalarının izini sürmek elbette bizi tatmin etmeye yetmeyecektir. Bu yüzden şunu unutmamak gerekiyor; "zaman tüneline" ya da "duvarınızda" birbiri ardına görünüp kaybolan ışıltıya ve gülümseyen yüzler, bizden hep bir şeyler saklar. Ne icra kararları, ne hayal kırıklıkları, ne yalnızlık asla yansımaz o sirk aynasından. İnsan başkalarını hep olduğundan daha mutlu zanneder. Kendi hayatlarımızı kusurlarıyla yaşarken mutlu olmak zor değil, ama ne kadar çabalasak da başkalarından daha mutlu olmak imkansızdır.

*Narsistik: Yunan mitolojisinde, Narcissus sudaki yansımasına aşık olur, yemeden içmeden kesilir. En sonunda suya düşerek boğulur. Bu kendine hayranlık hikayesi, daha sonra psikanalizde kendine hayranlığın patolojisine adını verir.

Aristofanes'in 'Kuşlar'ının Devletle Değişen Dünyası

Didem Deniz Erbak

derbak@meydangazetesi.org

Her oyunuyla seyircide iyi bir gü-lüş, düşünüş ve yorum bırakan Semaver Kumpanya'dan izlemiştim Aristofanes'in "Kuşlar" isimli oyununu. Aristofanes, Antik Yunan'da yaşamış en iyi komedyacı yazarlarından biridir. Oyunlarında kadın-erkek ilişkileri, barış ve iktidara yergi temalarını işler. Gelelim bu oyunlardan bir tanesi olan Kuşlar oyununa.

Aristofanes'in Kuşlar'ı 414 yılında Dionysia Şenliği'nde sahnelenmiş ve ikincilik almış bir oyundur. Oyunun oynandığı dönemde Atina, çok para harcayarak yeni bir donanma inşa etmiş ve 415'te Sicilya Seferi'ne çıkmıştır. Ancak sefer öncesinde şehirdeki tanrı heykellerinin tahrip edilmesi batıl inançları artırmış ve uğursuzluk olarak anılan bu olaydan sonra Atina'da insan avı başlamıştı. Birçok düşünür, bu olaya karıştığı şüphesiyle işkence gördü ve öldürüldü. Hatta seferdeki Alkibiades bile mahkeme için geri çağırıldı. Aristofanes'in zamanın olayları hakkında bir oyun yazmaktan çekindiği ve ideal bir düzen hayal ettiği bir ütopya kurduğu düşünülüyor.

Kuşlar'da da bireylere saldırı öteki komedyalarda olduğu kadar serttir, böyle olduğuna göre bu komedyacı ile diğerleri arasındaki farklılığı başka yönlerde aramalıyız. Kuşlar'da Aristofanes'in tutum ve davranışı değişmiştir. Taşkın hayal gücünü, bir zamanlar yalnız gerçeğin açığa vurulması, daha doğrusu gerçeğin değiştirilmesi uğruna kullanan şair artık savaştan bıkmış, yapıcılıktan yorulmuş gibidir. Kendi hayalinde yaşadığı bir ülkeyi öyle alacalı renklerle canlandırır ki, yurttaşları imrensinsin ve bunu gerçekleştirme isteği duysunlar.

Kuşlar bir hayal dünyasında geçer. İki Atinalı; Güvendost ile Umutlugil ömürlerini mahkemelerde geçiren Atinalılardan bıkmışlardır. Kavgasız, rahat bir hayat sürecekleri bir yer aramaya çıkarlar. İki kuşun peşine takılarak bir koruluğa varırlar. Burada, eskiden insanken sonradan hüthüt kuşu olan kuşlar kralı Tereus oturmaktadır. İki arkadaş Tereus'a bundan böyle kuşlarla yaşamaya karar verdiklerini söylerler. Güvendost, Zeus gökleri krallığını ele geçirme-

den önce egemenliğin kuşların elinde olduğunu söyler. Kuşlar, şimdi de yeryüzü ile gökyüzü arasında büyük bir şehir kurmaladırlar, böylece de insanlarla tanrılar arasında alışverişini önlemeli ve Olimpos tanrılarının yerine geçmelidirler. Yeni şehir kurmak için hazırlıklara başlanır. Şehre bir isim aranır ve Havakukuşya adı verilir. Daha sonra şehre şarlatanlar, jurnalciler gibi bir sürü davetsiz misafir gelir ama hepsi kovulur. Bu insanlar Güvendost'un Atina'da görmekten bıktığı insanlardır. Havakukuşya kurulalı beri, insanların tanrılara kestikleri kurbanların koku ve dumanları artık göklere yükselmez olmuştur, bu yüzden tanrılar aç kalmışlardır. Zeus'un gönderdiği heyet birazdan gelecektir. Prometheus, Güvendost'a tanrılarla ancak şu şartlar altında anlaşmasını salık verir; tanrılar egemenliği kuşlara bırakmalı ve krallık Güvendost'a eş olarak verilmelidir.

Poseidon, Herakles ve Triballos adlı yabancı bir tanrıdan meydana gelen bir heyet gelir. Güvendost, Herakles'in oburluğundan ve

Triballos'un aptallığından faydalanarak istediğini elde eder. Taç giyip krallıkla evlenir.

Yavuz Pekman'ın dramaturjisini oluşturduğu "Kuşlar" metninin sonunda ise; Güvendost elinde bulunan devlet yönetiminin getirisi olarak gaddarlaşılmaya ve kendisine karşı çıkan kuşları öldürtmeye başlar. Kuşlar için artık durum çok kötüdür. Eskiden insanlar tarafından kesilen ve yenen kuşlar, artık kendi topraklarında kendilerinden olduğunu düşündükleri bir "kuş" tarafından katledilmektedirler. Peki ya Umutlugil? Atina'dan "daha özgür bir yer" aramak için yola çıktığı Güvendost'u iktidarın ele geçirmesi üzerine ne yapar? Halen daha özgür bir yer vardır onun için. Umutlugil bu sefer özgür olabileceği bir yer bulmuştur: Balıklar. Balıkların yanına gitmeye karar verir. İktidar-devlet, balıklar için önemi yoktur bu kavramların; ne de olsa 5 saniye, bilemedin 5 dakika sonra unutulur. Güvendost'la Umutlugil hepimizi "Kuşlar"ın devletle sarpa saran dünyasına davet ediyor.

“ *Patris, Yunanistan'da ortalama 100 bin traji olan milliyetçi ve muhafazakar kesimlerin okuduğu merkez medya yayınıdır. Yaklaşık 6 yıldır yayın yaşamı süren ve anarşistlerce çıkartılan Anarşist Apatris Gazetesi'nin de Yunanistan genelindeki traji 15 bin civarındadır.*

Patris sözcüğü Yunanca'da "vatan" anlamında kullanıldığı için, bu milliyetçi ve muhafazakar kesimler çıkarttıkları gazetenin adını Patris yapmışlardır. Yunanistan'daki anarşist yoldaşlarımız ise Patris'in başına A koyarak, çıkarttıkları gazetenin adını "vatansız" yapmışlardır.

Sokak Gazetesi Apatris ile Anarşist Yayınlar Söyleşisi

Benedict Anderson'ın Üç Bayrak Altında: Anarşizm ve Sömürgecilik Karşıtı Tahayyül Tarihi

Hayali Cemaatler kitabıyla milliyetçilik kuramları arasında özgün bir yeri olan ve yakın bir zamanda kaybettiğimiz Güneydoğu Asya tarihçisi Benedict Anderson, bu kitabında, Filipinler tarihinde bir dönüm noktası olan süreci aktarıyor. İspanya İmparatorluğu'nun sömürgelerinden biri olan Filipinler'deki özgürlük mücadelesi ve anarşist hareket arasındaki ilişkinin gözler önüne serildiği bu kitap, 19. yy sonunda anarşizmin dünyadaki etkisini anlamak açısından önemli bir kitap olmakla beraber, anarşist yazına ilişkin özgün bir katkıdır.

55 Mahpus 55 Fotoğrafla İFSAK'ta

Görölmüştür.org ekibi ve Red fotoğrafçılar tarafından hazırlanan "55 fotoğraf ve 55 mahpus" adlı sergi bu kez İFSAK'ta!

Serginin hazırlık sürecinde, 55 fotoğraf 26 hapisanedeki 55 tutsağa gönderildi; fotoğrafa dair bir şeyler yazmaları istendi. Fotoğraflarla beraber tutsakların kendilerinin de özgürleşmesi umuduyla gerçekleştirilen bu sergi, mektupların ve fotoğrafların hapisane yönetimleri tarafından engellenmesi sebebiyle ancak 6 ayda tamamlanabilmişti.

BUITEN de orde

Anarşist Yayınlar Dizisi (6) Hollanda

*DeMoker(Balyoz),
Opstand(İsyan), Alarm, Buiten
de Perken(Sınırların Ötesinde),
Directe Actie(Doğrudan Eylem)*

Zeynel Çuhadar
zeynelcuhadar@meydangazetesi.org

Tüm ezilenlerin ve işçilerin özgürlüğü için yola çıkan anarşist yoldaşların katıldığı Birinci Enternasyonal kongresinin temel tartışmasında; İtalya, İspanya gibi Güney Avrupa ülkelerinin yanı sıra Hollanda'dan katılan delegeler de, otorite savunucusu Marx ve destekçilerine karşı Proudhon ile başlayan ve Bakunin ile devam anti-otoriter safta yer aldılar. Sonrasında ise, devrimci anarşist bir programı savunan yoldaşların örgütlediği Saint-Imer Kongresi'nde de Hollandalı delegeler ait oldukları yerdedi. 1898'de (sonradan De Vrije olarak adını değiştirecek olan) De Vrije Socialist'in editörü olan, Kropotkin'in yoldaşı Ferdinand D. Nieuwenhuis'in temellerini attığı hareketin takipçileriydiler.

1903 yılına gelindiğinde coğrafyada faaliyet yürüten anarşistlerin etkisiyle, büyük bir demiryolu grevi

örgütlendi. Bu grev, işçilerin sendikali olma hakkını kazanmasıyla sonuçlandı; fakat sonrasında, devrimciler yoğun bir devlet baskısıyla karşı karşıya kaldılar. Grevden dört yıl sonra, 1907 yılının Ağustos ayında, Amsterdam'da düzenlenen kongrenin inisiyatifi Belçikalı ve Hollandalı anarşistler aldı. Kongreye, hareketin önemli temsilcileri katıldı. İtalya'dan Errico Malatesta ve Luigi Fabbri; Fransa'dan anarşist Benoît Broutchoux ile sendikalist Pierre Monatte; ABD'den Emma Goldman, Rudolf Rocker ve 14 farklı ülkeden birçok anarşist katılım gösterdi. Hollanda'nın delegesi ise Christian Cornelissen'di. Errico Malatesta ve Pierre Monatte'nin, anarşizmin sendikalizmle ilişkisi üzerine uzun bir tartışmaya girdiği bu kongrede (bkz. Meydan Gazetesi, Sayı 28, Anarşistlerin Teori ve Pratik Tartışmaları 2, "Devrimci Sendikalizm ve

THEMA

Rojava

Tussen revolutie en illusie

Economie op zwart zaad

Maar de ECB wil feest

Goedkope atoomstroom

Wie zal dat betalen?

Vluchtelingen reddend

Volgens Teveen niet onze zaak

Anarşist hareketin, Yunanistan coğrafyasında geçmişten günümüze, oldukça güçlü olduğu biliniyor ve gerek ülke siyaseti üzerine gerekse toplumsal ilişkiler üzerine etkisi herkesçe kabul ediliyor. Yunanistan coğrafyasının pek çok ada ve birbiri arasında ulaşımı pek de hızlı olmayan birçok kent merkezi barındırmasından kaynaklı yaşanan erişim güçlüğüne karşı, bu noktalar arasındaki sosyal ilişki oldukça güçlü. Anarşist mücadele pratikleri arasındaki iletişimin ise toplumun geneli arasındaki iletişimden çok daha güçlü olduğu ortada. Bu bağın güçlü kalmasındaki etkenler göz önünde bulundurulduğunda, çıkarılmakta olan anarşist yayınların etkisi göze çarpıyor. Apatris Gazetesi de bu etkiyi artırmayı amaçlayan anarşist yayınlardan biri.

Meydan Gazetesi olarak düzenlemeye başladığımız "Anarşist Yayınlar Söyleşisi" dizisinin ilk etkinliğini, yakın coğrafyamızda anarşist hareketin toplumsallaşmasına dair bir çaba olarak ortaya çıkan Apatris Gazetesi'nin katılımıyla gerçekleştirdik. 23 Ocak Cumartesi günü, Kadıköy'de bulunan **Paylaşma ve Dayanışma Derneği'nin Tayfun Benol Kitaplığı**'nda gerçekleştirilen söyleşide, Apatris Gazetesi'nden katılımcılar, gazetenin ortaya çıkışından editör gruplarının kuruluşuna, benimsedikleri ilkelerden yaşadıkları olumlu/olumsuz deneyimlere kadar çok sayıda konuyu içeren bir sunum

gerçekleştirdi.

Gazetemiz yazarlarından Hüseyin Civan'ın Apatris hakkındaki kısa bilgileştirilmesi ve anarşist yayınların iktidarlar tarafından nasıl baskılandığına dair yaptığı konuşmasının ardından etkinlik, gazete yazarlarının yaptığı sunumla devam etti.

Avrupa dışında ilk kez böyle bir etkinlik gerçekleştirdiklerini belirterek sunuma başlayan Apatris yazarları konuşmalarına, "*Anadolu topraklarında mücadele etmenin ne kadar zor olduğunu biliyoruz, burada olmak bizim için bir onur*" sözleriyle başladı. Gazeteye niçin "**vatansız**" anlamına gelen **Apatris** ismini verdiklerini anlatan yazarlar, Yunanistan'da çıkmakta olan ve ırkçı perspektifiyle tanınan **Patris (Vatan)** gazetesinden bahsettiler; Patris'e ve onun da temsilcisi olduğu faşist ideolojilere karşı; vatansızların sesi olmayı seçtiklerini anlattılar.

Gazete yazarlarının anlattıklarına göre, Apatris'i çıkartmaya dair ilk fikirler, Yunanistan'ın Heraklion şehrinde bulunan Evaggelismos İşgalevi'nin mahkeme kararıyla tahliye edileceği tehdidine karşı direnenlerin sözünü geniş kitlelere duyurma ihtiyacıyla ve 2008'de yaşanan Aralık İsyanı'nın ardından yükselen toplumsal hareketlerle birlikte ortaya çıkmış. 2009 yılında yayın hayatına başlayan ve 2 ila 2,5 aylık periyotlarda yayınlanan Apatris, 16 sayfa ve 3000 tiraj

ile başladığı yayın hayatında, hem sayfa sayısını hem de tirajını oldukça artırmış. Yayınını sürdürdüğü yılların ardından Apatris, Yunanistan çapında 15.000 kişiye ulaşır hale gelmiş. Gazetenin yazarları, Girit'te ortaya çıkan bu girişimin Hanya ve Rethymno kentlerinde kurulan editör gruplarıyla temelini atıldığını söylerken; şu anda toplam altı kentte, gazetenin yedi farklı editör grubunun bulunduğunu da sözlerine ekliyor.

Gerçekleştirdikleri sunumda, Apatris'in 2010 yılında Yunanistan geneline yayılan bir editör ve dağıtım ağına ulaştığını belirten Apatris yazarları, Kıbrıs'ta ortaya çıkan benzer bir girişimi desteklediklerini de sözlerine ekliyor. Anarşist mücadele içinde farklı perspektiflere yer verdiklerini belirten Apatris ekibi, bunun, toplumun farklı kesimlerinde anarşizm düşüncesine dair bir etkileşim yaratma çabası olduğunu vurguluyor. Yazarlar, Apatris'in sadece anarşistlerin okuduğu bir yayın olmaktan çıkıp, toplumun farklı kesimlerine değebilme çabasıyla bir gazete olduğunu da sözlerine ekliyor.

Yazarlar yaptıkları sunumda, Apatris'in sadece bir gazete olmaktan öte, çeşitli kitaplar basan bir yayın kolektifi olduğunu vurguluyor. Bu çabayla, Yunanistan'ı ve bütün Avrupa'yı etkileyen ekonomik kriz döneminde yayınladıkları her sayıda yer ayırdıkları 5 sayfalık bölümle bir yayın külliyatı oluşturan Apatris,

kapitalizme karşı anarşist ekonomi alternatiflerinin önerildiği bu makaleleri kitaplaştırmış.

Gazetenin uluslararası işbirliğine önem verdiğini ve böylesi etkinlikleri önemseydiğini vurgulayan Apatris yazarları, etkinlik sonunda düzenlenen soru-cevap bölümünde ise, coğrafyamızda yaşanan savaşa ve **Rojava Devrimi**'ne dair düşüncelerini paylaştı. "*Rojava Devrimi, hepimiz için büyük bir heyecan kaynağıydı*" sözleriyle yaşamakta olan devrim sürecini değerlendiren Apatris yazarları, dört bir yanı saldırgan güçler tarafından çevrili bir coğrafyada özgürlükçü bir deneyimin yaşanmasını önemli bulduklarını, bu dönüşümün sadece Rojava'ya özgü olmadığını, Bakur'a da yansıdığını söylediler.

Gerçekleşen soru-cevap bölümünün ardından, Apatris ve Meydan gazetelerinin her geçen gün büyüyen dayanışma ilişkisinin hiçbir zaman sona ermemesi dilekleriyle etkinlik sonlandırıldı.

Apatris gazetesi: Bugüne kadar yayınlanan bütün sayılara **infoapatris.blogspot.com.tr** üzerinden erişilebiliyor. Yazışmak isteyenler için mail adresleri ise **apatris.news@gmail.com**

* **Apatris gazetesi inisiyatifinden arkadaşlarımız yüzlerinin fotoğrafı istemediler.**

Duran Gemi Artık Gemi Değildir. Peki Kaptanla Ne Yapacağız? Kürt Nerede?

Tolga Karacelik'in Samuel Taylor Coleridge'in şiiri "Yaşlı Gemici"den esinlenerek yarattığı Sarmışık, gemideki yiyecek stokları tükenmeye başladıkça filmin karakterleri arasında artan ego savaşlarını anlatıyor. Film yakın zamanda çıkmasına rağmen birçok eleştiri aldı. Filmin dikkat çekici karakterlerinden biri Kürt... Peki Kürt kim? Neden susuyor? Derinden ve yavaş yavaş gelerek büyüyen halkın isyanı olarak betimlenebilecek sarmışık metaforu; günümüzün ekonomik ve siyasal yorumlamanın beyaz perdeye yansımış hali.

Bir Devrimin El Kitabı - Empati

Kitap sunumu, içeriği ve önerileriyle bir kişisel gelişim kitabı kategorisine girerek baştan kaybediyor. Fakat Krznaric'in bu çalışması, insanın en büyük kabiliyetlerinden biri olduğu halde günümüzde devlet ve kapitalizmin baskısıyla git gide yok olan empatiyi konu edinmesi ve bunu yaparken de Kropotkin gibi birçok tarihi karakteri referans almış olmasıyla, en azından bir göz atılmayı, karıştırılmayı hak ediyor.

Anarşizm") sendikalizmin yanında anti-militarizm ve genel grev konuları gündemdedi. Gerçekleşen bu kongrenin sonucunda çıkarılan bültenin sorumluluğunu, kongreye Belçika'dan katılan anarşistler üstlenirken, beş delegenin (Errico Malatesta, Rudolf Rocker, Alexander Schapiro, John Turner ve Jean Wilquet) girişimiyle, uluslararası anarşist koordinasyonun sağlanması ve arşiv kurulması amacıyla, Londra'da Enternasyonal Bürosu kurulma kararı alındı.

1923 yılında National Arbeids Secretariaat (NAS, Ulusal Emek Sekreterliği) üyesi iki anarşist, Bakunin üzerine yaptığı çalışmalarla tanınan Arthur Lehning ve Albert de Jong; Nedherlandsch Syndicalistisch Vakverbond'u kurmak için NAS'dan ayrıldı. Aynı yıllarda çıkmaya başlayan Alarm ve De Moker isimli yayın-

lar, geniş bir takipçi sayısına ulaştı. De Moker (Balyoz) 1928 yılında yayın hayatına veda ederken; Anton Constandse'in başlattığı bir diğer proje olan Opstand (İsyan) da aynı yıl yayına son verdi.

Artan devlet baskısı sebebiyle, 60'lı yıllara kadar bütün muhalif sesler bastırılırken; anarşist hareket adeta küllerinden doğuyordu. Bu yıllarda kendini göstermeye başlayan anarşistler, genel olarak iki gruba ayrılıyordu. Kropotkin'den etkilenecek anarşist olduğunu söyleyen Roel van Duijn ve Robert Jasper Grootveld isimdeki eylemcilerin etkisiyle, 1965'te "Provo Hareketi" kuruldu. Provocular toplumsal devrimci bir anarşizm geleneğinden uzak, pasif direniş yöntemleriyle hareket eden, daha ılımlı bir yaklaşımı benimsiyordu. Provocular, manifestolarında "esin-

leyici bir direniş yöntemi" olarak nitelendirdikleri anarşizmin, yaratıcılığını ödünç almışlardı. En dikkat çekici projelerinden biri olan "Beyaz Bisiklet Projesi" kapsamında şehrin dört bir yanına beyaz renkli bisikletler yerleştirilerek, bireysel taşıt kullanımını azaltmak için uğraştılar. Hollanda polisi bisikletleri topladı; fakat insanların ulaşım tercihlerinin değişmesini engelleyemedi. Provocular arkalarında bir gelenek bırakmadı ancak yayınladıkları fanzin ve yaptıkları eylemliliklerle Hollanda'daki karşı-kültüre etki etmiş bir gençlik hareketi olarak iz bıraktı.

Provo, daha sonra işlettikleri küçük çaplı tekstil atölyeleri ve çiftliklerle adını duyuran Kabouter İşgal Hareketi'ne ilham verdi. Kabouter isimli hareketin savunucularının anarşist eğilimleri görece daha belirgindi. Pierre Joseph Proudhon ve

Gustav Landauer'den etkilendikleri söyleyen Kabouterciler artlarında, Kabouterkrant isminde bir yayın bıraktılar.

Hollanda'da devrimci anarşizmin ikinci nesli ise 60'lı yılların başında, klasik anarşist geleneği sahiplenen, Buiten de Perken (Sınırların Ötesinde) dergisiyle başladı. 19. yüzyılın başında temeli atılan hareketin devamcısı bu grup, Pierre Joseph Proudhon'un, Mihail Bakunin'in ve Pyotr Kropotkin'in temsil ettiği örgütlü, devrimci bir anarşist mücadelenin devamcısı olduğunu söylüyordu. Buiten de Perken, şu anda coğrafyada faaliyetlerini sürdüren Vrije Bond'dan (Özgür Sendika) anarşistlerin çabalarıyla sürüyor. Vrije Bond'un yayın organı olan Directe Actie ise 3 aylık bir periyotta, 2001'den bu yana yayınlanmaya devam ediyor.

Trans Tutsak Esra'yla Dayanışmaya

Erkeklerin arasında yaşamaya mahkum edilmiş bir kadın, her daim tecavüz korkusuyla karşı karşıya bırakılan bir erkek, "açık" olmadığı için yok sayılan bir lezbiyen ya da bir gey... Hapishanelerdeki LGBTİ tutsakların yaşadıkları adaletsizlikler, hapishane yaşamları boyunca karşı karşıya kaldıkları baskı ve tehditler, maruz kaldıkları cinsel saldırılar artık çok daha görünür.

2013 yılının Temmuz ayında 79, 2014 yılının Mayıs ayında 95 olarak açıklanan LGBTİ tutsakların sayısının 2015 yılında ne kadar olduğu bilinmiyor. Adalet Bakanlığı 2015 yılına ilişkin yapılan başvuruyu "özel hayatın gizliliği"ni bahane ederek açıklamazken; bahsi geçen bu sayılarsa yalnızca kimliği "gözle görülebilen" LGBTİ tutsakları kapsıyor. Kimliği "gözle seçilemeyen", maruz kalacağı sosyal ve psikolojik baskılar sebebiyle "açık" olmayan LGBTİ tutsakların hemen hepsi ise yok sayılıyor.

Hapishaneler, toplumsal ahlaka ve onun belirlediği normlara uygun bir şekilde tanınan "kadın ve erkek tutsaklar ya da heteroseksüeller" için bile işkencenin belki de en somutlaşan haliyken, bu durum LGBTİ bireyler içinse yok sayılmanın dayattığı görünmezlik, ayrımcılık ve nefretin kendisi oluyor.

Meydan Gazetesi'nin 23. sayısında Yalınayak bölümünde yayınlanan röportajının ardından sesini bizlere ulaştırabilmeyi başaran trans tutsak Esra Arıkan'ın yaşadıkları ve anlattıkları ise, hemen hemen tüm LGBTİ tutsakların yaşadıklarını, açıkça anlatır nitelikte.

Bundan önce kaldığı İzmir 1 No'lu F Tipi Yüksek Güvenlikli Ceza İnfaz Kurumu'nun ve Samsun E Tipi Kapalı Cezaevi'nin de dahil olduğu toplam 10 farklı hapishanenin her birinde benzer uygulamalarla karşı karşıya kalan Esra, henüz 4 ay önce sevk edildiği 11. hapishane olan Menemen T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumu'nda söz konusu olan insanlık dışı uygulamaları şöyle sıralıyor: Kendisine yönelik taciz ve tecrit, gerekçesi olmaksızın hücrede tutulması, revire çıkartılmaması, dilekçelerinin işleme alınmaması, kahvaltılıkların gece saat 02:00-03:00 arasında verilmesi...

Çıktığı son açık görüşünde, bugüne kadar maruz kaldığı insanlık dışı uygulamaların, Menemen T Tipi Kapalı Cezaevi'nde sistematikleştiği ve yoğunlaştığından söz eden Esra Arıkan, herhangi bir hücre cezası bulunmamasına rağmen, "tekli oda" adı altında bir hücrede tutulduğunu; bu mekanda yaşamak zorunda bırakılmanın sonucu olarak, kültürel çalışmalar, spor aktiviteleri, sohbet odaları gibi birçok hakkından mahrum bırakıldığını söylüyor. Aynı üniteye kalan diğer tutsaklarla birlikte havalandırmaya çıkma ve 1 saat sohbet etme hakkı olmasına rağmen bu uygulama-

madan da yararlandırılmayan Esra'nın İzmir Cumhuriyet Başsavcılığı'na yaptığı şikayetin ardından hapishane yönetiminin yaptığı savunma ise, bahsi geçen tüm bu insanlık dışı uygulamaların, temelinde nefret ve ayrımcılık barındırdığını apaçık bir şekilde gösterir nitelikte: "Cinsel eğilim farklılığı".

Esra çıktığı açık görüşte aynı zamanda Menemen T Tipi Kapalı Cezaevi yönetiminin diğer tutsaklara yönelik bazı olumsuz uygulamalara da değinirken; tutsaklara Gündem ve Azadiya Welat gibi gazetelerin iletilmediğinden, tutsakların iletişim haklarının engellendiğinden bahsediyor.

Aynı cezaevi, Esra'nın yakın zamanda İzmir Cumhuriyet Başsavcılığı'na yaptığı başvuruda bahsettiği "kahvaltılarının gece 02:00-03:00 saatleri arasında verilmesi problemi"ni, "asılsız, gerçekdışı, kurumun güvenilirliğine gölge düşürme çabası" olarak nitelendirmiş; Esra'nın tutulduğu hücreyi "tekli oda" olarak adlandırmış; kısacası yapılan tüm şikayetleri reddetmiş ve verilen tüm dilekçeleri karşılıksız bırakmıştı.

Geride bıraktığımız Aralık ayında bünyesindeki tutsaklara çıplak arama dayatan, bu dayatmayı kabul etmeyenlerin darp edilmesine zemin hazırlayan Menemen T Tipi Kapalı Cezaevi yönetiminin sözcüsü uygulamaları ise hem trans kimliği gerekçesiyle tecritte tutulan Esra için hem de aynı hapishanedeki diğer tutsaklar için giderek yoğunlaşmakta.

LGBTİ bireylere "dışarıda" bile özgür bir yaşam neredeyse imkansızken, cezaevlerinde tutsak olan Esra ve diğer tüm LGBTİ bireyler içinse özgürlüğün hayali dahi imkansızlaştırılıyor. Adalet Bakanlığı yalnızca LGBTİ bireylerin kalacağı yeni bir cezaevi projesinden bahsederken ve aslında LGBTİ tutsakların tecritini kurumsallaştırmanın ve yeni sürgünlerin yolunu açarken; şu anda çeşitli hapishanelerde tutsak olan eşcinsel ve trans bireyler için söz konusu problemler artarak sürüyor.

Merve Arkun
Esra'nın Vasisi

Esra Arıkan

Cezaevlerinde LGBTİ Tutsaklara Tecrit Taciz İşkence

Trans Tutsak Esra ile Dayanışma İnisyatifi, 15 Ocak Cuma günü İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde, hem Esra'ya hem de aynı hapis-hanedeki başka mahpuslara yönelik taciz, tecrit ve işkence uygulamalarını konu alan bir basın toplantısı gerçekleştirdi.

Basın toplantısında söz alan İnsan Hakları Derneği Yönetim Kurulu üyesi Mine Nazeri, Esra'nın içinde bulunduğu durumu ve tecrit uygulamalarını değerlendirirken, benzeri uygulamaların başka birçok cezaevinde de uygulandığından söz etti. İnisyatif adına basın açıklamasını okuyan Nergis Şen, Esra'nın durumuna dair güncel bilgilendirmeleri paylaşarak, "Bizler, şu anda Menemen T Tipi Kapalı Cezaevi'nde mahpus olan ve keyfi uygulamalarla karşı karşıya bırakılan tüm mahpuslar ve yalnızca cinsel kimliği sebebiyle tecrite uğrayan ve tacize maruz kalan arkadaşımız Esra için herkesi harekete geçmeye çağırıyoruz. Esra'ya göndereceğiniz

bir mektup, göndereceğiniz bir kart, yazacağınız bir şiir, onun direncine direnç katacak, karşı karşıya kaldığı tüm olumsuzlara karşın onu daha da güçlendirecektir." diyerek herkesi Esra'ya bir mektup yazmaya ve dayanışmayı büyütme çağırdı.

Basın açıklamasının ardından söz alan Esra'nın vasisi Merve Arkun da Menemen T Tipi Kapalı Cezaevi'nde yaşanmakta olan hak ihlallerine, cezaevi yönetiminin keyfi uygulamalarına değinerek, gönderilecek bir mektubun Esra'nın üzerinde yaratacağı olumlu etkilerden söz etti. Toplantı, soru-cevap bölümünün ardından yeniden yapılan mektup çağrısıyla sonlandırıldı.

Esra'ya mektup yazmak isteyenler için adres:

Alıcı: Salih Arıkan (Esra)

Adres: İzmir Menemen T Tipi Kapalı Cezaevi H-18 Menemen/İzmir

Trans Tutsaklarla Dayanışma Etkinliği

1. Transnasyonel Trans Tutsaklarla Dayanışma ve Eylem Günü sebebiyle, 23 Ocak tarihinde, İstanbul'da bulunan sosyal merkez İnfial'de düzenlenen dayanışma etkinliğinde, trans mahpusların durumuna ve yaşanan olumsuzluklara dair neler yapılabileceği tartışıldı. Etkinlikte, Pembe Hayat LGBTT Dayanışma Derneği'nin ve Ceza İnfaz Sisteminde Sivil Toplum Derneği'nin, trans mahpusların güncel durumuna ve

LGBTİ mahpusların yaşadıklarına dair yaptığı sunumların ardından; Trans Tutsak Esra ile Dayanışma İnisyatifi de söz alarak, şu anda Menemen T Tipi Kapalı Cezaevi'nde bulunan trans mahpus Esra Arıkan hakkında bilgilendirme yaptı.

Yapılan bilgilendirmelerin ardından, etkinlikte iletişim bilgileri paylaşılan trans mahpuslara dayanışma kartları ve mektuplar yazıldı.

YALINAYAK

Hapishane Yönetimlerinin Keyfi Takdir Hakkı

Umut Fırat Süvarioğulları

İzmir / Kırıklar 1 Nolu F Tipi

6-8 Ekim, Kobane Direnişi sonrası Milli Güvenlik Kurulu'nda AKP iktidarı tarafından çok boyutlu olarak tasarlanan saldırı konsepti, 7 Haziran seçimleri öncesi toplumsal direnişe rağmen İç Güvenlik Yasası olarak somutlanmıştır. Yargısız infazların önünü açan düzenleme, birçok genelgeyle de desteklenerek, polis-asker "güvenlik" güçlerine "elinizi korkak alıştırmanın", "savcı-mahkemenin önüne çıkmayacaksınız" güvenceleri verilerek şu an Kürdistan'da ve metropollerde sivil çocuk, kadın, yaşlı, genç yüzlerce insanımızın katledilmesine yol açtı. Saraydaki zorbanın talimatıyla tasarlanan saldırı konseptinde "İç Güvenlik Yasası"yla, toplumsal muhalefet kentlerin sokaklarında böylesi vahşi katliamlarla karşı karşıya bırakılırken, öldürülmeyip zindanlara doldurulan devrimcilerin irade ve direnişlerini kırmak için yapacağı saldırılara, polis ve askerin yanında gardiyanları da dokunulmaz kılmak için yasal kılıflar hazırlamaktan geri durulmadı.

Üst üste yaşanan seçimler nedeniyle hazırlanan Ceza ve İnfaz Kurumları Güvenlik Hizmetleri Kanunu'ndaki değişiklik meclisten geçmesi tasarlanmış olsa da, bakanlık tarafından seçilen pilot hapishanelerde uygulamalar uzunca bir süredir devam ediyor. Yakın bir zaman önce 1 ve 2 No'lu İzmir F Tipi ve Menemen T Tipi'nde hastane-mahkeme sevklerinde çift kelepçe uygulaması bu pilot uygulamanın sonucuydu. Devrimci tutsakların fiili direnişleriyle bu uygulamaya son vermek zorunda kaldılar. Yine hücre ve koğu havalandırmalarına takılan kameralar da bu konseptin diğer örneğiydi. Bu uygulama da kimi yerlerde kameralar kırılarak, kiminde de "örtülecek" büyük oranda boşa çıkarıldı. Böylesi genel dayatmalar kadar hapishane idarelerine "keyfi takdir hakkı" verilerek de devrimci tutsakların direnci test edilmeye devam ediliyor.

Seçimler öncesi bütün hapishaneler için gündemleştirilen, siyasi içerikli gazete, dergi ve kitapların tutsaklara verilmeyeceğine dönük karar, birkaç hapishanede uygulanmaya çalışıldığında, dışarıda ve içeride yoğun bir tepkiyle karşılaştı. Akabinde Anayasa Mahkemesine'ne yapılan başvuru ile "haberleşme özgürlüğü" kapsamında değerlendirilerek, lehte karar çıkmasıyla, uygulama gündemden düştü. Ancak pratikte durum böyle gelişmedi. Hiçbir yasal dayanağı olmamasına karşın şu anda Menemen T, Ümraniye E, Erzurum E, Aliağa Şakran 4 No'lu T Tipi hapishanelerinde idare gözlem kurulunun keyfi takdir hakkı sonucu Meydan, Gündem, Azadiya Welat ve diğer devrimci gazete, dergi ve kitapların alınması yasak. Yine daha önce izlenmekte olan İMC, Özgür Gün TV gibi muhalif kanallar da izletilmiyor. Yapılan yasal başvurular AYM'nin kararına rağmen sonuç vermiyor. Özellikle Aliağa-Şakran Kampüsü'nde 1-2-3 ve Kadın Hapishanesi'nde böylesi bir yasak olmamasına rağmen, 4 No'lu T Tipi'nde, yeni atanan müdür bu uygulamayı başlatmıştır.

Ceza İnfaz Kurumları Güvenlik Hizmetleri Kanunu'nda yapılması planlanan göz yaşartıcı gaz, basınçlı su, ateşli silah kullanımı, köpekle arama, yayın-afiş-resim-sembol-işaret vb. bulunduranların cezalandırılacağına dönük düzenleme yasalaşmadığı halde, İç Güvenlik Paketi'yle dışarıda estirilen terör ve katliamlar; bu yasa yakın bir zamanda meclisten geçtikten sonra zindanlarda da en şiddetli şekilde yansımaları bulacaktır. Dışarıda olduğu gibi zindanlarda da sarayın zorba iktidarına karşı devrimci tutsakların direnişi yaratıcı eylemsellik ve dayanışmayla, mücadele edilerek sağlanabilir. Devrimci kamuoyunun dışarıda olduğu gibi zindanlara dönük kapsamlı saldırılara ve direnişlere de duyarlı olmasını ve dayanışmasını büyütmesini istiyoruz.

O Bir 'Öğretmen' Sen de Bir Şovmensin

Vahap Güler

"ŞAKİLER TEMİZLENDİ: Ağrı Dağı tepelerinde tayyarelerimiz şakiler üzerinde çok şiddetli bombardıman ediyorlar. Ağrı Dağı daimi olarak infilak ve ateş içinde inlemektedir. Türk'ün demir kartalları asilerin hesabını temizlemektedir. Zilan Deresi ağzına kadar ceset dolmuştur."

16 Temmuz 1930 tarihinde, dönemin iktidarı CHP'nin yayın organı diyebileceğimiz Cumhuriyet Gazetesi, Zilan Katliamı'nı böyle taşıdı manşetine. Resmi rakamlara göre 15.000 kişinin can verdiği katliamı şakilerin (şaki: o dönemde "terörist" yerine kullanılan kelime) temizlenmesi olarak haber yapmıştı.

Yıl oldu 2016, aylardan Ocak. Ulusalıcısından cemaatine, yandaşından yalakasına, gazetelerin çoğu her gün aynı manşeti atıyor: "TEMİZLİK OPERASYONU SÜRÜYOR!" Evet. Devletin "temizlik", medyanın algı operasyonu hala sürüyor... Temizlik normalleştiriliyor. Katliamların sesi kısık.

Sessizliği bozanlardan biri, Diyarbakır'dan Ayşe öğretmen oluyor. Teröre mücadele adı altında gerçekleştirilen katliamlara bazen seyirci bazen manipülatör olan medya kuruluşlarından Kanal D'de Beyazıt Öztürk'ün sunduğu Beyaz Show'a katılarak, üç maymun oyununa karşı ses veriyor; "çocuklar ölmesin" diyor. Beyazıt Öztürk onu alkışlatıyor; "Oradaki insanlara selam olsun"la biten bir konuşma yapıyor. Akabinde Ayşe öğretmen "terör örgütü propagandası yapmak"la, Beyaz ve Kanal D ise "terör örgütü propagandasına müsaade etmek"le suçlanıyor. Ertesi gün Kanal D, her zaman devletin yanında olduklarını; Beyaz ise bir adım öteye giderek polis çocuğu olduğunu, bir anlık gafletle "vicdanına yenik düştüğünü" açıklıyor; özür diliyorlar.

Polis çocuğu olmak, vicdanlı olmamayı mı gerektirir? Çocuklar ölmesin demek, suç mudur? Aynı olay bir yıl önce "barış süreci" diye adlandırılan zamanlarda yaşansaydı, böyle mi olurdu? Bunlar ve benzeri soruları göz ardı ederek sadece "kaypaklık" demek, devlet baskısının son süreçteki yükselişini hiçe saymak, sığ kalmıyor mu biraz?

Devletin, medyayı daima "algı operasyonunda bir propaganda aracı" olarak kullanmak istediğini bilmeyen yoktur. Seçim zamanı "seçimlere katılarak iktidar partisine oy vermenin" gerekliliğini; kriz zamanlarında "alıp-verip-ekonomiye can vermenin" gerekliliğini göstermek için kullanır. Savaş zamanıysa, medyayı -o dönemdeki stratejisine göre- katliamlarını görünmez kılmak, fail değilmiş gibi davranmak ya da karşı tarafı kötüleyerek katliamlarını meşrulaştırmak için...

Sözün özü; "Şovmen Beyaz ve Ayşe öğretmen" medyanın hızlı değişen söylemine dair tek örnek değil. Daha birkaç yıl önce -sözde de olsa- barış derken, bugün savaş nutukları atan devletin kontrolündeki ana akım medyanın söylemi de, devlet paralelinde, oldukça hızlı dönüyor.

SSCB'den ABD'ye Dünya Denizindeki Korsanlar

Zeynel Çuhadar

zeynelcuhadar@meydangazetesi.org

Sevdiğimiz bir filmi izlerken siyah ekranın üzerine büyük beyaz puntolarla düşen sözcükler, takip ettiğimiz müzik programı için düğmesine bastığımız radyonun hoparlörü ya da haber bültenlerinin favori sosyal mesaj içerikli haberleri bize aynı şeyi söylüyor: Korsan film, müzik, kitap; almak, değiş tokuş etmek, kopyalamak yasaktır! "Peki neden yasaktır bu ürünler?" diye sorduğumuzda, kayda değer bir yanıt alamayız. "Sanatçının emeğine saygısızlık" derler, ürüne verdiğimiz paranın yüzde kaçının ona gittiğini söylemezler. Ne işçinin hakkına, ne üreticinin emeğine saygısı olan şirketlere yönelmiş öfkeyle harekete geçenler için, korsan çok şey ifade ediyor.

Sömürünün ve adaletsizliğin ete kemiğe bürünmüş hali olan "üçüncü dünyanın" yoksul halkı, elden ele dolayan çekme kasetlerle, piyasaya girişinin ertesi günü tezgahlara düşen korsan kitaplarla, filmlerle; gidemediği konseri dinliyor, satın alamadığı kitabı okuyor, DVD'sini alamadığı sinema filmlerini izliyor. Korsan, batılı devletlere ise gecekondu mahalleleriyle, o topraklara "sonradan gelmiş" göçmenlerle ve üretilen yeraltı kültürüyle giriyor. Bir parçası olmadıkları (ya da olmayı reddettikleri) endüstrilerin dengesini bozan kayıt dışı üretimler ve dağıtımlar sanat üretimiyle alıcısının arasındaki bariyerleri yıkıyor.

Kapitalizmin çuvalladığı apaçık ortada, bununla birlikte tarihten ders çıkarmadaki başarısızlığı dillere destan sosyalist devletlerin de bu konuda, diğer iktidarlardan bir farkı olduğunu söylemek zor. Ekonomik eşitsizliğin sonucu olmuyor belki ama, sıkı bir sansür ve denetleme sürecinden geçemeyen üretimlerin insanlara erişim yolu oluyor bu kez de korsan. Merkezi bürokrasinin yönetimi altında yıllarca şekilden şekle sokulan "Sovyet Sanatı" yegane örneklerimizden. Daha iktidarın ele geçirilmediği zamanlardan başlayan sansürcülük, özellikle Josef Stalin'in iktidara gelişiyle daha da belirginleşiyor. Denetim, edebiyattan sinemaya, müzikten medyaya kadar birçok alanı etkilemeye başlıyor. Öyle ki bir süre sonra çekilen her filmin, kaydedilen her albümün, yazılan her kitabın yayınlanıp yayınlanmaması konusunda tek karar mercii, Stalin'in kendisi oluyor.

Bu kez de yasaklara karşı açılıyor korsan gemisinin yelkenleri. Kullanılmayan röntgen filmlerin üzerine çekilen yasaklı müzikler, üniversite kulüplerinin düzenlediği korsan radyo yayınlarıyla insanlara ulaşıyor. Bir yerde yoksulluğa, başka bir yerde ötekileştirmeye karşı denize açılan korsanlar, bu sefer kızıl sansüre karşı kürek çekmeye başlıyor.

Yasakçı politikaları ters tepen Sovyet yönetimi, oluşan çatlaklardan kapitalizmin girmesini engellemeye çalışıyor. Dünyanın farklı coğrafyalarına Osmanlı Devleti'nin Jön Türklerini akla getirircesine "oralının kültürünü öğrenip gelmesi için" genç müzisyenler, yönetmenler, edebiyatçılar gidiyor. Bazıları Rus yönetmen Andrey Tarkovski gibi kapitalizmin özgürlük yanılmasıyla gittikleri yerlerde kalırken, bazıları da yaşadıkları topraklara geri dönüp öğrendiklerini iktidarın ideolojisiyle harmanlayarak sunuyordu. Bu tür müzik gruplarından biri, Yugoslavyalı grup Plavi Orkestar (Mavi Orkestra), adeta sosyalizmin The Beatles'ı gibiydi. Dünya çapında 300.000 kopya sattılar, 3500'den fazla konser verdiler. Ancak bütün bunlar korsan plakların yanına ilişen yeni plaklar olmaktan öteye geçemedi. Aradan yıllar geçti, 1991 yılında Moskova'da gerçekleşen bir rock müzik festivalinde 11 genç, "konserin güvenliğini alan" askerlerin nefretine kurban gitti.

Aynanın öteki yüzüne baktığımızda ise gördüğümüz manzara bize bir Ouroboros yılanı gibi görünebilir. Keza söz konusu sansürün özneleri, yasaklandıkları coğrafyalarda bir özgürlük sembolüken, yaşadıkları coğrafyada, ürettiklerini metalaştırmaktan çekinmeyen, ezen-ezilen çelişkisinde ezen olarak konumlanan bireylerdir. Sadece parası olanın ulaşmasına izin verdikleri "kültür ürünleri" sayesinde doldurdukları pantolon cepleri geliyor olacak ki, telif hakkı davalarıyla, internet paylaşımlarına koymaya çalıştıkları engellerle bu sömürsüz paylaşımın düşmanları olmaya devam ediyorlar. Acımasız şirketler, egolu sanatçılar ve kalitesiz sanat ürünleri arasında nefes alabilmek için korsan olmak, dümeni henüz görmediğimiz diyarlara kırmak gerek.

Rossum'un Akıllı Robotları

Mine Yılmazoğlu

mine@meydangazetesi.org

En basit tanımıyla "insanlığın" işlerini kolaylaştıran ve hızlandırılan mekanik sistemlere "robot" diyebiliriz. Robot kelimesi ilk kez 1921 yılında Karel Čapek'in yazdığı R.U.R "Rossum'un Akıllı Robotları" isimli tiyatro oyununda yazar tarafından Çekçe "zorunlu hizmet" anlamında kullanıldı.

Daha sonra kullanılmaya başlanan Robotik kelimesi ise ilk kez bilim kurgu yazarı Issac Asimov'un romanlarında geçti. Asimov robot serisi hikâyelerinden Runaround'da, insanla robot arasındaki ahlaki ve hukuki ilişkinin temelini oluşturan "Üç Robot Yasası"ni oluşturdu.

Günümüzde robotların "robot" olarak tanımlanabilmesi için otonom olarak çalışması gerekmektedir. Otonom çalışma prensibi, bir robotun insan gücüne ihtiyaç duymadan çalışması olarak nitelendirilir. Örneğin bir otomobil fabrikasındaki bujileri sıkan makine otonom olarak çalışır. Çünkü bujileri İngiliz anahtarı ile sıkan bir insan değil, belirli bir çalışma programındaki makinedir.

Otomat, otomatik olarak ardışık veya döngüsel işlemleri gerçekleştirebilen mekanik veya elektro-mekanik düzeneştir. Bu tanımlama ile otonom kelimesinin kökeninin otomat kelimesinden türediğini görmemiz mümkün. Araştırmalar gösteriyor ki; zaten 1920 yılında robot kelimesi kullanılmaya başlamadan önce, robotlar için "otomat" kelimesi kullanılıyordu.

Bu otomasyonlu robotlar ilk olarak, Ford araba firmasının kurucusu Henry Ford tarafından kullanılmaya başladı. 1800'lü yılların başında Ford araba fabrikası, siparişleri karşılamadığı için otomasyonla üretimine devam etmeye karar verdi. Fabrika daha az işçi çalıştırıp daha hızlı üretim yaparak, Henry Ford'un yüzünü 199 milyar dolarlık servetle bir hayli güldürdü.

Otomatlarla Başlayan Serüvenden, Gelişmiş İnsan Benzeri Robotlara

Çoğunlukla montaj, bakım, onarım ve üretim amacıyla kullanılan

robotların gelişim süreci önce süpürge yapan, dans eden, konuşan robotlar; daha sonra 4 ayaklı ve saatte 72 km hızla koşan robotlarla sürdü.

İnsana benzer robot üretimi, bu sektörün göz bebeği olsa da, kullanılabilirliği ve yeteneği açısından hayvan benzeri robotlar da giderek popülerleşiyor. Robot geliştirme şirketlerinin başında gelen Boston Dynamics şirketi daha önce piyasaya sürdüğü PETMAN, Cheetah, LittleDog gibi 4 ayaklı robotlarının, en yeni ve gelişmiş robotunun tanıtımını yapıyor, şu sıralar. BigDog.

4 bacaklı, 75 kilo ağırlığındaki BigDog, eğimli yerlere tırmanabiliyor ve engebeli arazide koşabiliyor. Bigdog, başta ağır malzemeleri engebeli arazide rahatça taşıyabilmek için projelendirildi. Daha sonra ABD Savunma Bakanlığı'nın verdiği fon ile askeri robot olarak üretildi. 150 kilo ağırlıkla koşarken bile yediği tekmelerde dengesini kaybetmeyen BigDog, şuan için en gelişmiş robot olarak nitelendiriliyor.

Savaş sanayii için büyük bir adım olan BigDog robot, ilerleyen teknolojiyle beraber Issac Asimov'un 2. kuramından yola çıkarak, 1. kuramı ihlal edeceğe benziyor. Hal böyle olduğunda ise bu hikayenin sonu, Rossum'un Akıllı Robotları isimli tiyatro oyununun sonuna benzeyecek. Oyunun sonu şöyle bitiyor: "Bütün robotlar ayaklanıyor ve yaratıcılarını öldürüyor."

Issac Asimov'un "Üç Robot Yasası"

1. Kuram: Robotlar asla insanlığa zarar vermemelidir. Diğer aşağıdaki kuramlar tarafından aksi iddia edilemez.

2. Kuram: Robotlar insanoğlundan aldığı emirleri yerine getirmelidir. Diğer aşağıdaki kuramlar tarafından aksi iddia edilemez.

3. Kuram: Robotlar kendi varlıklarını diğer kuramları bozmadan ellerinden geldikçe korumalıdır.

Gidonu Ters Takılmış Bisiklete Binebilir Misin?

Yapılacak bir işin kolaylığını belirtmek için, "bisiklete binmek kadar kolay" tanımlaması kullanılır. Bir kez öğrendikten sonra asla unutmayız bisiklete binmeyi.

Peki, siz hiç gidonu ters takılmış bir bisiklete binmeyi denediniz mi?

Yani gidonu sağa çevirdiğinde tekerleğin sola döndüğü, gidonu sola çevirdiğinde tekerleğin sağa döndüğü bir bisiklete binebilir misin?

Denemeler sonucu; normal bisiklete binmeyi bilen yetişkin insanların hiçbiri, ters gidonlu bisiklete

binmeyi başaramadı. Daha önce bisiklete binmemiş küçük yaşlardaki çocuklarsa, bu bisiklete binmeyi rahatça öğrendiler.

Bunun nedeni beynin yeni deneyimlere uyum sağlama durumuyla ilgilidir. Bu uyum "nöroplastisite"

olarak adlandırılır. Birey 21 yaşına gelinceye kadar, beyindeki nöroplastisite gelişmeye devam eder. İşte bu yüzden normal bisiklete binmeyi daha öğrenmemiş bir çocuk, gidonu ters bir bisiklete binmeyi rahatça öğreniyor. Tıpkı yabancı bir dil öğrenmek gibi...

Şimdi "Onlar" Çeyrek Finalde Sayın Seyirciler

Diyarbakır Büyükşehir Belediyespor, deplasmana gittiği her yerde "bir Kürdistan takımı olması" nedeniyle ırkçı-faşist saldırılara uğruyordu. Bunca baskıya rağmen, geçtiğimiz sene gerçekleştirdiği kongrede adını "Amed Sportif Faaliyetler" olarak değiştirme kararı aldı.

Bursaspor'a 167.909.000 liraya mal olan 45 bin kişilik Timsah Arena Stadı'nda gerçekleşecek Bursaspor deplasmanında, İl Spor Güvenlik Kurulu'nun kararı ile, zorunlu olan %5'lik deplasman kontenjanı verilmedi Amedspor'a.

Amed'deki 1540 kişilik Şilbe Stadı'ndan bahsi geçen karar yüzünden taraftarsız gelen Amedspor, Bursaspor taraftarının yoğun küfür ve tek-bir sesleri arasında çıktı sahaya.

Timsah Arena Stadyumu'nun dört bir yanında Türk bayrakları ve 3 hilalli yeşil bayraklar asılıydı, ancak Bursaspor'un ilk 11'inde Türkiye'den sadece 2 futbolcu vardı; diğerlerinin hiçbirini Türkçe bilmiyordu, Türk değildi. Başka toprakların insanlarıydı...

Amedspor ise, düşük bütçeli transferleriyle oluşturduğu kadrosuyla sahaya çıkmıştı. Dersimli ve Alevi olduğu için Gençlerbirliği'nde oynarken kendi takımının taraftarının saldırısına uğrayan Deniz Naki, İspanya'da faşizme karşı savaştan enternasyonalist tugaylardan bir Alman gibi Bursaspor kalesini zorluyor, tehlike arz ediyordu.

Onuncu dakikada spiker: "Onlar topu kaptırdı, Bursa atağa çıkıyor!"

Yirminci dakika Ercan Çapar tam köşeye attı, Amedspor 1-0 öne geçti. Spiker; "Ercan topu filelere gönderdi. Büyük sevinç var..." diyor. Nerede sevinç var, kim seviniyor? Spiker öznesiz cümle kuruyor, sanıyoruz ki bir şeyden çekiniyor.

Amedspor sağdan, soldan Bursa kalesine ataklar yapıyor, spiker "bu kez de onlar savunmasını orta çizgiye kadar getirdiler, tüm hatlarıyla Bursaspor yarı alanındalar." diyor.

Altmış beşinci dakikada, "onlar" soldan ceza sahasına giriyorlar. Ceza sahasının gerisinde topu

köşeye yollayan Deniz Naki, "onların" ikinci golünü atıyor.

Dakika yetmiş beş, spiker "Bursa geri düştüğü maçlarda hep çevirdi" diyor. Türkiye milli maçını sunan bir spiker edasıyla, Bursa'nın yenilmesinin büyük üzüntüsünü seyirciye yansıtarak devam ediyor maçı sunmaya.

Uzatmalarda, doksan beşinci dakikada, Bursaspor tek gölünü atıyor. Spiker ses tonu yine hüzünlü; "Bursaspor, aradığı golü çok geç buldu."

Bu maçta Amedspor'un yenmesi, beklenmedik bir durumdu. Bu kadar baskıya rağmen güçlü bir rakibe karşı iyi oynadı; çeyrek finale çıktı. 2. Lig Kırmızı Grup'ta mücadele eden Amedspor'un, kupada bu kadar yükselmesi şüphesiz ki birilerini, bazı zihniyetleri fazlasıyla rahatsız etmişti. Amed'de galibiyeti kutlayan Amedspor taraftarına polis gaz ve TOMA'yla saldırdı.

Ve Amedspor galibiyetini Sur'da, Cizre'de, Silopi'de direnen halklara armağan etti. Sahada 3 puanı alan Amedspor, 3 puanı da gönüllerde aldı.

Stadyumlar Kimin Oyunu?

Almanya'da 521, İngiltere'de 389, Polonya'da 197, İtalya'da 282, ABD'de 2489, Irak'ta 46, Tanzanya'da 18, Kenya'da 29, Çin'de 269, Güney Kore'de 423, Haiti'de 4, Honduras'ta 46, Türkiye'de 197, yarım milyon nüfuslu Malta'da bile 13 adet futbol stadı var.

Gençlik ve Spor Bakanlığı, 23 şehre 25 stadyum projesi kapsamında yenilerini de ekleyecek. Yeni statlar 1950'lerde yapılanlar gibi değil; daha renkli, cıvı cıvı. Biraz

daha pahalı, biraz daha gözetimli, biraz daha endüstriyel... Yani müşteriye her şey hizmet, endüstriye her şey kâr...

Zaten proje büyük; hedef 2026 dünya kupasında ev sahipliği.

Peki bunca inşaat nasıl yapılıyor? Biraz devlet, biraz kulüp patronları, biraz sponsorlar ortaya koyuyor bir şeyler. Sonucunda Trabzon Akyazı Stadı'nda 1, Antalya Stadyumu'nda 1, Yeni Sakarya Stadı'nda 1, Gala-

tasaray Türk Telekom Arena'da 3, Beşiktaş Vodafone Arena'da 1 işçi öldü. İzmit Alikahya'da ise, ücretini alamaması yüzünden evde çocuk çocuk açlıktan ölmesin diye vince çıkan 4 işçi intihara teşebbüs etti. Son anda ikna edildiler.

Burada yine "iyi", Katar'da 2022 Dünya kupası stat inşaatlarında bu güne kadar toplam 1200 işçi yaşamını yitirdi. Tüm kulüplerin ortak açıklaması "üzgünüz, kaza oldu!"

Eski statlar biraz pisti, duvarları çatlaktı, çatıları da su damlatırdı. En fazla da köfte ekmekçiden gelen soğan, omuz omuza zıpladığın arkadaşının sigara dumanı üzerine sinerdi. Şimdi şirketlerin adlandırdığı statların, markaların adıyla anılan tribünlerin de ağır bir koku var. Herkesin üzerine sınıyor, herkese bir ağırlık çöktürüyor. Bu koku kan kokusu, statlarda ölen işçilerin kokusu. Şimdi söyleyin bakalım; futbol işçi sınıfının oyunuysa, stadyumlar kimin oyunu?

Kung Fu'da Gözlem ve Empati Hayvanı Tekrarlamak

Deniz Benol

denizb@meydangazetesi.org

Po, makarna restoranında çalışan bir işçidir. Po, Kung Fu'ya hayrandır. Fakat bu sanata yatkın değildir. Ancak Po, hiç beklemediği bir anda ortaya çıkan bir kehanet nedeniyle kendisini, Kung Fu'nun korkusuz beşlisinin arasında bulur. Bu korkusuz beşli, Kung Fu tekniklerinin en önemli yaratıcılarından. Po, göbekli bir panda; korkusuz beşli ise kaplan, turna kuşu, peygamber devesi, yılan ve maymundur.

2008 yılında, bir animasyon filmi olarak yayınlanan Kung Fu Panda'da yer alan karakterler, "ah hayvanlarda Kung Fu mu yapar" dedirtebilir ve sadece bizi eğlendirmek için yaratılmış olan o şirin hayvan karakterler gibi gözükabilir.

Peki ya bu hayvanlar gerçekten Kung Fu ustasıysa?

Evet, Budist rahipler, Kung Fu'daki birçok tekniği hayvanlardan öğrenmiştir ve insanlara gösterdikleri saygının aynısını hayvanlara da gösterirler. Bu saygı, Budist felsefenin temelini oluşturan "hiçbir canlıya zarar vermemek" öğretilerinden gelir. Rahipler, saygı gösterdikleri bu canlıları gözlemlemiş ve onların nasıl kavga ettiklerini, nasıl yemek bulduklarını ve bir tehdit altındayken kendilerini nasıl savunduklarını dikkatle incelemişlerdir. Bu gözlemler sonucu, ilk olarak Kung Fu'daki beş hayvan (kaplan, turna kuşu, peygamber devesi, yılan, maymun) tekniğini oluşturmuş; sonraki zamanlarda yine hayvanları gözlemleyerek bu tekniklerin arasına leopar, kartal, kedi, ayı... gibi sayısız teknik eklemişlerdir.

Yukarıda bahsettiğimiz bu teknikleri, iki bölüm halinde sizlerle paylaşacağız. İlk bölümde ise, kaplan ve turna kuşu Kung Fu tekniklerini inceleyeceğiz.

Kaplan

Shaolin'in beş hayvan tekniğinin en önemlilerinden biri, kaplan Kung Fu tekniği olsa da teknik, 1758'e kadar bulunmamıştır. Kaplan Kung Fu tekniği, savunma sanatlarında Hong Xi-Guan ile bilinir hale gelmiştir. Hong Xi-Guan, Shaolin Kung Fu'nun 10 kaplanından biriydi ve onun geliştirdiği Kaplan Kung Fu teknikleri, bir kaplanın hırçın, atak ve korkunç tekniklerine dayanıyordu. Kaplan, bu teknikleri ya kendini korumak için ya da karşısındakini yıpratmak için kullanırdı. Hong Xi-Guan'ın ellerini kaplan pençesi gibi bükerek uyguladığı bu taktik, kaplanların ataklarında kullandığı manevralara ve güçlü pençe darbelerine dayanıyordu. Hong Xi-Guan aynı zamanda Hong Jia Kung Fu tekniğini icat etmişti ve bu teknik, Kaplan Kung Fu pençesi tekniğiyle beyaz turna yeteneklerini birleştiren bir teknikti.

Klasik Kaplan Kung Fu'unda hareketler yoğunluklu olarak bir kaplanın güçlü hareketlerine dayanır. Tabii ki bu, diğer hayvan sistemleriyle de ilişkilidir; maymun, yılan, balık, aslan, ejderha ve diğerleri...

Kaplan tekniğinde hareketler basit, doğrudan ve anidir. Bu teknik, gücün iyi kullanımına odaklanır. Bu teknik için, güçlü duruş, vücut pozisyonu ve sağlam bacaklar gereklidir. Kaplan tekniğinin temel vuruşundan bir tanesi, solar plexus (diyafram) bölgesine yapılır. Diğeri ise, front kick (ön tekme) tekme vuruşudur.

Turna Kuşu

Shaolin Tapınağı'nda, karşı tarafa zarar vermek istememesinden dolayı savunma sanatlarında pek de iyi olmayan genç bir rahip vardır. Genç rahip günlük işlerini bitirince Kung Fu çalışmak yerine, dağda meditas-

yon yapar. Bunu her gün tekrarlayan rahip, zamanla oradaki hayvanların, özellikle de turna kuşlarının güvenini kazanır.

Rahip meditasyon yaparken, bir kaplan, rahibin yanındaki turnalara gizlice yaklaşır ve saldırır. Turnalar kaçmaya başlar. Ancak içlerinden biri kaçmaz ve garip sesler çıkarır. Kaplan sesi duyunca durur ve kaçmayan turnaya doğru bir hamle yapar. Turna kendini kanatlarıyla havaya sıçratarak kaplanın burnuna bir pençe atar, kaplan yediği darbeye afallar ve tekrar saldırır; ancak kanatları açık ve tek bacağı yukarıda bekleyen turna kuşuna yaptığı her hamlede yüzüne bir pençe yer. Sonunda bitkin düşen kaplan, kavgayı bırakır.

Bu olayı izlerken kendisinin de tehlikede olduğunu hisseden rahip, turna kuşunun bile kendini korumanın yolunu biliyor olduğunu görünce; herhangi bir tehlikle herhangi bir zamanda karşılaşabileceğini ve bu sebeple de kendini savunmayı öğrenmesi gerektiğini anlar.

Turna tekniği, kazanmaya odaklı bir teknik değildir. Birçok teknik, turna tekniğinden bazı özellikler taşır. Turna tekniği, içinde çok hareket barındırmayan ve bunun gereksiz olduğunu düşünen, bilinçli olarak bundan kaçınan bir tekniktir. Kavgaya dayalı olmayan sonuçlara ve kavga kaçınılmaz olduğunda karşısındakini ısrarlı bir şekilde yıpratmaya odaklanır; karşısındaki ile mesafeyi korumaya özen gösterir ve asla sırtını dönmez.

Saldırının akli, sözlü ya da vücut hareketleriyle karıştırılmaya çalışılır. Saldırı, en az zarar verecek şekilde karşılanmaya çalışılır.

Karşı taraftakini rahatsız edecek tokat ayak hareketleri hatta göze parmak bastırmak gibi yöntemler

kullanılır. Bunlarla hedeflenen, saldırın kişinin plan ve strateji yapmasının önüne geçmek; daha basit hareketler yapmasına yol açmaktır.

Turna tekniğinin beş ana ilkesi vardır.

Sürekli hazır olma: Hiçbir şeye şaşırılmamalı. Her zaman, her şeye hazırlıklı olmak.

En Önemli Şey Güvenlik: Hiçbir şekilde zarar görme.

Zafer Temel Amaç Değil: Size saldırının gücünü ona karşı kullanın; ama kazanmak için değil.

Temel Amaç Barış

Anahtar Kurtuluş: Karşısındaki tehlike bitmeden hiçbir şekilde sırtınızı tehlikeye dönmeyin. Hızlı bir şekilde tehlikeden kurtulmaya çalışın.

Lamas Qigong

Lamas Qigong, sağlığı korumaya odaklanan Tao felsefesiyle ilgili bir sistemdir. Qigong "nefes alma ve verme işi" olarak çevrilebilir. Lamas Qigong öğrenenler, nefesin nasıl doğru bir şekilde alınıp verileceğini öğrenir. Özellikle hayvanların nefes alma hareketlerinden uyarlanarak sağlıklı kalmayı amaçlayan bir tekniktir. Fakat Çin'in yaşanan savaşlar ve çeteleşmeler nedeniyle, tehlikeli bir yer haline dönüşmesiyle beraber sağlıklı kalmak başkaları tarafından öldürülmemekle ilişkilendirilmiş ve bu sağlıklı kalma tekniği zamanla bir dövüş sanatına evrilmiştir. Lamas, bir dövüş sanatına dönüşse de sağlıklı ilgili kısım hala önemlidir.

Yazının ikinci bölümünde yılan, maymun ve peygamber devesi tekniklerini inceleyeceğiz.

Banka Değil Entrebanc

Kapitalist ekonominin sürdürülmesinde oldukça önemli paya sahip olan bankalar, iflas etmelerine sebep olan ekonomik krizlerin ardından, "Bankaları İşgal Et" hareketiyle birlikte, alternatif ekonomi modellerinin pratiğe dönüştürüldüğü

alanlar haline geliyor. Katalonya'nın Barcelona şehrinde yer alan Entrebanc İşgal Evi de, bu alanların güncel örneklerinden birisi.

Maruz kaldığı devlet baskısına rağmen,

kolektif üretim yöntemlerinin deneyimlenmesine zemin sağlayan, anarşist ilişki biçimlerinin gündelik pratiğe yansımaya olanak sunan Entrebanc İşgal Evi ile Meydan Gazetesi olarak yaptığımız röportajı sizlerle paylaşıyoruz.

Entrebanc İşgal Evi nasıl başladı? Mekanı nasıl belirlediniz?

Entrebanc için kullanılacak yer işgal edilmeden önce, kültür merkezi projesi her yönüyle düşünüldü. Mekan, bir banka ofisiydi ve Germanetes'in hemen yanında olduğu için seçildi. 5000 metre karelik alanı olan Germanetes'in 500 metre karesi, halka kiraya veriliyordu. Şehir Meclisi, sonunda halka giriş izni verdi ve biz de hemen ardından burayı açtık.

Bu yerin sahibi olan banka batmış ve sonra devlet tarafından kurtarılmıştı. Burayı yıllardır çürümeye terk etmişlerdi. Ekonomik krizden önce, İspanya'da kırkın üzerinde banka vardı. O zamandan beri birçok birleşme oldu ve sayıları onun altına indi. Bankaların, mülklerine bakamayacak kadar meşgul oldukları belli olduktan sonra, banka ofisi işgalleri mantar gibi çoğaldı. Şu anda, yalnızca Barcelona'da, işgal edilmiş onun üzerinde banka ofisi var.

Gerçekleştirdiğiniz işgalin ardından, mahallede yaşayan insanların tepkileri nasıldı?

İşgal eylemi, mahallelinin ortaklığı ile gerçekleşti. Bu, bizim mahallemiz Eixample Esquerre için büyük bir başarı. Bu mahalle dev binalardan, dev caddelerden oluşuyor ve insanların bir araya gelebilecekle-

ri hiçbir yer yok. Bu yüzden, işgal ettiğimiz mekanı, ikinci el eşyalarla yeniden döşeyerek daha sıcak hale getirdik. Entrebanc, insanların toplanması için sessiz bir mekan. Burada, insanlara hizmet verilebilecek bir tezgah koymamaya karar verdik, çünkü bu bir tüketim ilişkisi yaratır.

Mekanı işgal ettikten sonra, ne tür sorunlarla karşılaştınız ve şu andaki sorunlarınız neler? Entrebanc'a yönelik devlet ya da polis baskısı var mı?

Polis son zamanlarda, insanları "anarşist terörizm" suçlamasıyla tutuklamaya odaklandı. İspanya'da son bir yılda, 60'tan fazla insan takip edildi, cezalandırıldı, tutuklandı ve bazıları hala tutsak. Ayrıca yakın zamanda onaylanan "konuşma yasası" polise yeni bir baskı repertuarı sağlıyor. Yani, çok fazla baskı var.

Entrebanc başka tür sorunlarla karşılaşmıştı. Örneğin çoğumuz kilit açmayı ya da kaçak elektrik döşemeyi bilmiyorduk. Çok fazla "kendin yap" tarzı yaratıcılık ortaya çıktı ama yan binanın kapıcısı hala şebekeden elektrik almamızı engellemeyi başarıyor. 12 voltluk bir sistemimiz var ve ayrıca 220 voltla çalışan makineler için jeneratörümüz var.

Mekana girdikten sonra gerçekleşen kolektif süreçten biraz bahsedebilir misiniz? Entrebanc'ta

ne tür etkinlikler düzenliyorsunuz?

Entrebanc iki yıl kadar önce işgal edildi ve şimdilerde bir yıl dönümü etkinliği hazırlıyoruz. Etkinlik programı, neler yaptığımız hakkında bir fikir veriyor. İlk olarak cins temalı akustik konserler olacak. Sonra iki tane kitap sunumu yapılacak: Birinci sunum Franco diktatörlüğüne karşı verilen silahlı mücadelede kadınların rolünü anlatırken; ikincisi Katalan halkının tarihini, özgürlükçü perspektiften anlatıyor. Etkinliğin sonraki gününde biraz şiir dinlemek ve dergi değiş tokuşu yapmak için, Germanetes'e gideceğiz. Ayrıca kütüphane kolektifi Conxa i Perez'in hazırladığı, İspanya Devrimi'nde savaştan bir kadının yaşamı hakkında soruların olduğu, bir kutu oyunu oynayacağız.

Bugüne dek çok çeşitli etkinliklerimiz oldu: Gitar dersleri, İngilizce dersleri, yoga, jimnastik, dövme, vb. Şifalı bitkiler, devlet kurumlarında çocuk istismarı, teknoloji-karşıtı düşünce, eleştirel ekonomi konuları ve başka birçok konuda çalışma grupları var. Entrebanc'ta toplanan ve özyönetimle işleyen çalışma gruplarının bir koordinasyon ağı var. Ayrıca, bulunduğumuz mahalleden 15M ve çeşitli kadın meclisleri gibi, düzenli olarak buraya gelen kolektifler var. Ayda bir, yakınımda kurulan kooperatif pazar gibi, yerel etkinliklere de katılıyoruz. Mekanın

inisiyatifini alanların meclisi, haftada bir toplanıyor. Kültür merkezinde aktif olan kolektiflerin koordine olması için kurulan bir meclis de dönem dönem toplanıyor.

Katalonya'nın genel durumu düşünüldüğünde, işgalcilerin, Barcelona'daki ekonomik krize nasıl karşı koyduğuna ilişkin pratikten bir örnek verebilir misiniz?

İşgal, Katalonya'da 80'lerden beri var ama son birkaç yılda işgal edilen mülklerin sayısı arttı. Barcelona'daki işgal hareketi, 90'lardan beri çok aktif. Yine de, bu şehrin dinamikleri, birçok konuda kritik bir duruş gerektiriyor. Alkol sorunu, bunlardan biri. Kitlesele tüketimin olumsuz dinamiğine karşı koymak için, şirketlerin endüstriyel ürünlerini satarak fon yaratmıyoruz. Ekolojik bira üreten, özyönetimli bir kolektifle ilişkiye geçtik. Bu projeye katılan birçok kültür merkezi var. "Rosa de Foc" biraları sayesinde kültür merkezleri, ucuz, ev yapımı bira dağıtıp kolektif, çeşitli projelerine kaynak sağlayabiliyorlar. Bu, Barcelona'daki krize karşı toplumsal hareketlerin kolektif kaynakları nasıl yarattığına dair pratik bir örnek. Bugünlerde barınma sorununu çözmek ve kültür merkezleri yaratmak için işgaller yaygın, ama krizin genişlemesiyle, elbette özyönetimin iş yerlerine doğru genişlemesini gerektiriyor.